3919

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 81ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.
— ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ ΙΕ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ (ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ) —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

120. Θέσις καὶ περιοχὴ τοῦ ΙΕ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Κολοκυνθοῦς).

121. Διάθεσις τῆς δυνάμεως τοῦ Τμήματος γιὰ τὴ ματαίωση τοῦ παράνομου κομμουνιστικοῦ συλλαλητηρίου τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

122. Πολιορκία τοῦ ΙΕ' Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἐνέργειες γιὰ τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὴν παράδοση τοῦ Τμήματος.

123. Πολιορκία τοῦ Τμήματος καὶ παράδοσις τοῦ ὁπλισμοῦ αὐτοῦ.

***

120. Θέσις καὶ περιοχὴ τοῦ ΙΕ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Κολοκυνθοῦς).

Στὸ ΙΕ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ὑπάγεται ἡ περιοχὴ τῆς συνοικίας «Κολοκυνθοῦς» καὶ τῶν λόφων Σκουζὲ καὶ Κολωνοῦ.

Τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα ἦταν τότε στὴν ὁδὸ Πέτρας 134, στοὺς πρόποδας περίπου τοῦ λόφου Κολωνοῦ.

Τὸ Τμῆμα αὐτὸ θεωρεῖται καὶ εἶναι πραγματικὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκραῖα Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν, στὸ ὁποῖο οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν ἀρκετὰ ἁπλώσει τὰ δίχτυά τους.

Σύμφωνα δὲ μὲ τὸ σχέδιο τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, ὅλα τὰ ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα ἔπρεπε νὰ καταληφθοῦν ἀμέσως, ὥστε νὰ περιορισθοῦν οἱ Ἐθνικὲς Δυνάμεις μὲ τὴν Κυβέρνηση στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν.

Διοικητὴς τοῦ Τμήματος τούτου ἦταν ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Κουτᾶς, ἡ δὲ δύναμις ἀπετελεῖτο ἀπὸ 35 περίπου ἀστυφύλακες μὲ τοὺς βαθμοφόρους των.

121. Διάθεσις τῆς δυνάμεως τοῦ Τμήματος γιὰ τὴ ματαίωση τοῦ παράνομου κομμουνιστικοῦ συλλαλητηρίου τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

Τὴν Κυριακὴ 3 Δεκεμβρίου 1944 κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως, τὸ ΙΕ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ἔστειλε στὴν Δ' Ἀστυνομικὴ Ὑποδ/νση

(ἕδρα στὸ ΣΤ' Τμῆμα) τὰ 2/3 τῆς δυνάμεως εἰς βαθμοφόρους καὶ ἀστυφύλακες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴ τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμο Β' κ. Παναγιώτη Ἀθανασιάδη.

Στὴν ἕδρα τοῦ ΙΕ' Τμήματος ἔμειναν ὁ Διοικητὴς Ἀστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Κουτᾶς μὲ δύναμη ἀπὸ 3 βαθμοφόρους καὶ 12 ἀστυφύλακες.

Ἡ δύναμις ποὺ ἔστειλε στὴν Δ' Ὑποδιεύθυνση ἐχρησιμοποιήθη καταλλήλως γιὰ τὴ διάλυση ὁμάδων διαδηλωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσχηματίζοντο γιὰ νὰ μεταβοῦν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἔλαβον χώραν τὰ γνωστὰ αἱματηρὰ γεγονότα.

Τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες, ἤτοι τὴν 7 μ.μ. ἡ δύναμις αὐτὴ τοῦ ΙΕ' Τμήματος, καθὼς καὶ ἀνάλογος δύναμις τοῦ ΙΖ' Τμήματος (Περιστερίου) διετάχθησαν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ ΙΕ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ νὰ παραμείνουν ἐκεῖ ἐν ἐπιφυλακῇ.

Εἰδικῶς, ἐδόθη διαταγή, ἡ δύναμις τοῦ ΙΖ' Τμήματος νὰ μὴ προχωρήσῃ πρὸς τὴν ἕδρα του στὸ Περιστέρι, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν καταλάβει τὴ Γέφυρα τῆς Κολοκυνθοῦς καὶ ὅλα τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα τοῦ Περιστερίου, ὅπου μάλιστα εἶχαν στρατοπεδεύσει μεγάλες δυνάμεις ἐλασιτῶν, καὶ ἐκινδύνευαν ἔτσι νὰ πέσουν σὲ ἐνέδρα καὶ νὰ ἐξοντωθοῦν.

122. Πολιορκία τοῦ ΙΕ' Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἐνέργειες γιὰ τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τὴν παράδοση τοῦ Τμήματος.

Ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ὥρας τῆς 3-12-1944, καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς ἐγίνετο ἡ σύγκρουσις τῆς πλατείας Συντάγματος, ἄνδρες τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τῆς Ο.Π.Λ.Α. ἄρχισαν νὰ πολιορκοῦν τὸ ΙΕ' Τμῆμα ἐγκαθιστάμενοι στὶς ταράτσες καὶ σὲ ἐπίκαιρα σημεῖα τῶν πέριξ παρόδων.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Κουτᾶς, ποὺ εἶχε παραμείνει στὴν ἕδρα του ἐν ἐπιφυλακῇ συνεδέθη τηλεφωνικῶς μὲ τὴν Ἀστυνομικὴ Ὑποδιεύθυνση καὶ ἐπεκοινώνησε μὲ τὸν Ὑπασπιστὴ αὐτῆς Ἀστυνόμο Ἐμμανουὴλ Ἀνδρουλιδάκη, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε ν' ἀναφέρῃ στὸν κ. Διευθυντὴν ὅτι τὸ ΙΖ' Τμῆμα ἔχει πολιορκηθῇ στενὰ ἀπὸ μεγάλες δυνάμεις ἐλασιτῶν καὶ ὅτι ἄρχισε ἡ πολιορκία καὶ τοῦ ΙΕ' Τμήματος. Ὁ Ὑπασπιστὴς κ. Ἀνδρουλιδάκης, γνωστὸς γιὰ τὰ φιλοεαμικὰ φρονήματά του ἀπήντησεν ὅτι «ἔχει γνῶσιν ἡ Διεύθυνσις καὶ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλεῖτε».

Στὶς 15 ἡ ὥρα οἱ κομμουνισταὶ ἔκοψαν τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια καὶ ἔτσι ἀπεμονώθη τὸ Τμῆμα.

Μέχρι τὶς ἑσπερινὲς ὧρες οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐξεδήλωσαν ἐπιθετικὲς διαθέσεις κατὰ τοῦ Τμήματος, τὸ ὁποῖο ὅμως κατώπτευαν, καὶ παρακολουθοῦσαν ὅλες τὶς κινήσεις τῶν ἀστυνομικῶν.

Ἤδη στὸ Τμῆμα εἶχε συγκεντρωθῇ ὅλη ἡ δύναμίς του, καθὼς καὶ 21 ἄνδρες τοῦ ΙΖ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ποὺ δὲν ἐπετράπη νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Περιστέρι γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν ποὺ εἶχαν τελείως ἐπικρατήσει ἐκεῖ καὶ εἶχαν ἐγκαταστήσει τὴν ἕδρα τῆς πολιτοφυλακῆς (Ο.Π.Λ.Α.).

Ὁ Διοικητὴς τότε τοῦ Τμήματος, ἐπειδὴ ὁ χῶρος ἦταν περιωρισμένος, ἐπέτρεψε σὲ ἀρκετοὺς ὑπαλλήλους νὰ διανυκτερεύσουν στὰ σπίτια τους. Τοῦτο ἦτο σφάλμα γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ δύναμις ἦτο ἐν αὐστηρᾷ ἐπιφυλακῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἦτο φανερὸ ὅτι ἀνεμένετο ἐπίθεσις ἢ ἄλλη ἔκνομος ἐνέργεια τῶν κομμουνιστῶν, ἡ ὁποία ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπισθῇ μὲ σθένος.

Πράγματι στὶς 22 ἡ ὥρα οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὰ χωνιὰ (τηλεβόες) ἄρχισαν νὰ καλοῦν τοὺς ἀστυφύλακες νὰ μὴ ἐκτελέσουν ὑπηρεσία καὶ νὰ καθορίσουν τὴ στάση τους.

Τὸ Τμῆμα εἶχε πλέον περικυκλωθῇ στενώτερα. Τὰ χωνιὰ συνεχῶς προσκαλοῦσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ μὴ ἀντισταθοῦν στὸ λαὸ κλπ. Τότε στὶς 2.30' π.μ. ὥρα

τῆς 3 πρὸς 4-12-1944 ὁ Διοικητὴς Ἀστυνόμος κ. Γ. Κουτᾶς θέλοντας νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἐζήτουν οἱ κομμουνισταὶ βγῆκε ἔξω καὶ πῆγε στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Λένορμαν καὶ Εὐκλείδου, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι πολλοὶ κομμουνισταί. Μέσα σ' αὐτοὺς ἀνεγνώρισε τὸ γυιὸ τοῦ τότε Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Κων/νου Τσαπόγα, ποὺ ἦταν πολιτικὸς καθοδηγητὴς τοῦ 4ου Συντάγματος Ε.Λ.Α.Σ. μὲ τὸ ψευδώνυμο καπετὰν Θάνος. Ἐπίσης ἀνεγνώρισε καὶ τὸν Ἄγγελο Ἀποστολόπουλο ὑπεύθυνο τῆς Πολιτοφυλακῆς τοῦ Κολωνοῦ. Τοὺς ἐρώτησε τί ζητοῦν μὲ τὶς προσκλήσεις καὶ τὶς ἀπειλὲς ποὺ κάνουν μὲ τὰ χωνιά. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν ὅτι «πρέπει ἡ Ἀστυνομία νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴ στάση της, δηλαδὴ ἂν διαταχθοῦν νὰ βγοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐναντίον τους νὰ μὴ συμμορφωθοῦν».

Ὁ διοικητὴς ἀπάντησε πὼς «αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, δεδομένου ὅτι τὸ Τμῆμα » εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ ὑπακούσῃ στὶς διαταγὲς τῶν ἀνωτέρων του», καὶ κατόπιν ἀπεχώρησε καὶ πῆγε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα.

Στὶς 4.30' π.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας (4-12-1944) οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὰ χωνιὰ καλοῦσαν τὸ Διοικητὴ νὰ συνεννοηθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα. Ὁ κ. Κουτᾶς θέλοντας νὰ κερδίσῃ χρόνο πῆγε πρὸς συνάντησή τους. Στὴ δεύτερη αὐτὴ συνάντηση ἀπαιτήσανε τὴν ἄμεσο παράδοση τῶν ὅπλων τοῦ Τμήματος.

Ὁ κ. Κουτᾶς ἀπάντησε ὅτι «αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ γιατὶ τὰ ὅπλα παρε-» δόθησαν στοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ τὴν τήρηση τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν». Κατόπιν τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς τοῦ Διοικητοῦ ἀπαιτήσανε ἀπὸ αὐτὸν νὰ συναντηθοῦν μὲ ἐπιτροπὴ ἀστυφυλάκων. Ὁ κ. Κουτᾶς τοὺς ἐδήλωσε ὅτι ὡς Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ἀντεπροσώπευε τοὺς ἀστυφύλακας καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ ὑπεύθυνος γιὰ ὅλες «τὶς διαταγές του». Κατόπιν ἀπεχώρησε καὶ ἐπέστρεψε στὸ Τμῆμα ὅπου διέταξε καὶ ἐλήφθησαν μέτρα ἀσφαλείας τοῦ οἰκήματος διὰ τῆς τοποθετήσεως σὲ κατάλληλες θέσεις ἐνόπλων ἀστυνομικῶν.

Στὶς 5.30' μὲ τὰ χωνιὰ εἰδοποιεῖται καὶ πάλι ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ὅτι πρέπει μέσα σὲ 15' λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ πάῃ πρὸς συνάντησή τους. Ὁ κ. Κουτᾶς ἐπιζητῶντας πάντοτε νὰ κερδίζῃ χρόνο μέχρις ὅτου ξημερώσῃ, πῆγε καὶ πάλι καὶ τοὺς συνάντησε, βρῆκε δὲ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω καὶ τὸ γυιὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Γρηγοριάδη, ποὺ ἐπέβαινε κούρσας. Ὅταν εἶδε τὸν Ἀστυνόμο κ. Κουτᾶ λέει πρὸς τοὺς συνοδούς του: «Τί ἔκανε ἐτοῦτος ἐδῶ, θὰ τὰ » παραδώσῃ τὰ ὅπλα; Ἂν δὲν τὰ παραδίνῃ τὶ τὸν ἀφήνετε καὶ δὲν τὸν ἐκτελεῖτε ἐπὶ τόπου ;»

Ὁ κ. Κουτᾶς στὸ ἄκουσμα τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἀπεχώρησε ἀμέσως χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντηση καὶ πῆγε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα.

123. Πολιορκία τοῦ Τμήματος καὶ παράδοσις τοῦ ὁπλισμοῦ αὐτοῦ.

Τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας 4 Δεκεμβρίου 1944 τὸ ΙΕ' Τμῆμα εὑρέθη στενὰ πολιορκημένο ἀπὸ 180 περίπου κομμουνιστὰς ποὺ εἶχαν τοποθετήσει βαρειὰ πολυβόλα σὲ ὅλες τὶς παρόδους οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦσαν σ' αὐτὸ καὶ σ' ὅλες τὶς πέριξ ταράτσες τῶν κτιρίων ποὺ ἐδέσποζαν τοῦ οἰκήματος τοῦ Τμήματος. Ταυτοχρόνως μὲ τὸ χωνὶ ἀνεκοίνωσαν ὅτι ἀπαγορεύουν τὴν ἔξοδο ἀστυφυλάκων ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ τὴν κυκλοφορία στὴν πολιορκημένη ζώνη οἱουδήποτε ἰδιώτου.

Κατόπιν αὐτῶν ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος διέταξε τὸ κλείσιμο καὶ τὴν αὐστηρὴ φρούρηση μὲ ἐνόπλους ἀστυνομικοὺς τῶν 3 εἰσόδων τοῦ Τμήματος.

Στὶς 8 π.μ. ὁ Διοικητὴς μὲ ἔμπιστό του πρόσωπο εἰδοποίησε τὴν Δ' Ὑποδιεύθυνση ὅτι τὸ Τμῆμα ἔχει πολιορκηθῆ καὶ ὅτι ἐπίκειται ἐπίθεση κατ' αὐτοῦ. Ἐπίσης ὁ κ. Κουτᾶς ἐπιζητῶντας νὰ τύχῃ ἐνισχύσεως ἀπὸ ἔξω, ἔστειλε τὴ σύζυγό του καὶ εἰδοποίησε σχετικῶς τὴν Ἀγγλικὴ μονάδα ποὺ εὑρίσκετο στὸ Σιδηροδρομικὸ Σταθμὸ Λαρίσης, ἀλλὰ ὁ ἐπικεφαλῆς αὐτῆς ἀρκέστηκε νὰ τὴ διευκολύνῃ νὰ τηλεφωνήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Ἡ κ. Κουτᾶ συνεδέθη μὲ τὸν Ὑπασπιστὴ

τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως (προφανῶς τὸν κ. Ἀνδρουλιδάκη) στὸν ὁποῖο ἀνέφερε τὴν κατάσταση τοῦ ΙΕ' Τμήματος καὶ ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε: «Τὸ ξέρει ἡ Διεύ»θυνσις καὶ πὲς στὸν ἄνδρα σου νὰ κάνῃ ὅ,τι καταλαβαίνῃ».

Ὁ κ. Κουτᾶς μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι τόσον ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις, ἡ Δ' Ὑποδιεύθυνσις καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Μονάδα τοῦ Σιδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ Λαρίσης θὰ τὸν ἐνίσχυαν σὲ περίπτωση ἐπιθέσεως ἐναντίον του τῶν κομμουνιστῶν, δὲν ἔδινε μεγάλη σημασία στὶς προκλήσεις τῶν ἐλασιτῶν ποὺ κάθε 15' λεπτὰ τῆς ὥρας ἔταζαν καὶ νέα προθεσμία παραδόσεως.

Στὶς 9.45' ἡ ὥρα παρουσιάσθησαν στὴν εἴσοδο τοῦ Τμήματος οἱ καθοδηγηταὶ τῶν κομμουνιστῶν Ἄγγελος Ἀποστολόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Γερανικάκης καὶ ἐπανέλαβον τὴν ἀξίωση τῆς παραδόσεως τῶν ὅπλων, γιατὶ ὅπως εἶπαν αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγὴ τοῦ ταξιάρχου των Αἰγινήτη. ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα του στὸ Λόφο Σκουζέ. Ὁ κ. Κουτᾶς θέλοντας καὶ πάλι νὰ κερδίσῃ χρόνο τοὺς ἐπρότεινε νὰ πᾶνε μαζὶ στὸν ταξίαρχό τους νὰ συζητήσουν. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐδέχθησαν. Τότε τοὺς εἶπε νὰ ἀναφέρουν στὸν ταξίαρχό τους ὅτι δὲν παραδίδει τὰ ὅπλα, ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ ἐπιτεθῇ πρῶτος ἐναντίον τους καὶ μάλιστα δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν κυκλοφορία ἐνόπλων ἀστυφυλάκων ἔξω ἀπὸ τὸ Τμῆμα γιὰ νὰ ἀποκλείσῃ ἔτσι τὴν ὑπόνοια ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτεθῇ ἡ Ἀστυνομία κατ' αὐτῶν. Ἐκεῖνοι ἀπεχώρησαν τότε καὶ ἀνέφεραν τὴν ἀπάντηση τοῦ Διοικητοῦ στὴν ταξιαρχία τους. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο ἦτοι στὶς 10.30' π.μ. ἐπέστρεψαν καὶ ἀνέφεραν στὸ διοικητὴ ὅτι «δὲν χωρεῖ συζήτησις καὶ ὅτι »πρέπει νὰ παραδώσῃ αὐτοστιγμὶ τὰ ὅπλα τοῦ Τμήματος».

Ὁ κ. Κουτᾶς ἀπήντησε ἀρνητικῶς καὶ διέταξε ἀμέσως τοὺς ὑπαλλήλους νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐπίθεση.

Μετὰ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ οἱ κομμουνισταὶ στὶς 10.55' ὥρα, ἔταξαν νέα προθεσμία 10' λεπτῶν γιὰ τὴν παράδοση τῶν ὅπλων, ἀπειλῶντας ὅτι θὰ ἐπιτεθοῦν ἀμέσως κατὰ τοῦ Τμήματος.

Συγχρόνως τοποθέτησαν στὸν ἀπέναντι τοῦ Τμήματος χῶρο συνεργεῖα τραυματιοφορέων ὑπὸ τὸν ἰατρὸν Ζαφείρην ἀδελφὸν ἀστυφύλακος, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὸ Τμῆμα αὐτό.

Ὁ κ. Κουτᾶς γνώριζε προσωπικῶς τὸ γιατρὸ αὐτὸ καὶ γιαυτὸ τὸν φώναξε στὸ παράθυρο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἐπιρροή του γιὰ νὰ ματαιωθῇ ἡ αἱματοχυσία. Ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ ἦταν ὅτι «δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε».

Ἀφοῦ πέρασε καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ προθεσμία χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνίσχυσις ὅπως ὑπολόγιζε ὁ κ. Κουτᾶς, κάλεσε κατὰ πρῶτον τοὺς βαθμοφόρους καὶ τοὺς ρώτησε ἂν εἶναι διατεθημένοι ν' ἀντισταθοῦν κατὰ τῆς ἐνόπλου ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν καταφατικῶς, ἐφόσον ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ ἐνισχυθοῦν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Κατόπιν κάλεσε καὶ τοὺς ἀστυφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἀπάντησαν ὅπως καὶ οἱ βαθμοφόροι, ἐζήτησαν ὅμως νὰ τοὺς δηλώσῃ ὁ Διοικητὴς κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν θὰ ἐγκατελείποντο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση ἀλλὰ ὅτι θὰ ἐνισχύοντο μὲ δυνάμεις ἀπ' ἔξω. Στὴν ἀπάντηση τοῦ διοικητοῦ ὅτι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἦτο ἀπολύτως βέβαιος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ βασίζωνται στὶς δυνάμεις τους, κατέθεσαν τὰ ὅπλα καὶ εἶπαν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἐμπλακοῦν σὲ ἄνισο ἀγῶνα, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ γύρω ἀπὸ τὸ Τμῆμα κατὰ τὶς πληροφορίες τους 400 περίπου κομμουνισταὶ μὲ βαρὺ ὁπλισμὸ πολυβόλων, αὐτομάτων, χειροβομβίδων κλπ. Ἐπὶ πλέον τὸ οἴκημα ἦταν παλαιὸ καὶ ἑτοιμόρροπο ἀπὸ τὶς πλημμύρες, ὥστε θὰ κατέρρεε μὲ τὰ πρῶτα πλήγματα.

Κατόπιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὁ Διοικητὴς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν ὁπλισμὸ τοῦ Τμήματος ἦτοι 65 τυφέκια, 7 αὐτόματα ΣΤΕΝ καὶ 21 τυφέκια τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΙΖ' Τμήματος ποὺ διενυκτέρευαν ἐκεῖ.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ παρέλαβαν τὸ ὅπλα βιαζόμενοι νὰ ἐπιτεθοῦν στὰ κεν-

τρικὰ Τμήματα ἄφησαν ἐλεύθερους τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ μείνουν στὸ Τμῆμα καὶ δὲν προέβησαν σὲ λεηλασία. Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν ἐκεῖ μέχρι τῆς 4-1-1945.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἀνεσυνεστήθη τὸ Τμῆμα καὶ ἐπανδρώθηκε μὲ ἀστυνομικοὺς οἱ ὁποῖοι γνωρίζοντες τὴ δράση τῶν κομμουνιστῶν προέβησαν στὴ σύλληψη ὅλων ὅσοι ἐγκλημάτισαν καὶ στὴν παράδοση τους στὴ δικαιοσύνη.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων 'Υπηρεσιῶν 'Αστυν. Δ/νσεως 'Αθηνῶν).

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

'Αξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ περιοδικὸν «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» τεῦχος 79 τῆς 1-9-56 Κεφάλαιον «ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ» καὶ συγκεκριμένως γύρω ἀπὸ τὰς ἐκτελέσεις τῶν βαθμοφόρων τοῦ ΙΓ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος ἔχω νὰ σᾶς ἀναφέρω λεπτομερῶς τὰ κάτωθι, ὡς ὁ μόνος δυνάμενος νὰ γνωρίζῃ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐκτελέσεως.

Περὶ τὴν 20ὴν ὥραν τῆς 5-12-56 οἱ μόνοι κρατούμενοι ὑπὸ τῆς Ο.Π.Λ.Α. εἴμεθα οἱ: Ν. Μαρῖνος 'Υποδιοικητής, Χ. Μελετιάδης 'Υπαστυνόμος καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Σχολὴν τῶν 'Αρμενοκαθολικῶν ὅτε μᾶς παρέλαβον διὰ νὰ μᾶς μεταφέρουν δῆθεν εἰς ἀσφαλέστερον σημεῖον. 'Εξήλθομεν καὶ ὑπὸ βροχὴν μὲ συνοδείαν τριῶν γνωστῶν ἐκτελεστῶν ἀπὸ ἄλλας προγενεστέρας ἐκτελέσεις εἰς τὴν περιοχὴν μας ὡδηγήθημεν εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον γήπεδον τοῦ «Φοίνικος» ὅπου μᾶς κατεβίβασαν εἰς ἕνα ὄρυγμα καὶ ἤρχισαν πολυβολοῦντες. 'Αφοῦ ἔληξεν ὁ πολυβολισμός, ὄντες βέβαιοι ὅτι ἡ ἀποστολή των ἔληξεν ἀνεχώρησαν. 'Εγὼ ὡς ἐκ θαύματος καὶ μόνον ἀντελήφθην ὅτι δὲν εἶχα οὔτε τραυματισθῆ κἂν, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ἀείμνηστος Χ. Μελετιάδης ὁ ὁποῖος πρὶν οἱ ἐκτελεσταὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀρκετὰ καὶ στρίψουν μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου ἐσηκώθη καὶ ἤρχισεν τρέχων. Τὸν ἀντελήφθησαν καὶ καταδιώκοντάς τον, τὸν ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ρουμπέση ὅπου τὸν ἐξετέλεσαν ἐμπρὸς εἰς τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν διερχόμενον ἀστυφύλακα Χ. Βαζαῖον, ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τὸ «παρὼν» ποὺ εἶχεν πάει νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ο.Π.Λ.Α. Βέβαιος πλέον ἐγὼ ὅτι εὑρίσκονται ἀρκετὰ μακρυά, ὕστερα ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς τῆς δευτέρας ἐκτελέσεως, ἐξῆλθον τοῦ ὀρύγματος καὶ μετὰ ἀπὸ ὁλόκληρον περιπέτειαν ἔφθασα εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν ὅπου καὶ παρουσιάσθην.

Μετὰ τιμῆς
Π.Ι. ΣΠΑΘΩΝΗΣ

Βραδυνὴ προσευχή

'Ολόγεμ' ἀργυρένιο ἔχει φανῆ
ἀπ' τὸ βουνὸ ἀπόψε τὸ φεγγάρι.
'Αργοκυλᾷ πάνω ἀπὸ κάθ' ἀνθό,
στρέφεται γύρ' ἀπ' τὸ κλωνάρι,
ξαπλώνεται στὸ χῶμα τὸ χλωμό,
δίνει τὸ μύνημα. Μὲ μιὰ φωνὴ
ἀρχίζουν ὅλα τους τὴ βραδυνὴ
τὴ προσευχή. Τὸ κάθ' ἕνα ἀνυμνεῖ.
Ὅλα σιγοψυθιρίζουν. 'Ηχεῖ
ἡ γῆ, μαζί της καὶ οἱ οὐρανοὶ

*

Σιωπηλὰ στὴ λίμνη πέφτει ἡ σκιὰ ἀπὸ τὴ λεύκα
καὶ γλυκὰ τ' ἀγέρι μεσ' ἀπὸ τὰ πράσινα τὰ πεῦκα
συνεπαίρνει τὸ τραγοῦδι κι' ὡς τὸν Ὕψιστ' ἀνυψεῖ!

Σ. Χανδρῆς

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΗΛΙΚΟΥΣ

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Καθηγητοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτ. Σχολὴν Πολιτ. Ἐπιστημῶν

Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, χωρὶς ἀγάπη

Gilbert - Gesbron

Ὁ κ. Στασινόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἐξέχουσαν νομικὴν προσωπικότητα διεθνοῦς κύρους, διακρίνεται δὲ καὶ γιὰ τὶς ἐξαιρετικὲς ἱστορικές, κοινωνικὲς καὶ ποικίλες λογοτεχνικὲς ἐπιδόσεις του, ποὺ τὸν κατατάσσουν στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων, τιμᾶ ἀπὸ σήμερα μὲ τὴ συνεργασία του τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά». Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων στὸ πρόσωπό του βρίσκει ἕνα νέο συμπαραστάτη καὶ βοηθὸ στὴν κοινωνικὴ ἀποστολή της. Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμότατα.

***

Εἰς τὸ διάστημα τῶν θερινῶν διακοπῶν, ἔτυχε νὰ διαβάσω ἕνα λογοτεχνικὸν βιβλίον, ποὺ ἔχει κάμει μεγάλην ἐντύπωσιν ὄχι μόνον στὴ Γαλλία, ὅπου ἐξεδόθη, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη: Τὸ ψυχολογικὸ μυθιστόρημα: «Σκυλιὰ χαμένα, χωρὶς περιλαίμιο» τοῦ Gilbert Cesbron. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὴ ζωὴ καὶ στὴν ψυχολογία τῶν ἀνωμάλων παιδιῶν καὶ ἡ ὑπόθεσίς του εἶναι μία ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα εἰκὼν τῆς λειτουργίας τῶν εἰδικῶν Ἀναμορφωτικῶν Κέντρων, ποὺ λειτουργοῦν σὲ κάθε ἐπαρχία στὴ Γαλλία, καὶ ὅπου ἐγκλείονται: α) τὰ ἀνώμαλα παιδιά, ποὺ ὑπέπεσαν εἰς ἀδικήματα καὶ ἐδικάσθησαν ἀπὸ δικαστήριον ἀνηλίκων καὶ β) τὰ ἀγνώστων γονέων ἢ ὀρφανὰ παιδιά, ποὺ ἐτοποθετήθησαν ἀρχικῶς σὲ οἰκογένειες πρὸς ἀνατροφήν, ἀλλὰ δὲν ηὐδοκίμησαν ἐκεῖ ἕνεκα δυστρόπου καὶ ἀνωμάλου χαρακτῆρος.

Ὁ συγγραφεὺς τρέφει ἄπειρον στοργὴν πρὸς τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει ἐκ τοῦ σύνεγγυς μελετήσει τὰ τῆς λειτουργίας τῶν Ἀναμορφωτικῶν Κέντρων καὶ ὅτι ἔχει ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐνδιατρίψει εἰς τὸ περιβάλλον αὐτῶν. Ἄλλως, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ βαθυτάτη γνῶσις τόσων λεπτομερειῶν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν αὐτῶν καὶ οὔτε θὰ ἀρκοῦσε πρὸς τοῦτο ἡ ἐξαιρετικὴ ψυχολογικὴ ἱκανότης τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος, πραγματικὰ εἶναι δεινὸς ψυχολόγος, τὰ δὲ ἔργα του ἔχουν τύχει γενικῆς ἀναγνωρίσεως καὶ ἔχουν ἐπανειλημμένως βραβευθῇ μὲ μεγάλης σημασίας βραβεῖα. Διηγεῖται αἴφνης, ὅτι εἰς ἕνα Ἀναμορφωτικὸν Κέντρον, ὅπου ἐδιδάσκοντο πολλὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα, εἰς τρόπον ὥστε οἱ τρόφιμοι αὐτοῦ, νεαροὶ τέως ἀδικηματίαι, νὰ ἐξέλθουν μετά τινα ἔτη ὄχι μόνον ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς ἀναμορφωμένοι, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐν ὅπλον βιοπορισμοῦ εἰς τὰς χεῖράς των, δύο νεαροὶ εἶχον ἐκμάθει τὴν τέχνην τοῦ κλειδαρᾶ. Εἰς τὸ τέλος τῆς φοιτήσεως, ἔγινε μία τελετή, ὅπου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κέντρου πλαισιούμενος ἀπὸ τὸ διδακτικὸν καὶ τὸ διοικητικὸν προσωπικόν, ἔκαμε μίαν συγκινητικὴν προσφώνησιν καὶ κατόπιν παρέδωκε εἰς τὰ χέρια ἑνὸς ἑκάστου τελειοφοίτου τὸ δίπλωμα τῆς εἰδικότητος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκπαιδευθῇ. Οἱ δύο νεαροὶ ποὺ εἶχαν σπουδάσει τὴν τέχνην τοῦ κλειδαρᾶ, προσῆλθον καὶ αὐτοὶ καὶ ἐπῆραν τὰ διπλώματά των. Ποία ὅμως ὑπῆρξε ἡ κατάπληξις ἑνὸς ἐπιμελητοῦ, ποὺ ἐστέκετο κάπως παράμερα καὶ δὲν ἦτο ἀντιληπτός, ὅταν ἤκουσε τὸν ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς νὰ λέγῃ κρυφὰ στὸ αὐτὶ τοῦ ἄλλου:

—Τώρα, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη. Ὅλα τὰ χρηματοκιβώτια εἶναι δικά μας!

Εἰς τὸ τραγικὸν αὐτὸ πρόβλημα τῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν παιδιῶν ποὺ ἐγκληματοῦν, ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπαγγελματίας ἔχουν ἐμβαθύνει τόσον πολύ, ὅσον ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου: «Σκυλιὰ χαμένα, χωρὶς περιλαίμιο». Καὶ ἔχει ἐμβαθύνει ὄχι τόσον μὲ τὴν σπουδήν, ὅσον μὲ τὴν ἐξαιρετικήν, τὴν μοναδικὴν ψυχολογικήν του ἱκανότητα καὶ μὲ τὴν ἄπειρον στοργήν του πρὸς τὰ ἀτυχῆ αὐτὰ πλάσματα, ποὺ τὰ ὀνομάζει, εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου του, «παιδιὰ τῆς καρδιᾶς μου».

Εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολήν, ποὺ ἐκπληροῦν τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐσκέφθην νὰ σταχυολογήσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον σχετίζεται πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομίας ἀνηλίκων. Ἐπιφυλάσσομαι, ὅταν εὕρω ὀλίγον καιρόν, διὰ μέσου τῶν ὑπηρεσιακῶν μου ἀπασχολήσεων, νὰ μεταφράσω διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» μερικὰς ἀπὸ τὰς ἐξαιρετικὰ ὡραίας καὶ συγκινητικὰς σκηνὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν ἀνηλίκων. Πρὸς τὸ παρόν, ἐθεώρησα ἐνδιαφέρον νὰ μεταφράσω ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ μίαν συνομιλίαν διεξαγομένην μεταξὺ δύο δικαστῶν ἀνηλίκων. Ὁ ἕνας, ὀνομαζόμενος Δουμπλέ, εἰσαγγελεὺς τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, εἶναι ὁ κλασσικὸς τύπος τοῦ αὐστηροῦ δικαστοῦ, ποὺ ἐννοεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὸν νόμον καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἀδίκημα, χωρὶς νὰ βλέπῃ πέραν αὐτῶν τῶν δύο σκοπῶν, κανένα ἄλλον προορισμὸν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ ἄλλος, ὁ Λαμύ, πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀνθρωπιστοῦ, ποὺ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων δὲν βλέπει παρὰ ἕνα πατέρα, ἕνα στοργικὸν καὶ μεγαλόψυχον πατέρα, ποὺ ἐνδιαφέρεται ὄχι νὰ τιμωρήσῃ ἀλλὰ νὰ βελτιώσῃ, ὄχι νὰ ἀπομακρύνῃ ἀλλὰ νὰ φέρῃ πλησιέστερα πρὸς τὴν κοινωνίαν τὰ πλάσματα αὐτά, ποὺ εἰς τὸ ἔγκλημα τὰ ὠθεῖ, τὰς περισσοτέρας φοράς, ὄχι ἡ ἐγκληματικὴ φύσις, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς, ἡ ἔλλειψις στοργῆς καὶ ἀγάπης. Αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας ἐκθέτει ὁ δικαστὴς Λαμύ, ἂν καὶ ἔχουν κάπου-κάπου κάτι τὸ ὑπερβολικόν, συμβολίζουν τὴν θερμὴν ἔφεσιν, ποὺ ἔχει, νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ποινικῆς ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων δικαιοσύνης τὸ στοιχεῖον τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς ἀγάπης, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἀποστολὴ τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ δικαστὴς Λαμύ εἶναι ὁ τύπος τοῦ δικαστοῦ, τὸν ὁποῖον σέβονται καὶ ἀγαποῦν ὅλοι οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι τῆς περιοχῆς τῶν Παρισίων καὶ εἶναι πολὺ συγκινητικαὶ αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἀνήλικοι ἐγκληματίαι, ὑποπίπτοντες ἐκ νέου εἰς ἀδικήματα καὶ καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἀνηλίκων, προσφεύγουν, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστοῦ Λαμὺ καὶ κάποτε καὶ εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν νύκτα διὰ νὰ εὕρουν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὴν τραγικὴν ἀπελπισίαν των.

Ὁ κ. Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅπως εἶπα ἀνωτέρω, ἔχω τὴν πρόθεσιν νὰ μεταφράσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ βιβλίον, χάριν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν». Πλὴν ὅμως, τὸ βιβλίον πρέπει νὰ διαβασθῇ ὁλόκληρον. Διὰ τοῦτο, διατυπώνω τὴν εὐχήν, ὅπως ἕνας γαλλομαθὴς συνεργάτης τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ στολίζουν τὰς σελίδας τοῦ ἐξαιρέτου αὐτοῦ περιοδικοῦ μὲ ἀξιόλογα λογοτεχνικὰ δοκί-

μια, ἐπιχειρήσῃ νὰ μεταφράσῃ ὁλόκληρον τὸ ἔργον, διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς ἐπιφυλλίδας εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Θὰ εἶναι ἕνα ἀνάγνωσμα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστον καὶ σπανίως διδακτικόν. Θὰ ἤμουν δὲ πρόθυμος νὰ βοηθήσω εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτήν.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας - Καθηγητὴς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν

***

Συνομιλοῦν δύο δικασταὶ ἀνηλίκων

. . . . . .

Βράδυ ἡ ὥρα ἑπτά. Ὁ δικαστὴς Λαμὺ σηκώνεται ἀπὸ τὸ γραφεῖον του καὶ ἀνοίγει τὸ παράθυρο νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα. Τὰ περισσότερα παράθυρα τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου εἶναι σκοτεινά, ὀλίγα μόνον ἔχουν φῶς. Μερικοὶ συνάδελφοί του ἐργάζονται ἀκόμη. Εἶναι κουρασμένος. Νοερῶς ξαναβλέπει τὰ παιδιὰ ποὺ ἐδίκασε σήμερα τὸ ἀπόγευμα. «Μάλιστα, κύριε Λαμύ... Μάλιστα, κύριε Λαμύ», λένε ὅλα τὴν ὥρα τῆς δίκης. Ὑπόσχονται νὰ σωφρονισθοῦν. «Ἄχ», σκέπτεται ὁ κ. Λαμύ. «Πόσα ἀπ' αὐτὰ εἶναι εἰλικρινῆ;». Ἀληθινά, τὸν τρομάζουν αἱ πολυάριθμοι περιπτώσεις ὑποτροπῶν, σὲ παιδιά, ποὺ ἐπίστευε ὅτι εἶχαν ὁριστικῶς διορθωθῆ...

Κτυποῦν τὴν πόρτα. Εἶναι ὁ ἀντεισαγγελεὺς κ. Δουμπλέ.

—Ὦ, ὁ κ. Δουμπλέ! Κάθε ἄλλο. Καθῆστε.

—Ἐμελέτησα τοὺς φακέλλους τῆς αὐριανῆς δικασίμου. Εἶναι πολὺ βεβαρυμένοι.

—Τὸ πιστεύω. Τί μαρτύριο γιὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ ἐμφανίζωνται στὸ δικαστήριο...

—Λέτε; Καὶ ὅμως, διαβάστε πῶς καμαρώνουν καθὼς ἐξιστοροῦν τὸ ἔγκλημά τους, στὴν ἀπολογία τους...

—Ἄ, ναί, γιὰ μερικὰ παιδιά, τὸ ἀδίκημά τους εἶναι ἕνα κατόρθωμα... Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι μερικὰ εἶναι θύματα τοῦ κινηματογράφου ἢ τοῦ ραδιοφώνου. Γιὰ τὰ πιὸ πολλὰ ὅμως ἀπ' αὐτά, τί σκληρὸ πλῆγμα; Τὸ κρατητήριο, οἱ ἀστυφύλακες, αὐτὸ τὸ «ἐδώλιο τῆς ἀτιμίας» (ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν οἱ ἐφημερίδες), καὶ ἐμεῖς οἱ δικασταί, ἐπίσημοι καὶ ἀγνώριστοι...

—Ἀγνώριστοι! Μά, πῶς νὰ γίνῃ! Πρέπει νὰ ἔχουμε αὐστηρὸ ὕφος, γιὰ νὰ ἐμπνέουμε κάποιο φόβο...

—Ναί, ξέρω, πιστεύετε στὴν ἀξία τοῦ παραδειγματισμοῦ. Κι' ἐγὼ πιστεύω, ἀλλὰ μὲ ἄλλο τρόπο. Ἀκοῦστε με. Στέλνουμε ἕνα παιδὶ ποὺ ἔκλεψε ποδήλατο, στὸ Ἀναμορφωτικὸ Κέντρο. Ἂς δεχθοῦμε ὅτι, ὅταν πηγαίνῃ ἐκεῖ, ντρέπεται καὶ μετανοεῖ γιὰ τὴν πράξη του. Λοιπόν, ἐκεῖ βρίσκει μιὰ κοινωνία συνομιλήκων του, ποὺ ἔχει τὸν Κώδικά της, ποὺ ἔχει μιὰ δική της ἔννοια τῆς Τιμῆς, τοῦ φιλότιμου, ἔχει δὲ καὶ τοὺς ἥρωές της ἡ μικρὴ αὐτὴ κοινωνία. Ἐκεῖ ἴσως θὰ τὸν περιπαίξουν: «Χαρὰ στὸ κατόρθωμα ποὺ ἔκαμες, νὰ κλέψῃς ἕνα ποδήλατο! Ἐγὼ σκαρφάλωσα σὲ παράθυρο, ἔσπασα πόρτα, διέρρηξα κλειδαριά, πήδησα ἀπὸ τοῖχο τρία μέτρα». Σὲ λίγο θὰ αἰσθάνεται μειωμένος, καὶ θὰ πάρῃ ἀμέσως τὴν ἀπόφασή του: νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ κάμῃ ἕνα «κόλπο» πιὸ δυνατό, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ περήφανος, ἀντάξιος μὲ τοὺς καινούργιους συντρόφους του... Ἰδοὺ ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος... Στὴν ἡλικία τους, κύριε ἀντεισαγγελεῦ, εἶναι ἕτοιμα τόσο γιὰ τὸν ἡρωϊσμό, ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἔγκλημα κορώνα ἢ γράμματα!

—Ἕνας λόγος παραπάνω, νὰ προφυλάξουμε τὴν κοινωνία ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους ἐχθρούς της, ὅποια ἡλικία κι' ἂν ἔχουν...

—Νὰ τοὺς κλείσουμε στὸ φρούριο; λέγει ὁ κ. Λαμύ χαμογελῶντας. Ναί, ἀλλά, ξέρετε, φίλε μου, κάτι; Οἱ παλαιοὶ πυργοδεσπότες πρὶν ὑπερασπίσουν τὸ φρούριό τους μέχρι θανάτου, ἔμπαζαν μέσα ὅλους τοὺς ὑπηκόους των, γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν. Ὀφείλουμε κι' ἐμεῖς νὰ τὰ βάλουμε πρῶτα μ έ σ α στὸν περίβολο τῆς Κοινωνίας αὐτὰ τὰ παιδιά, μὲ κάθε μέσο!

—Ναί, μὰ ἡ Κοινωνία στηρίζεται σὲ ὡρισμένες ἀρχές, καὶ μία ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ Δικαιοσύνη. Καὶ ἡ Δικαιοσύνη στηρίζεται κι' αὐτὴ σὲ ὡρισμένες βάσεις, καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ Εὐθύνη. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἔννοια τῆς Εὐθύνης ἀγνοεῖται ἐνίοτε στὴ διαδικασία τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων. Ἐπίσης ἀγνοεῖται ἡ ἔννοια τοῦ δεδικασμένου.

—«Εὐθύνη, εὐθύνη», λέγει σὰ νὰ ὀνειροπολῇ ὁ δικαστὴς Λαμύ, Ἀλήθεια, τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι ὑπεύθυνα τάχα γιὰ τὸ ἔγκλημά τους; Τί διακρίνει, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἕνα παιδὶ—ἐγκληματία, ἀπὸ ἕνα παιδὶ—προεγκληματία; Μιὰ σύμπτωση τὶς περισσότερες φορές. Καὶ γιὰ τὴ σύμπτωση αὐτὴ εἶναι ὑπεύθυνη ἡ Κοινωνία, ἐμεῖς ὅλοι.

—Ἄ, δὲν ξέρω. Ἂς λάβουν τὸ λόγο οἱ ψυχίατροι, νὰ μοῦ ποῦν ὅτι ὑπάρχει ἀκαταλόγιστον...

—Οἱ ψυχίατροι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐξετάζουν τὰ παιδιὰ σὰ νὰ εἶναι βότανα, καὶ τὰ κατατάσσουν σὲ κατηγορίες. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ τὰ κατατάξουμε. Πρόκειται νὰ τὰ θεραπεύσουμε.

—Ναί, ἀλλὰ μία δικαστικὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ ἔχῃ ἰσχὺν δεδικασμένου. Ἐδῶ στὸ Δικαστήριο Ἀνηλίκων, κάνετε συχνὲς ἀναθεωρήσεις, ἡ ἔννοια τοῦ δεδικασμένου ἔχει πλέον ἀτονήσει..

—Ἔτσι πρέπει. Ἡ ἀπόφασις γιὰ τὸν ἀνήλικο ἐγκληματία πρέπει νὰ εἶναι ἐλαστική, νὰ μπορῇ νὰ ἀναθεωρῆται κατὰ τὰς περιστάσεις. Πηγαίνουμε σιγὰ-σιγά. Ὅπως ὁ δάσκαλος ὅταν τιμωρῇ τὸν ἄτακτο μαθητή.

—Μά, κ. Λαμύ, δὲν εἴμαστε δάσκαλοι, εἴμαστε δικασταί!

—Δικασταί! Καὶ ποῖα εἶναι τὰ ἀληθινὰ δικαιώματά μας;

Ὁ εἰσαγγελεὺς Δουμπλὲ ἐκύτταξε ἔκπληκτος τὸν κ. Λαμύ. Πρὸς Θεοῦ, θὰ ἀμφισβητοῦσε λοιπὸν τώρα, τὰ ἱερὰ δικαιώματα τῶν δικαστῶν;

—Μιὰ μέρα, ἐξηκολούθησε ὁ κ. Λαμύ, ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά, στεκόταν δίπλα μου στὸ διάδρομο. Καθὼς εἶδε νὰ περνᾷ ἕνας δικαστὴς μὲ τὴν τήβενό του, ἐπίσημος καὶ σοβαρός, γύρισε ὁ μικρὸς καὶ μοῦ εἶπε μὲ δέος: «Νὰ ἕνας δικαστὴς—βασιληάς!» Καὶ ὅμως, κύριε συνάδελφε, δὲν φοροῦμε στέμμα, οὔτε εἴμεθα ἱεροί. Ἡ μόνη δικαιολογία τῆς ἐξουσίας μας εἶναι νὰ προσπαθοῦμε νὰ σώσουμε τοὺς ἐνόχους· νὰ προσπαθοῦμε τ α π ε ι ν ὰ νὰ σώσουμε αὐτοὺς ποὺ θεωροῦμε ὡς ἐνόχους.

—Καὶ ὅμως, κύριε Πρόεδρε, κάποτε ἤσαστε καὶ σεῖς στὴ θέση μου. Ὡς εἰσαγγελεύς, εἴχατε ζητήσει κάποτε τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Στὰ μάτια τοῦ κ. Λαμύ ἔλαμψε μιὰ θλίψη.

—Ναί, τὸκαμα αὐτὸ μιὰ φορά. Κι' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐξετελέσθη. Τὸ θυμοῦμαι πάντοτε, δὲ θὰ τὸ ξεχάσω... Καὶ κάθε φορά, ποὺ μπορῶ καὶ ἀθῳώνω ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀνήλικα, μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ζυγαριὰ τείνει νὰ ξαναβρῇ τὴν ἰσορροπία της.

—Οἱ πρόγονοί μας στὸ δικαστικὸ λειτούργημα, δὲν εἶχαν τόσες ἀμφιβολίες.

—Ἄ, οἱ παλαιοὶ δικασταί, ἐθεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους ἱερὸ καὶ ἀπαραβίαστο. Κάθονταν στὴν ἕδρα, καὶ ἦταν ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά. Ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀ π ὸ τ ὴ ν κ α κ ὴ μ ε ρ ι ά...

—Μὰ πῶς ἀλλοιῶς νὰ γίνῃ; Πρέπει νὰ ὑπάρχουν δικασταί. Ὅσοι δικάζονται ἀπὸ αὐτούς, βεβαίως ἀνήκουν σὲ ἄλλον κόσμο.

—Γιατὶ νὰ ἀνήκουν σὲ ἄλλο κόσμο; Γιατὶ οἱ δικασταὶ νὰ μὴν εἶναι πατρικοὶ καὶ ταπεινοί, νὰ μὴν εἶναι συγχρόνως καὶ οἱ προστάται τῶν δικαζομένων; Ἔχω κάμει

ἄλλοτε μιὰ πρόταση: Τὸ Δικαστήριον Ἀνηλίκων νὰ μὴ στεγάζεται στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο. Τὰ παιδιὰ νὰ μὴ περνοῦν ἀπὸ τὸ σκληρὸ γιὰ τὴν ψυχολογία τους μηχανισμό, ποὺ ἐπικρατεῖ ἐδῶ. Ὡστόσο δὲν πειράζει. Ἂς μείνουμε ἐδῶ. Μέσα στὸ ἐργαστήριο τῆς Δικαιοσύνης, ἐμεῖς οἱ δικασταὶ ἀνηλίκων, θ' ἀποτελέσουμε ἕνα πυρῆνα μιᾶς νέας δικαιοσύνης, περισσότερο ἀνθρώπινης.

—Ἴσως ἕνα ἀγκάθι στὸ σῶμα τῆς Δικαιοσύνης!

Ὁ κ. Λαμὺ σηκώθηκε, σοβαρὸς καὶ λυπημένος.

—Φίλε μου, εἴπατε κάτι ποὺ μὲ ὁδηγεῖ μακρυά. Εἴπατε ἀγκάθι, καὶ σκέπτομαι τώρα τὸ Στέφανο ἐξ Ἀκανθῶν τοῦ Κυρίου. Ἰδοὺ ἕνα μεγάλο παράδειγμα, γιὰ τὸ δεδικασμένον, ποὺ ζητᾶτε: Ὁ Στέφανος τοῦ Κυρίου, ποὺ παρίσταται στὶς αἴθουσες τῶν δικαστηρίων, ἀόρατος καὶ πανταχοῦ παρών, εἶναι σὰ μιὰ καρδιὰ ποὺ πάλλει σ' ἕνα σῶμα ἀποκοιμησμένο. Εἶναι σὰν ὅμηρος: βρίσκεται ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ μαρτυρῇ γιὰ νὰ διαλαλῇ ἀδιάκοπα μιὰ μεγάλη ἀλήθεια : ὅτι δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, χωρὶς Ἀγάπη...

(Μεταφρ. Μ.Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ)

Πήραμε τὸ Γράμμο

Πάνω στοῦ Γράμμου τὶς πανύψηλες κορφὲς
ἐγράφηκε μιὰ νέα ἐποποιΐα,
σελίδες ἄφθαστες, ἀθάνατες, λαμπρὲς,
ποὺ θὰ στολίζουν τῆς Φυλῆς τὴν Ἱστορία.

*

Ἐκεῖ, ποὺ μόνον ἀετοὶ ζοῦσαν ἀπὸ αἰῶνες
γράφηκαν νέες Πλαταιὲς καὶ νέοι Μαραθῶνες,
καὶ θἄναι δόξα ἄσβυστη στὸ Ἔθνος μας γιὰ πάντα
ὅπως κι' ἡ παλαιότερη ἡ δόξα τοῦ Σαράντα.

*

Μαζὶ μὲ τὴν Ὑπέρμαχο τὴ Στρατηγὸ βοήθεια,
καὶ μὲ τὴν πίστη τὴν τρανὴ ποὺ εἶχανε στὰ στήθεια,
εἶπανε οἱ στρατιῶτες μας τὸ: «ὄχι» σὰν ἐτότες,
στοὺς ἄγριους κι' ἀντίθρησκους τοῦ Ἔθνους καταδότες.

*

Κι' ἀκούστηκε, σὰν ἄλλοτε, τ' ἀθάνατο, «Ἀέρα»,
στὶς ἄγριες ἀητοκορφὲς τοῦ Γράμμου πέρα ὡς πέρα,
κι' ἀντιλαλῆσαν οἱ κορφὲς καὶ τὰ φαράγγια ὅλα,
λουφάξαν οἱ ὅλμοι τοῦ ἐχθροῦ, πάψαν τὰ πολυβόλα.

*

Στήσαν τὴν Γαλανόλευκη, ποῦν' ὅλων μας καμάρι,
στὴν ὑψηλότερη κορφὴ οἱ ἥρωες φαντάροι,
καὶ διώξανε τὴν προδοσιὰ ἀπὸ τὸ ἅγιο χῶμα,
χτυπῶντάς την μ' ἀλυπησιὰ σὲ μάχες σῶμα-σῶμα.

*

Κρατῆσαν τοῦ πολιτισμοῦ ἔτσ' ἄσβυστη τὴν δᾶδα,
ποὺ αἰώνιο προνόμιο τὴν ἔχει ἡ Ἑλλάδα,
καὶ στέλνει φῶς πολιτισμοῦ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη
μαζὶ μὲ τὴν βεβαίωση: «ποτὲ πὼς δὲν πεθαίνει».

Σπῦρος Ἀντύπας
ἀστυφύλαξ

ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ΟΡΟΙ (1)

Ὑπὸ **Κ. Γ. ΓΑΡΔΙΚΑ**, τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν—Διευθυντοῦ τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν

1. Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγὼν τῶν ἀνθρώπων κατέστη σήμερον οἰκονομικός. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος ἐκ τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, εἶναι περιπεπλεγμένος εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα. Ἀλλ' ὁ ἀγὼν οὗτος τοῦ ἀνθρώπου κατέστη οἰκονομικός, ἵνα προσπορισθῇ πλείονας ἀνέσεις τοῦ βίου ἐκ τοῦ συνόλου τῆς παραγωγῆς, τοῦ βασιζομένου εἰς τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας καὶ τὸ σύστημα τῆς συναλλαγῆς (Parmelee). Ὁ οἰκονομικὸς οὗτος περὶ ὑπάρξεως ἀγὼν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τὰ τελούμενα ἐγκλήματα, ὧν τὰ πλεῖστα ὀφείλονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον εἰς τὴν οἰκονομικὴν ταύτην διαπάλην, τοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους καὶ τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἀτομικοῦ βίου. (2)

Ἐκ τῶν ἐγκληματολόγων οἱ μὲν φρονοῦσιν ὅτι οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι ἀσκοῦσιν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν αὔξησιν οἱουδήποτε εἴδους ἐγκλήματος (3), οἱ δὲ μόνον ἐπὶ τὰ

(1) Βιβλ. Parmelee, σ. 67 ἑ. Taft, σ. 119 ἑ. Barnes—Teeters, σ. 203, 155, 985. v. Hentig, Crime, Causes and Conditions, New York 1947, σ. 209 ἑ. Elliott and Merrill, Social Disorganization, γ' ἔκδ. New York 1950 σ. 200 ἑ. 596 ἑ. Elliott, Crime in Modern Society, New York, 1952, σ. 373 ἑ.

Cyril Burt, The Young Delinquent, 4η ἔκδ. London 1945 σ. 66-93. Van Kahn, Les causes économiques de la criminalité, Paris 1903. Bonger, Criminalité et conditions économiques, Amsterdam 1905. Parmelee, Poverty and social Progress, New York Macmillan, 1916. Fornasari di Verce, La criminalità e le vicende economiche d' Italia dal 1873 al 1890, Torino 1894. Dorothy Swaine Thomas, Social Aspects of the Business Cycles, New York, Knopf 1927 (ἀρίστη ἔρευνα περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν οἰκονομικῶν ὅρων καὶ κυμάνσεων ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ἐτῶν 1857—1913). Rozengart, Le crime comme produit social et économique, Paris, Jouve 1929. Roesner, Der Einfluss non Wirtschaftslage, Alkohol und Jahreszeit auf die Kriminalität (Bericht der Zentralstelle für das Gefangenenfürsorgewesen der Provinz Brandenburg, 1930. Τοῦ αὐτοῦ ἐν HandW Kr. II 1079 ἑ. Renger, Kriminalität, Preis und Lohn, Exner Abh. XIX Leipzig 1933. Noetzel, Erwerbslosigkeit ἐν Handw. Kr. I 331 ἑ. Földes, Einige Ergebnisse der neueren Kriminalstatistik ἐν Zgst W τ. 11, 1891 σ. 515 ἑ. Woytinsky, Kriminalität und Lebensmittelpreise, αὐτόθι τ. 49, 1929, σ. 647 ἑ. Bernard—Garraud, Des attentats à la pudeur et des viols sur les enfants, Arch. anthr. crim. I. Bernard, Des viols et attentats à la pudeur sur adultes, αὐτόθι τ. 2. Höpler, Wirtschaftslage—Bildung—Kriminalität ἐν Arch. Krim. τ. 76, 1924 σ. 81 ἑ. Τοῦ αὐτοῦ Wirtschaftskrisen und Kriminalität αὐτόθι τ. 87, 1930, σ. 15 ἑ. 129 ἑ., 193 ἑ. Herz, Die Verbrechensbewegung in Oesterreich in den letzten 30 Jahren in ihrem Zusammenhang mit Wirtschaftlichen Verhältnissen ἐν MonSchr Krim. Psych. τ. 2 σ. 292. Lehmann, Arbeitslosigkeit, Wohnungsnot und Unzucht, αὐτόθι τ. 23, 1932 σ. 109 ἑ. Wirschubski, Polnische Kriminalstatistik in den Jahren 1923—1931, αὐτόθι 25, 1934, σ. 37 ἑ. Hobbs, Relationship between criminality and economic conditions ἐν J. amer. Inst. Cr. Law Criminology τ. 34, 1943 σ. 5 ἑ. Wagner, Crime and economic change, αὐτόθι τ. 27, 1936 σ. 483 ἑ. Mckeown, Poverty, Race and Crime, αὐτόθι τ. 39, 1948 σ. 480 ἑ. Monachesi, Personality and socio—economic Status of Delinquents, αὐτόθι τ. 40, 1950 σ. 570 ἑ. Bloch, Economic Depression as a factor in rural crime, αὐτόθι τ. 40, 1949 σ. 458 ἑ. Burgess, The economic factor in Juvenile Delinquency, αὐτόθι τ. 43, 1952, σ. 29. Lane, Why Business Men violate the Law, αὐτόθι τ. 44, 1953 σ. 151. Yen Ching—Yueh, Crime and economic considerations in China, The Howard Journal, 3. 1930 σ. 28 ἑ. «La délinquance e juvenile envisagée comme problème du travail». Ὑπόμνημα τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας πρὸς τὸ Α' συνέδριον Ο.Η.Ε. πρὸς πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ μεταχείρισιν τῶν ἐγκληματιῶν, Γενεύη 1955 (βλ. Revue internationale de politique criminelle Ἰαν. 1956 no 9).

(2) Κατὰ τὸν Ὁράτιον «magnum pauperies opprobrium jubet/quidvis et facere et pati,/virtutisque viam deseris arduae (Carmin. III, XXIV, 42-44).

(3) Exner, Kriminalbiologie 1939 σ. 88. Mezger, Kriminologie 1951 σ. 211.

ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας,οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ εἴδη τῶν ἐγκλημάτων(1). Ἄλλοι μέν, μάλιστα δὲ οἱ θιασῶται τοῦ Καρόλου Marx, ὡς ὁ Bonger, ὁ Bebel (Die Frau und der Sozialismus, 1897), νομίζουσιν ὅτι ἡ ἐπίδρασις αὕτη εἶναι μεγίστη, διὸ καὶ παρορῶσι τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν τῶν μειονεξιῶν καὶ ἀνωμαλιῶν τῆς προσωπικότητος· ἄλλοι πάλιν, κυρίως οἱ τῆς θετικῆς σχολῆς τῶν Ἰταλῶν (2), ἐντελῶς ἀντιθέτως διδάσκουσιν ὅτι οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι ἐλαχίστην ἢ οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἀσκοῦσιν ἐπὶ τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκλημάτων. Κατὰ τὸν Kurella (3) ὡς διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὅρων τῆς διαβιώσεως ἀδυνατοῦμεν νὰ μεταβάλωμεν ἀμέσως χιμπαντζῆν εἰς γορίλλαν, οὕτως ἀδυνατοῦμεν νὰ μεταβάλωμεν καὶ ἄνθρωπον κανονικὸν εἰς ἐγκληματικόν.

Τὸ θέμα εἶναι δυσχερὲς διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) Πολλάκις συμβάλλουσιν εἰς τὸ ἔγκλημα ἐν συνδυασμῷ οἰκονομικοὶ τε καὶ βιολογικοὶ παράγοντες ὥστε δυσχερῶς δύναται νὰ διευκρινηθῇ τίνες τούτων συνέβαλον πλειότερον.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάγκη, ἡ ἔνδεια, δυνατὸν νὰ εἶναι ἄμεσος γενεσιουργὸς αἰτία ἐγκλήματος (κλοπῆς, προαγωγείας, ἐπαιτείας) κατατείνοντος εἰς πορισμὸν οἰκονομικοῦ ὠφελήματος, ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ πρὸς ψυχικῶς ἀνώμαλον χαρακτῆρα, μάλιστα δὲ τὸν ἄβουλον (4) οἷος κατὰ κανόνα ὁ τῶν καθ' ἕξιν κλεπτῶν, ἀλητῶν, ἐπαιτῶν, πορνῶν, ἐγκληματιῶν τινων κατὰ τῶν ἠθῶν, ἢ τὸν συναισθηματικῶς ψυχρὸν (4) οἷος ὁ τῶν αἰσχροκερδῶν ἐμπόρων εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης εἰς περιόδους λιμοῦ, λ.χ. κατὰ τὴν γερμανικὴν κατοχὴν ἐν Ἑλλάδι (1942—1944). Ἐπὶ παραδείγματος περιπλοκωτέρου· ἔχομεν ἐγκλήματα λῃστείας μετὰ φόνου ἢ διαρρήξεως περιπτέρου μετὰ βαρείας σωματικῆς βλάβης τελεσθέντα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀστυνομικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ὑπὸ ἐφήβων κατὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς ἐνηβήσεως, ἐχόντων ἱκανὴν ὀξύνοιαν, ἀλλὰ συναισθηματικῶς ψυχρῶν, ἀνέτως μὲν παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ διαβιούντων, ἀλλ' ἐφιεμένων ἀμέσου καὶ ἀκόπου προσκτήσεως πολλοῦ χρήματος (λ.χ. πρὸς ἀγορὰν αὐτοκινήτου καὶ περιηγήσεις).

Ἡ διερεύνησις τῆς ἐπιδράσεως τῶν οἰκονομικῶν ὅρων ἐπὶ τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐγκλημάτων εἶναι δυσχερής: β) Διότι τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα εἶναι λίαν περίπλοκα κοινωνικὰ τοιαῦτα· ταῦτα συνυφαίνονται καὶ ἐξαρτῶνται ἐκ πλείστων ἄλλων ποικιλωτάτων ὅρων, ἀκόμη ἐκ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, πολέμων, μετεωρολογικῶν ὅρων, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπενεργείας ἀσταθμήτων ψυχολογικῶν παραγόντων, ὥστε εἶναι ἀνέφικτος ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῆς συμβολῆς τῶν οἰκονομικῶν παραγόντων εἰς τὰ ἐν ὡρισμένῃ κοινωνίᾳ καὶ ἐποχῇ τελούμενα ἐγκλήματα. Οὐδαμῶς εἶναι εὐχερές, ἂν μὴ ὑπάρχωσιν εἰδήμονες στατιστικαὶ μετρήσεις καὶ παρατηρήσεις, νὰ καθορίσωμεν ἀσφαλῶς κατὰ πόσον ἐν ὡρισμένῃ ἐποχῇ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις κοινωνίας τινὸς ἐβελτιώθη ἢ ἐπεδεινώθη ἢ ἠγκληματικότης αὐτῆς ηὐξήθη ἢ ἐμειώθη.(5)

(1) Κατὰ Sauer, Kriminologie 1950 σ. 198 ἡ κρατοῦσα γνώμη.

(2) Ὁ Lombroso ἰδίᾳ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ Ὁ ἐγκληματίας ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ Le crime, causes et remèdes, Paris 1899 σ. 98.

(3) Kurella, Naturgeschichte des Verbrechers, Stuttgart, 1893, σ. 179.

(4) Βλ. Γαρδίκα, Ἐγκληματολογίαν Β1 1947 σ. 196, 211, 220.

(5) Περὶ τῆς δυσχερείας τῆς διακριβώσεως τῶν οἰκονομικῶν μεταβολῶν διὰ τῆς στατιστικῆς βλ. v. Mayr, Statistik und Gesellschaftslehre τ. III. Moralstatistik 1917 σ. 944 ἑ. Σήμερον μάλιστα δυσχερῶς διακριβοῦται ὁ βαθμὸς τῆς πράγματι ἐπελθούσης ἐν τινι χώρᾳ βελτιώσεως ἢ ἐπιδεινώσεως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ ὁ ἀντίκτυπος ὃν ἤσκησεν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον ἄτομα. Διότι αἱ μὲν στατιστικαὶ τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος (λ.χ. παρ' ἡμῖν Ὑπουργεῖον Συντονισμοῦ, Ἐθνικοὶ λογαριασμοὶ 1946—1954, Αὔγουστος 1955) εἶναι ἀναλόγως ἑκάστης χώρας πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀτελεῖς, ἡ δὲ στατιστικὴ παρακολούθησις τῆς κατανομῆς τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, καὶ ἰδίως τῶν συνεχῶν μεταβολῶν αὐτῆς, λίαν δυσχερὴς καὶ λίαν ἀνεπαρκής. Τούτων ἕνεκα ἀσφαλὴς διερεύνησις τῆς συμβολῆς τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος εἰς τὰ τελούμενα ἑκάστοτε ἐγκλήματα δὲν εἶναι δυνατή.

Αἱ δὲ οἰκονομικαὶ κρίσεις, αἵτινες κατὰ τὰ διάφορα ἔτη ἐπῆλθον, οὔτε ἐκ τῶν αὐτῶν αἰτίων προεκλήθησαν οὔτε παρόμοιαι ἦσαν· διὸ καὶ ἤσκησεν ἑκάστη διάφορον ἐπίδρασιν ἐπὶ τὰ ἐγκλήματα (1). Αἱ κρίσεις ἀνεργίας κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐπήρχοντο βραδέως, ἦσαν τοπικαί, ἀβληχραὶ καὶ παρήρχοντο ταχέως, κατόπιν ὅμως (ὡς ἡ ἐν Ἀμερικῇ τῷ 1929-1932) εἰσβάλλουσιν ἀπροόπτως καὶ ραγδαίως, ἔχουσι μεγίστην τὴν ἔντασιν, τὴν διάρκειαν καὶ τὴν κατὰ τόπον ἔκτασιν, καὶ εἶναι διεθνεῖς (2). Αἱ ἀνεργίαι ὅμως εἶναι μάστιγες τῆς συγχρόνου κοινωνίας τόσῳ δειναί, ὥστε ἑκατομμύρια οἰκογενειῶν ἀνέργων ἠσθάνθησαν τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον ὡς εὐτυχῆ λύτρωσιν αὐτῶν ἐκ τῆς παρατεταμένης ἀνεργίας. Τέλος ἐν τῇ διερευνήσει τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀνεργίας ἐπὶ τὰ ἐγκλήματα προσκόπτομεν εἰς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας· διότι οἱ ποικίλοι παράγοντες οἱ καθιστῶντες τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνέργου ἀφόρητον ἢ ἀνεκτὴν (ἡλικία, φῦλον, ὑγεία, οἰκογενειακὴ κατάστασις, χαρακτὴρ τοῦ ἀνέργου καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἰδία ἡ σωφροσύνη καὶ οἰκοκυροσύνη τῆς συζύγου) δὲν δύνανται νὰ διακριβωθῶσι διὰ τῆς στατιστικῆς. (3)

Ἡ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ κατὰ τὸν ιθ' αἰῶνα μετάστασις ἀπὸ τῆς ἀγροτικῆς εἰς τὴν βιομηχανικὴν οἰκονομίαν, δημιουργήσασα ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς μεγίστας προόδους τῆς τέχνης τὴν κεφαλαιοκρατίαν καὶ τὸ προλεταριᾶτον οὐ μόνον διετάραξε τοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ μετέβαλεν ἄρδην τὸν καθ' ἡμέραν βίον τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ὑφὴν τῆς οἰκογενείας. Ἐνῷ πρότερον ἡ γυνή, ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ, εἰργάζετο ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ κατεσκεύαζε προϊόντα καταναλισκόμενα ὑπὸ τῆς οἰκογενείας, σήμερον ἐργάζεται ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς ἐργοστασίοις, ὁ ἀνὴρ ἐργάζεται μακρὰν αὐτῆς, ἡ δὲ θέσις αὐτῶν εἶναι ἐπισφαλὴς ἕνεκα τοῦ συνεχοῦς κινδύνου τῆς ἀνεργίας. Ἡ μικρὰ πόλις ἦτο ἄλλοτε οἰκονομικῶς αὐτάρκης καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῶν μεγάλων πόλεων, ἐνῷ σήμερον ἡ ἀνάπτυξις τῶν συγκοινωνιῶν καὶ μεταφορῶν κατέστησε καὶ τὸν χωρικὸν ἀστόν, τὸν δὲ κάτοικον μικρᾶς πόλεως πολίτην μεγάλης (4). Ἐπειδὴ δὲ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν ἐγκλημάτων, ἡ ἐγκληματικότης εἶναι διάφορος κατ' ἀμφότερα (κλοπάς, ἀπάτας, ἀναιρέσεις, τραύματα κ.λ.) εἰς τὰς διαφόρους τοπικὰς περιφερείας τῆς χώρας καὶ δὴ καὶ κατὰ λόγον τοῦ ἐπικρατοῦντος οἰκονομικοῦ κλάδου ἐν ἑκάστῃ, δηλαδὴ τῆς γεωργίας, βιομηχανίας, ἐμπορίου. (5)

Τέλος ἡ διερεύνησις περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν οἰκονομικῶν ὅρων ἐπὶ τὰ ἐγκλήματα εἶναι δυσχερής: γ) Διότι ἡ ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ ἡ τῶν ἄλλων χωρῶν πλὴν τῆς Οὐγγαρίας, Φιλλανδίας, Τσεχοσλοβακίας, δυστυχῶς

(1) Βλ. λ.χ. ἀντιπαραβολὴν τῆς ἐν Γερμανίᾳ οἰκονομικῆς κρίσεως τῶν ἐτῶν 1922—23 πρὸς τὴν τῶν ἐτῶν 1929—32 ὑπὸ Sauer ἐ.ἀ. σ. 452.

(2) Ἡ ἔκτασις καὶ ἡ διάρκεια τῶν κρίσεων ἀνεργίας ἔχει μειωθῆ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μετὰ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον περίοδον (παγκόσμιος οἰκον. ὕφεσις 1929—32), διὰ τῶν γενομένων προόδων οἰκονομικῆς διαγνώσεως καὶ προγνώσεως καὶ τῆς ἐφαρμοζομένης κρατικῆς πολιτικῆς πλήρους ἀπασχολήσεως (ἐκτέλεσις κρατικῶν ἐπενδύσεων, μειώσεις φόρων, ἐπιδοτήσεις κλπ.). Παρὰ ταῦτα αἱ κρίσεις τῆς ἀνεργίας δὲν ἐξέλιπον παντελῶς· διότι τὰ μέσα διαγνώσεως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως, ἀναλύσεως τῶν οἰκονομικῶν φαινομένων καὶ προγνώσεως τῆς οἰκονομικῆς ἐξελίξεως, ἅτινα διαθέτομεν, δὲν ἐβελτιώθησαν ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς ἀποσόβησιν τῆς ἀνεργίας. Ἄλλως τε πλὴν τῆς ὁμαδικῆς ἀνεργίας, τῆς ὀφειλομένης εἰς «κυκλικὴν κατάπτωσιν» τῆς οἰκονομίας χώρας τινός, ἔχομεν καὶ τὴν ἐποχικὴν ἀνεργίαν, ἥτις εἶναι βραχυχρόνιος, ἀλλ' ἀναπόφευκτος, τὴν ὀφειλομένην εἰς οἰκονομικὰς τριβάς, μάλιστα δὲ τὴν διαρθρωτικὴν μονίμου χαρακτῆρος ἀνεργίαν, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν κατωτέραν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν χώρας τινὸς (ὡς εἶναι ἡ ἐν Ἑλλάδι ὑφισταμένη μόνιμος ἀνεργία)· ἡ τοιαύτη ἀνεργία δὲν δύναται νὰ ὀβελισθῇ διὰ κρατικῶν μέτρων, ἀλλ' ἐκλείπει βαθμιαίως καὶ αὐτομάτως κατὰ τὸ μέτρον τῆς βαθμιαίας οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἑκάστης χώρας.

(3) v. Hentig, Crime, Causes and conditions, New York—London 1947 σ. 215.

(4) Elliott—Merrill, Social Disorganization, New York 1950 σ. 345 ἐ. 504.

(5) Βλ. Ἐγκληματ. κεφ. ς' § 2, κεφ. ζ' § 3 IV, κεφ. Θ' § 3, 4, 5, κεφ. ι' § 1, 7, 8. Ὡς πρὸς τὴν Γερμανίαν νῦν βλ. Sauer ἐ.ἀ. σ. 492, 533.

δὲν παρέσχεν εἰδήσεις περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν καταδικαζομένων. Ἂν ἡ ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ παρεῖχεν εἰδήσεις ἀπηκριβωμένας ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ περὶ τῆς ἐνδείας, ἀνεργίας, προσόδων ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ἄλλων εἰσοδημάτων τοῦ καταδικαζομένου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς οἰκογενειακὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν βαθύτερον καὶ ἀσφαλέστερον τὴν ἐπίδρασιν τῶν οἰκονομικῶν ὅρων ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα. (1)

2. Τεκμήριον περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν οἰκονομικῶν ὅρων ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα ἡ ἔντονος διακύμανσις τῶν κλοπῶν κατὰ τὰ διάφορα ἔτη καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος τελουμένων κλοπῶν ὑφίσταται μεγάλας κυμάνσεις. Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1922 καταδικάζονται 251.000 ἄτομα ἐπὶ κλοπῇ, ἁπλῇ τε καὶ βαρείᾳ, τῷ δὲ 1923 367.000, ἤτοι 116.000 πλειότερα (βλ. Handw. Krim. II 45). Ἐν Ἑλλάδι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ κλοπῇ καταδικαζομένων κατὰ τὸ ἔτος 1928 εἶναι 7832 ἄτομα, τῷ 1932 ἀνέρχεται εἰς 14.063 ἤτοι αὐξάνεται κατὰ 80 %. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ ὑπεξαιρέσει καταδικαζομένων τῷ 1928 ἀνέρχεται εἰς 1241, τῷ δὲ 1932 εἰς 2836 ἤτοι αὐξάνεται κατὰ 128 % (2). Αἱ διακυμάνσεις αὗται τῆς τιμιότητος, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἔτους εἰς τὸ ἕτερον, ὀφείλονται ἀναντιλέκτως εἰς τὴν διαφορὰν τῆς οἰκονομικῆς πιέσεως, ἣν ὑφίστανται τὰ ἄτομα. Ὅταν τὰ οἰκονομικὰ ἐπιτρέπωσι τὴν ἱκανοποίησιν πάσης ἐπιθυμίας, τὰ ἄτομα δὲν κλέπτουσιν· ἀλλ' εἰς τὸν πειρασμὸν αὐτὸν ὑπόκεινται ὅσοι ὑφίστανται στερήσεις, ὅπερ ἰδίᾳ συμβαίνει ἐν ἐποχαῖς οἰκονομικῆς δυσπραγίας καὶ ἀκριβείας (Aschaffenburg σ. 117).

Ἡ τέλεσις κατὰ τὸν χειμῶνα πλειοτέρων ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας (κλοπῆς, κλεπταποδοχῆς, ἀπάτης, ὑπεξαιρέσεως, βλ. Ἐγκλημ. κεφ. ε' § 8) διαπιστουμένη ἐν ταῖς ἐγκλημ. στατιστικαῖς τῆς Γαλλίας (1827—1870), Γερμανίας (1883—1892), Ρωσίας (1892—1898), Κάτω Χωρῶν (1901—1903), Ἀγγλίας (1905—1909), Λεττονίας (1926—1929) (3), ὀφείλεται εἰς τὴν μεγαλυτέραν οἰκονομικὴν πίεσιν πρὸς δαπάνας, ἣν ὑφίστανται τὰ ἄτομα· διότι κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ ζήτησις τῆς ἐργασίας εἶναι ὀλιγωτέρα καὶ αἱ βιοτικαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου αὐξάνονται αἰσθητῶς· διὸ τὰ διάφορα εἴδη τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας ὑφίστανται βαθμιαίαν σημαντικὴν αὔξησιν ἀπὸ τῆς θερμοτάτης μέχρι τῆς ψυχροτάτης ἐποχῆς τοῦ ἔτους καὶ κατ' ἀναλογίαν ποικίλλουσαν ἀπὸ 25—50 % ἢ καὶ 77 % (ὡς ἐν Γερμανίᾳ ὡς πρὸς τὴν κλεπταποδοχήν). (4)

3. Ἡ διακύμανσις τῶν τιμῶν τοῦ σίτου καὶ ἡ τῶν μισθῶν βαίνει παραλλήλως πρὸς τὴν τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας. Στατιστικαὶ συνέκριναν τὴν τιμὴν τοῦ σίτου πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν τελουμένων κλοπῶν, ἐπειδὴ ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἐθεωρήθη ὅτι ἦτο καὶ γνώμων τῆς καθόλου οἰκονομικῆς καταστάσεως. Ἡ χρῆσις τοῦ ἄρτου ὑπὸ τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ εἶναι λίαν μεγάλη, ὥστε ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ σίτου ἐπιδρᾷ οὐσιωδῶς ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν εἰς τὴν κατωτέραν καὶ πολυπληθεστέραν τάξιν τοῦ λαοῦ. Ὁ v. Mayr συνήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν Βαυαρίᾳ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 1835—1861 πᾶσα αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ σίτου προεκάλει ἀνάλογον αὔξησιν τῶν κλοπῶν καὶ πᾶσα

(1) Βλ. Γαρδίκα, Ἐγκληματολογίαν τ. Α' 1948 σ. 131. Roesner ἐν Handw. Kr. II σ. 48, 1084.

(2) Ἐν τῇ Ἐγκληματολογίᾳ (τ. Α' 1948 σ. 412), οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι διάφοροι, τοῦτο δ' ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ συχνάκις μεταβάλλει σύστημα ὑπολογισμοῦ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου λ.χ. μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1932 ἐν τῇ κατηγορίᾳ «τῶν κλοπῶν» συναριθμεῖ τὰς ὑπεξαιρέσεις, ἰδιοποιήσεις, ἀπὸ δὲ τοῦ 1933 οὐχί. Οὕτως ἡ χρῆσις τῆς ἡμετέρας στατιστικῆς οὐ μόνον καθίσταται δυσχερής, ἀλλ' ἄγει εὐχερῶς καὶ εἰς πλάνας· διὸ ἐνίοτε εἶναι ἀδύνατον νὰ χρησιμοποιηθῶσι τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα (βλ. Ἐγκληματολογίαν τ. Β1 κεφ. κβ' § 2).

(3) Βλ. ταύτας ἐν Roesner, HandW Kr. I 698 ἑ.

(4) Εἰδικώτερον βλ. Lacassagne, Marche de la criminalitè en France de 1825 à 1880 ἐν Revue scientifique, Μάϊος 1881 σ. 674 ἑ.

ὑποτίμησις τῆς ἀξίας τοῦ σίτου ἐπέφερεν ἀνάλογον μείωσιν αὐτῶν (βλ. v. Mayr ἔ.ἀ. III σ. 950). Ἄμεσος σχέσις τῆς τιμῆς τῶν σιτηρῶν ἢ τῶν τροφίμων ἢ τῶν βιομηχανικῶν ὑλῶν πρὸς τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας καταφαίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Οὐαλίᾳ (1813—1913 (1)), Γαλλίᾳ (1825—1913), Ρωσίᾳ (1874—1894) (2), Βελγίῳ (1840—1890), Ὁλλανδίᾳ (1860—1891) (3), Γερμανίᾳ (1882—1913 ἰδίᾳ Woytinsky ZgstW τ. 49 σ. 665). (4)

Ἐν Γερμανίᾳ ἡ ἁπλῆ καὶ βαρεῖα κλοπή, κλεπταποδοχή, λῃστεία καὶ λῃστρικὸς ἐκβιασμός, ἅμβλωσις, προαγωγεία καὶ σωματεμπορία αὐξάνονται κατὰ τὰς περιόδους τῆς οἰκονομικῆς κακουχίας καὶ ἐλαττοῦνται κατὰ τὰς περιόδους τῆς οἰκονομικῆς εὐεξίας (βλ. Roesner ἔ.ἀ. II 44, 1093. Ἐναργῆ στατιστικὸν πίνακα ἐν Exner, Kriminalbiologie 1939 σ. 106 ἑ.). Ἐν Γερμανίᾳ αἱ ὑψηλαὶ τιμαὶ τοῦ σίτου ηὔξανον τὰ ἐγκλήματα μόνον ἂν μὴ ἐπήρχετο ἀντίρροπος αὔξησις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων (Sauer ἔ.ἀ. σ. 197). Ἡ μεγίστη αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ σίτου ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1891 ἐπήνεγκε μεγάλην αὔξησιν τῶν κλοπῶν κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αἱ τιμαὶ λειανικῆς πωλήσεως ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰς τιμὰς τῆς χονδρικῆς μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ τινος διαστήματος (v. Mayr). Καὶ ἐν Γαλλίᾳ τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1879, ἀλλ' ἰδίᾳ τῷ 1890 παρατηρηθὲν ὑψηλότατον ὅριον τῶν τιμῶν τῶν βιομηχανικῶν ὑλῶν σημειοῦται καὶ εἰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου τῷ 1891 καὶ ἐπιφέρει ἀνώτατον ἀριθμὸν κλοπῶν κατὰ τὸ 1892, ὡς ἔν τε τῇ Γερμανίᾳ καὶ τῇ Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος. Ἐν Βελγίῳ ἡ ἐπίδρασις τῆς τιμῆς τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν γεωμήλων ἐπὶ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τὴν πεντηκονταετίαν 1840—1890 κατεδείχθη ὑπὸ τοῦ Denis (βλ. La criminalitè et la crise économique, Actes III Congrès anthr. crim. ἐν Βρυξέλλαις τῷ 1892. Τοῦ αὐτοῦ, Le socialisme et les causes économiques et sociales du crime, V Congrès intern. anthr. crim. Amsterdam 1901, Compte-rendu σ. 256—69). Ἐν Βελγίῳ κατὰ τὰ ἔτη 1846—47 ἡ οἰκονομικὴ κρίσις προεκάλεσε μεγίστην αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος (τῷ 1847 ἐπὶ 10.000 κατ. 65 καταδικαζόμενοι, ἐνῷ τῷ 1852: 19). Ἡ καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις διατηρεῖ ἀρκούντως σταθερὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὰ ἔτη 1853—1873. Τῷ 1873 ἐκσπᾷ δεινὴ οἰκονομικὴ κρίσις ἧς ἕνεκα ἡ ἐγκληματικότης μέχρι τοῦ 1889 ἀνερχομένη διπλασιάζεται.

(1) Ἡ Dorothy Swaine Thomas, Social Aspects of the Business Cycle, New York, Knopf 1927 σ. 135 ἑ. καταδεικνύει ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὰς περιόδους οἰκονομικῆς εὐημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος 1857—1913 μειοῦνται τὰ ἐγκλήματα, κατὰ δὲ τὰς περιόδους οἰκονομικῆς δυσπραγίας τῆς κοινωνίας αἰσθητῶς αὐξάνονται, μάλιστα δὲ αἱ διαρρήξεις καὶ αἱ λῃστεῖαι (σ. 139). Τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Οὐαλίᾳ ἐπίδρασιν τῆς ἀνεργίας (1857—1913) ἐπὶ τὴν ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν, ἔτι δὲ τὴν σχέσιν τῆς κυμάνσεως τῶν τιμῶν τῶν τροφίμων πρὸς τὰς καταδίκας ἐπὶ πορνείᾳ βλ. ἐν Roesner, Handw. kr. II 1097 ἑ. Ἐπὶ πλέον βλ. Woytinsky, ZgstW τ. 49 σ. 668 ἑ. Παλαιότερον περὶ Ἀγγλίας di Verce ἔ.ἀ. σ. 202 ἑ. Κατὰ τὸν Thorsten Sellin (Research Memorandum on Crime in the Depression, Social Science Research Council, Bull 27, New York 1937), εἰ καὶ ἡ διατύπωσις πορίσματος εἶναι δυσχερής, διότι ἑκάστοτε ἐχρησιμοποιήθησαν ποικίλοι γνώμονες, εἶναι ἀναντίλεκτον ὅτι ὡρισμένα ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας, μάλιστα δὲ τὰ μετὰ βίας τελούμενα, ηὔξανοντο κατὰ τὰς περιόδους οἰκονομικῶν κρίσεων ἔν τε τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Η.Π. Βορ. Ἀμερικῆς (σ. 60). Καταλληλότερον γνώμονα τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως θεωρεῖ τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐργάτου, ὅστις ὅμως σπανίως ἐχρησιμοποιήθη (σ. 64).

(2) Ὁ Tarnowsky La delinquenza e la vita sociale in Russia ἐν Rivista italiana di sociologia 1898 (βλ. ἐν Bonger σ. 117 ἑ., 623 ἑ.) κατέδειξε τὴν ἐπίδρασιν τῆς τιμῆς τοῦ σίτου οὐ μόνον ἐπὶ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν καθόλου ἐγκληματικότητα.

(3) Βλ. Bonger σ. 606, 623.

(4) Πλουσιωτάτη βιβλιογραφία παρὰ Bonger σ. 727 ἑ. καὶ Roesner ἐν Handw. Kr. II 1112 ἑ. Ὁ Roesner συνεκέντρωσε τὰ ὑπάρχοντα στατιστικὰ στοιχεῖα περί τε τῆς Γερμανίας (αὐτόθι II 1088 ἑ.) καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν (σ. 1095 ἑ.).

Ἐξ ἄλλων πάλιν στατιστικῶν, π.χ. περὶ Ἰταλίας ὡς πρὸς τὰ ἔτη 1875—1885, περὶ Γερμανίας 1880—1888 (Kurella) ἀποδεικνύεται ὅτι, καθ' ἃς ἐποχὰς οἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια (1) ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου αὐξάνονται, τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας τείνουσι νὰ μειωθῶσιν, ἀλλὰ μόλις οἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια ὑποβιβάζονται, τὰ ἐγκλήματα ταῦτα τείνουσι ν' αὐξηθῶσι.

Ὁ Ewald Renger ἐρευνήσας (1933) περὶ τῆς ἐγκληματικότητος ἐν Σαξονίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1882—1929, ἔδειξεν ὅτι ἡ διακύμανσις τῆς ἐγκληματικότητος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διακυμάνσεως τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἡμερομισθίων. Ἡ σχέσις αὕτη εἶναι ἧττον ἐμφανής, ὅταν τις θεωρῇ τὸ σύνολον τῶν ἐγκλημάτων, ὧν τὰ ἐλατήρια εἶναι ποικίλα. Τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα δὲν στρέφονται κατὰ τῆς περιουσίας, εἶναι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῶν ἡμερομισθίων. Ἀντιθέτως ὅμως εἶναι ἀναντίλεκτος ἡ ἐξάρτησις τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας ἐκ τῶν ἡμερομισθίων κατὰ τὴν περίοδον τοῦ κανονικοῦ βίου τῆς Γερμανίας, ἤτοι τὰ προπολεμικὰ ἔτη 1882—1914. Ἡ ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα ἐπίδρασις τῶν ἡμερομισθίων εἶναι ἄμεσος, μὴ ἐκδηλουμένη, ὡς ἡ ἐκ τῆς αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ σίτου μετὰ ἓν ἔτος.

Ἡ ἀμοιβαία σχέσις ἡμερομισθίων καὶ κλοπῶν δὲν παρατηρεῖται τόσον συχνῶς, ὡς ἡ τῆς ὑπερτιμήσεως τῶν τροφίμων καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν κλοπῶν, ἐπειδὴ οἱ μισθοὶ καὶ τὰ ἡμερομίσθια ὄντα ὀλιγώτερον εὐαίσθητα αὐξομοιοῦνται ἀραιότερον τῶν τιμῶν τῶν τροφίμων.

4. Ἡ τιμὴ τοῦ σίτου καὶ τὰ ἡμερομίσθια δὲν εἶναι ἀσφαλὴς γνώμων τῆς περιπλόκου οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς σήμερον. Εἰς τὸν πολυπλοκώτατον οἰκονομικὸν βίον τῆς σήμερον δὲν ἀρκεῖ νὰ συγκρίνωμεν μεμονωμένον τι στοιχεῖον τοῦ οἰκονομικοῦ βίου, ὡς εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἢ τὰ ἡμερομίσθια, πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων, ἵνα ἴδωμεν τὴν ἐξάρτησιν τῆς κινήσεως τῆς ἐγκληματικότητος ἐκ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως· διότι ἐν τῇ οἰκονομίᾳ ὑπάρχουσι πολυσχιδεῖς παράγοντες, πολυδαιδάλως περιπλεκόμενοι, ὧν τις δυνατὸν νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων.

Κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τῆς βιομηχανίας οἱ ὅροι τοῦ βίου καὶ ἡ ἐγκληματικότης δὲν ἐξαρτῶνται μόνον ἢ κυρίως ἐκ τῆς αὐξήσεως ἢ μειώσεως τῆς τιμῆς τοῦ σίτου ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῶν μισθῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν τιμῶν καὶ ἄλλων προϊόντων ἀγροτικῶν καὶ βιομηχανικῶν. Ἄλλως τε ἡ χαμηλὴ τιμὴ τοῦ σίτου ἐπιδρᾷ μὲν εὐνοϊκῶς ἐπὶ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν βιομηχανικῶν ἐργατῶν καὶ γενικώτερον τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἀστικῶν κέντρων, ἔχει ὅμως δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν ἀγροτῶν.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου τὸ ὑψηλὸν ἐπίπεδον τῶν μισθῶν δὲν σημαίνει ἀναγκαίως καὶ καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν ἐργατῶν. Διότι σπουδαιότητα ἔχει οὐχὶ τὸ ὕψος τῶν ἑκάστοτε ἡμερομισθίων, ἀλλὰ τὸ πραγματοποιούμενον ὑπ' αὐτῶν εἰσόδημα ἐντὸς ὡρισμένης χρονικῆς περιόδου π.χ. καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ μῆνα. Ἐὰν ἕνεκεν ἀνεργίας ἢ ἀπεργίας τὸ εἰσόδημα τοῦ ἐργάτου εἶναι χαμηλόν, ἡ οἰκονομικὴ αὐτοῦ κατάστασις εἶναι κακὴ καὶ κατ' ἀκολουθίαν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ αὕτη αἴτιον ἐγκληματικότητος, ἀκόμη καὶ ἂν τὸ ὕψος τοῦ καταβαλλομένου ἡμερομισθίου εἶναι ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τιμάριθμον ἱκανοποιητικόν. Οὕτως ἐν Σαξονίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1901—1903 παρὰ τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν ηὐξήθησαν καὶ τὰ κατὰ τῆς περιουσίας ἐγκλήματα, διότι ἀνεργία

(1) Περὶ Ἰταλίας ὁ di Verce ἐ.ἀ. σ. 87 ἑξ. ὑπελόγισε πόσαι ὧραι ἐργασίας ἀπαιτοῦνται πρὸς ἀγορὰν 100 κιλῶν σίτου καθ' ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1875—1885, ἵνα προσδιορίσῃ τὸ ὕψος τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ μέσον ὅρον ἑκάστου ἔτους.

καὶ καθόλου ἀστάθεια ἐπεκράτει ἐν τῷ οἰκονομικῷ βίῳ τῆς χώρας. (1)

Καθόλου εἰπεῖν ἡ ἀνεργία, ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος, ἣν ἔχει ὡς παράγων προσδιοριστικὸς τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν ἀτόμων, αὐξάνει πολὺ τὰ ἐγκλήματα· λ.χ. ἐκ τῶν εἰσαχθέντων εἰς τὸ σωφρονιστήριον τῆς πολιτείας Illinois καταδίκων (1926—1931) οἱ 37—48 % ἦσαν ἄνεργοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος (2). Ἐν Γερμανίᾳ ἀπὸ τοῦ 1928 μέχρι τοῦ 1932 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων ηὐξήθη τεραστίως (ἀπὸ 1 1/2 εἰς 5 1/2 ἑκατομμύρια)· καὶ ηὐξήθη μὲν ἐκ παραλλήλου ὁ ἀριθμὸς τῶν καταδικαζομένων ἐπὶ κλοπῇ καὶ κλεπταποδοχῇ, ἀλλ' ἡ αὔξησις εἶναι σμικρὰ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τεραστίαν αὔξησιν τῆς ἀνεργίας (ὀρθῶς Sauer σ. 197, 469)· τοῦτο δὲ διότι ἡ ἔνδεια ἐπεκουφίσθη, ἂν μὴ ἐξουδετερώθη, διὰ παροχῆς βοηθημάτων εἰς τοὺς ἀνέργους. Ἀντιθέτως ηὐξήθη κατὰ πολὺ (109 %) ἡ λῃστεία ἰδίᾳ τῶν ἐφήβων μὴ συνεχομένων ὑπὸ βοηθημάτων ἀνεργίας ἀπὸ τῆς ροπῆς πρὸς ἐπαύξησιν τῶν προσόδων αὐτῶν δι' ἐγκλήματος, ἵνα πορισθῶσι τὰ μέσα πρὸς ἀπολαύσεις.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ ἐκ πολλῶν στοιχείων συναγόμενος δείκτης τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τοῦ τόπου (3) ἄρχεται κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ 1930 κατ' ἀρχὰς μὲν ἐλαφρότερον, εἶτα δὲ ἰσχυρότερον τῷ 1931 καὶ ἰδίᾳ τῷ 1932, ὅτε διαπιστοῦται ἡ ὀξυτέρα φάσις τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἐν Ἑλλάδι. Ἡ μεγαλυτέρα ἔντασις ἀνεργίας παρετηρήθη τῷ 1932 καθ' ὃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων εἶναι σχεδὸν τριπλάσιος τῶν τοῦ ἔτους 1928 (4)· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1933 σημειοῦται σχετικὴ βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν ὅρων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ κλοπῇ καταδικαζομένων τῷ 1928 ἀνέρχεται εἰς 7832 ἄτομα, αὐξάνων δὲ σταθερῶς κατ' ἔτος ἐξικνεῖται τῷ 1932 εἰς τὸ κατακόρυφον (14.063), ἐκεῖθεν δὲ μειοῦται ὥστε τῷ 1935 καταδικάζονται ἐπὶ κλοπῇ 11.810 ἄτομα ἤτοι 16 % ὀλιγώτερα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ κλοπῇ καταδικαζομένων τῷ 1932 εἶναι κατὰ 80 % μείζων τοῦ ἔτους 1928, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ ὑπεξαιρέσει κατὰ 128 % (5). Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ ἀπάτῃ (6) καταδικαζομένων ἀνέρχεται τῷ 1928 εἰς 364 ἄτομα, τῷ δὲ 1932 εἰς 1032 ἤτοι αὐξάνεται κατὰ 183 %.

5. Ἡ εὐρυτέρα ἔννοια τῆς οἰκονομικῆς ἀνάγκης, ἥτις εἶναι αἰτία τῶν ἐγκλημάτων. Ἔλλειψις χρημάτων πρὸς ἱκανοποίησιν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου καὶ συντήρησιν τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ ζωῇ ἤτοι τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ῥίγους καταθραύει καὶ ἰσχυροτάτην βούλησιν. Ἤδη ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ δὲν εἶναι ἀξιόποινος ἡ κλοπὴ τροφίμων ἐν καταστάσει ἀνάγκης (necessitas non habet legem· Gratiani Decretum, pars 3, dist. 5, Cap 26. Ὁμοίως καὶ ἐν τῇ CCC ἄρθρ. 166). Ὁ ἐπὶ μακρὸν χρόνον παραμείνας ἄνεργος τίμιος ἐργάτης πρὸς ἰδίαν συντήρησιν καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ὑποκύπτει εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς τελέσεως κλοπῆς, κλεπταποδοχῆς, λαθρεμπορίας, προαγωγείας, ἐπαιτείας κ.ἄ. Ὀλίγιστοι τῶν ἀνθρώπων

(1) Renger σ. 38 ἑ. 59. Ὁμοίως κατὰ τὰ ἔτη 1928—30 ἐν Γερμανίᾳ παρατηρεῖται αὔξησις τῶν ἡμερομισθίων, ἀλλὰ καὶ τῶν κλοπῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἐπῆλθε καὶ μεγίστη αὔξησις τῆς ἀνεργίας (βλ. Exner ἔ.ἀ. σ. 102).

(2) Simpson, The Employment Index κλ. J. amer. Inst. Crim. Law Criminology τ. 24, 1934 σ. 914, 921.

(3) Βλ. Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ συμβουλίου, Οἱ δεῖκται τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ ἔτη 1928—1934, Ἀθῆναι, Ἐθνικὸν Τυπογρ. 1935 σ. 6.

(4) Βλ. Ι. Πίντου, Τὰ αἴτια καὶ αἱ διακυμάνσεις τῆς ἀνεργίας ἐν Ἑλλάδι, Ἀθῆναι 1934, σ. 58 ἑ.

(5) Τῷ 1928 καταδικάζονται ἐπὶ ὑπεξαιρέσει 1241 ἄτομα, τῷ 1932 καταδικάζονται 2836 (βλ. ἀνωτέρω σ. 4 σημ. 2).

(6) Ἡ ἑλλην. ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἀπατῶν δὲν περιέχει μόνον τὰς κυρίως εἰπεῖν ἀπάτας ἀλλὰ καὶ ποικίλα ἄλλα εἰδικώτερα ἐγκλήματα, ἅτινα διαρκῶς μεταβάλλουσα κατὰ τὰ διάφορα ἔτη (1930, 1932, 1933, 1934) καθίσταται λίαν δυσχείριστος ἢ ἐπισφαλής· ἄλλοτε λ.χ. συνυπολογίζει εἰς τοὺς καταδικαζομένους ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ τοὺς ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ ἢ παραβάσει τοῦ ν. 2184/1920 ἄρθρ. 12 περὶ γεωργικῶν ἐνεχυρογράφων, ἄλλοτε δὲ δὲν συναριθμεῖ τοιαύτας καταδίκας.

λιμοκτονοῦσιν ἑαυτούς, ἀλλ' οὐδέποτε θυσιάζουσι τὴν ἀρετὴν καὶ τιμιότητα αὐτῶν. Ἔνδεια ὅμως καὶ οἰκονομικὴ πίεσις ὑπάρχει καὶ ὅταν τὸ ἄτομον ἔχῃ ἢ δημιουργῇ ἀνάγκας μείζονας τῶν οἰκονομικῶν αὐτοῦ πόρων. Ὅσῳ δὲ ἡ βούλησις εἶναι ἀσθενεστέρα ἢ ἕνεκεν ἄλλων εἰδικωτέρων λόγων ἡ προσωπικότης εἶναι ἀνίσχυρος οἷον ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν, ψυχικῆς ἀνισορροπίας (1), ὑπολελειμμένου νοητικοῦ (ἔλλειψις περινοίας, προβλέψεως καὶ κρίσεως, ἐπιπολαιότης, ἀφροσύνη) ἢ καὶ ἀπαιδευσίας, κακῆς ἀγωγῆς, κακῶν παραδειγμάτων, κακῶν ἕξεων τοῦ βίου (διασκεδάσεων κ.λ.) τόσῳ καὶ ἐλαφρότερον ἐρέθισμα ἤτοι οἰκονομικὴ πίεσις ἐλαφροτάτη, οὐχὶ μόνον ἡ ἄμεσος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔμμεσος δύναται νὰ ἀγάγῃ τὸ ἄτομον εἰς τὰ ἐγκλήματα· οὕτω φέρονται εἰς ταῦτα οὐ μόνον οἱ ἀνήλικοι καὶ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἐνήλικες ἄνδρες. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συμβολὴ τῆς προσωπικότητος εἶναι τόσον ἰσχυρά, ἡ ἐγκληματικότης τῶν καθ' ἕξιν ἐγκληματιῶν (κλεπτῶν, διαρρηκτῶν, λωποδυτῶν κ.λ.) αὐξάνεται καὶ κατὰ τὰς χρονικὰς περιόδους οἰκονομικῆς εὐημερίας τῆς κοινωνίας (Exner σ. 105), διότι ὀφείλεται εἰς ρ ο π ὴ ν πρὸς τὸ ἔγκλημα, εἰς τὴν ἰδιοσυστασίαν αὐτῶν. Τὰ κατὰ τῆς περιουσίας ἐγκλήματα τῶν καθ' ἕξιν ἐγκληματιῶν δὲν ὑφίστανται αἰσθητὴν τὴν ἐπίδρασιν τῶν οἰκονομικῶν κυμάνσεων. Ἡ ἔνδεια, ἣν τοιοῦτος καθ' ἕξιν ἐγκληματίας ἐπικαλεῖται ἐν περιόδοις οἰκονομικῆς δυσπραγίας τῆς κοινωνίας, δὲν εἶναι τὸ κύριον αἴτιον τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ· ὡς ὀρθῶς παρετηρήθη, ἕνεκα τοῦ εἴδους τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ οὔτε σοβαρῶς ἀναζητεῖ ἐργασίαν, οὔτε ἐμμένει εἰς βιοποριστικὴν θέσιν ἀνευρισκομένην αὐτῷ.

Ἕνεκα τῆς μεγάλης συμβολῆς τῆς προσωπικότητος παρατηρεῖται τέλεσις πολλῶν καὶ βαρυτέρων ἐγκλημάτων εἰς περιόδους κακῆς λειτουργίας τῆς κρατικῆς μηχανῆς, ὡς κατὰ τὴν μετὰ τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον περίοδον, ὅτε ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς ἐλέγχου καὶ ταπεινώσεως τοῦ ἠθικοῦ συναισθήματος τελοῦνται πολλαὶ καταχρήσεις ὑπὸ ὑπαλλήλων, οἵτινες πρότερον ἔζων ἐντίμως.

Ἡ ἔλλειψις ἀγρύπνου ἐλέγχου ἐπὶ τῶν διαχειριστῶν τοῦ ξένου χρήματος, δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ, ἄγει εἰς «π λ ο ῦ τ ο ν ἀ π ὸ τ ῶ ν κ ο ι ν ῶ ν» ἢ «π λ ο ῦ τ ο ν ἐ κ τ ῶ ν ἀ λ λ ο τ ρ ί ω ν». Ὁ ἄγρυπνος ἔλεγχος καταργεῖ τὸν πειρασμὸν καὶ συνέχει ἀπὸ τῶν ἐγκλημάτων (2). Ἰδιαιτέρως ἐλκυστικαὶ εὐκαιρίαι πλουτισμοῦ καὶ μάλιστα αἰφνιδίως (3) ἐμφανιζόμεναι φέρουσι καὶ τιμίους οὐχὶ δ' ἐνδεεῖς ἀνθρώπους εἰς τὸ ταχέως πλουτῆσαι, οἷον οἱ ἀνευρίσκοντες πρᾶγμα ἀπολωλὸς πολύτιμον καὶ παρασιωπῶντες τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ (Π.Κ. 376) ἢ ὁ λαβὼν παρὰ τοῦ ταμείου πλειότερα τῶν ὅσων δικαιοῦται καὶ ἰδιοποιούμενος ταῦτα (ὑπεξαίρεσις 375 Π.Κ.), ἢ ἀνώτεροι ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι κλέπτοντες τὰς ταχυδρομικὰς ἐπιταγάς, ὑπάλληλοι ἐπισιτισμοῦ ἐκδίδοντες ψευδῆ δελτία τροφίμων καὶ διενεργοῦντες λαθρεμπόριον. Ἀκριβῶς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἤτοι ἐπειδὴ ἡ πλειονότης τῶν ἀτόμων δὲν ἔχει ἰσχυρὰν τὴν βούλησιν καὶ ἐμπέδους τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, φέρονται εἰς ἐγκλήματα κατατείνοντα εἰς τὸν πορισμὸν οἰκονομικοῦ ὠφελήματος πρόσωπα πολλά, ἅτινα πρότερον ἔζων καὶ συνετηροῦντο τιμίως, ὅταν ἐπέλθῃ οἰκονομικὴ κρίσις, ἀπότομος αὔξησις τῆς τιμῆς τῶν τροφίμων, μείωσις τῶν ἡμερομισθίων, ἀνεργία, κακὸς ἀμητός, ἐπιζωοτία. Διὸ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ἐγκληματικότης χώρας τινὸς ἐξαρτᾶται πολλῷ μᾶλλον ἐκ τῶν ἀποτόμων οἰκονομικῶν μεταβολῶν καὶ κρίσεων ἢ τῆς ἐν αὐτῇ κακῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως. Ὅσῳ ἀπροόπτως καὶ αἰφνιδίως ἐπέλθωσι τοιαῦται κρίσεις, ὅσῳ ἰσχυρότεραι εἰς ἔντασιν καὶ μακρότεραι εἰς διάρκειαν ἀποβῶσιν, ὅσῳ εἰς εὐρυτέραν ἔκτασιν ἁπλοῦνται, ὁπότε νεκροῦσι τὴν οἰκονομίαν πλειόνων ἐπαρχιῶν ἢ ὁλοκλήρου τῆς χώρας ἢ πολλῶν χωρῶν ὁμοῦ καὶ ἀποβαίνουσι διεθνεῖς (οἷον ἡ τοῦ 1929/32), τόσῳ πλειότεροι

(1) Βλ. Ἐγκληματολογίαν τ. Β1 κεφ. κϛ' § 4, κζ' § 3, κη' § 2, 6, 10, 13.
(2) S e e l i g, Lehrbuch der Kriminologie, 1951, σ. 78 ἑ. 321.
(3) S e e l i g ἔ.ἀ. σ. 81.

περιπίπτουσιν εἰς τὸ ἔγκλημα, ἀκόμη καὶ οἱ ἰσχυροτέρας βουλήσεως καὶ οὐχὶ ἀνέντιμοι πρότερον ὄντες, ὡς εἰς τὰς μεγάλας ἐπιδημίας τῶν νόσων τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ ἔθνησκον δεκάδες χιλιάδων καὶ ἀσθενέστεροι, ἀλλὰ καὶ ἰσχυροὶ σωματικῶς ὀργανισμοί.

Καθόλου εἰπεῖν ἡ αὔξησις τῶν κλοπῶν καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας, ἣν παρατηροῦμεν κατὰ τὰς οἰκονομικὰς κρίσεις, πολλάκις δὲν εἶναι ἐπακολούθημα τῆς ἀμέσου βιοτικῆς ἀνάγκης, τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς κτῆσιν ἢ δαπάνην πλειόνων (1)· ἄλλως εἰπεῖν εἶναι ἐπακολούθημα τῆς ἀνικανότητος τῶν ἀνθρώπων, ἵνα ἱκανοποιήσωσιν ἀνάγκας δημιουργηθείσας ἐν ἐποχαῖς οἰκονομικῆς ἀνέσεως. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Bonger (σ. 625 ἐπ.), ἀκλονήτως πιστεύοντα εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ Καρόλου Marx (σ. 307), πολλὰ τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας τελοῦνται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς πολυτελεῖς καὶ οὐχὶ ἀπολύτους ἀνάγκας. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐκ τῶν κλεπτῶν, κλεπταποδόχων (2), ἀπατεώνων (3), καταχραστῶν παντὸς εἴδους, αἰσχροκερδῶν ἐμπόρων, τῶν ἀσυνειδήτων ἰατρῶν καὶ μαιῶν, οἵτινες διενεργοῦντες ἀμβλώσεις κερδαίνουσι μεγάλα χρηματικὰ ποσά, ὀλίγιστοι εἶναι ἄνθρωποι ἀληθῶς τῆς ἀνάγκης. Ἀλλ' ὅταν ὑποτιμηθῶσι τὰ ἡμερομίσθια ἢ ἀνατιμηθῶσι τὰ μέσα τοῦ βίου, τὸ ἄτομον δὲν δύναται ἀποτόμως νὰ διακόψῃ τὰς φιλίας καὶ τὰς διασκεδάσεις, τὸν πότον, καπνόν, κινηματογράφους καὶ θέατρα, αὐτοκινητοδρομίας, κυβείαν, πολυτελεῖς καὶ ἐπιδεικτικὰς ἀμφιέσεις καὶ δαπανηρὰς θυσίας εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ἵνα περιορίσῃ τὰς δαπάνας αὐτοῦ. Ἡ προσωπικότης ἄρα καὶ ἡ δύναμις τῶν ἐμφυτευθεισῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ἀντιδρᾷ ἐπαρκῶς καὶ κατὰ τῆς οἰκονομικῆς πιέσεως καὶ εἶναι ὁ κύριος παράγων, ὅστις ἀποφασίζει, ἂν τὸ ἄτομον θὰ περιπέσῃ εἰς τὸ ἔγκλημα (4). Διὸ ὅσῳ μᾶλλον ἄωρος εἶναι ἡ προσωπικότης ἢ ἀνίσχυρος, ἀνισόρροπος ἕνεκεν ἀνωμαλίας, τόσῳ μείζων εἶναι ὁ ἐκ τῆς οἰκονομικῆς πιέσεως καὶ ἀνάγκης κίνδυνος τοῦ ἀτόμου νὰ περιπέσῃ εἰς τὸ ἔγκλημα. Ἑπομένως καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις δὲν σημαίνει πάντοτε καὶ εὐμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα.

Ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου 1914—18 πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας τῶν πολεμεφοδίων οἱ νεαροὶ ἀστράτευτοι ἐργάται ἠμείβοντο δι' ὑπερόγκων ἡμερομισθίων, ὅπερ ὅμως ἐγένετο ἀφορμὴ ἠθικῆς αὐτῶν καταπτώσεως καὶ αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος (βλ. Ἐγκλημ. κεφ. ιθ' § 2 πρβλ. κεφ. ι' § 9). Ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1882-1913 ἡ αὔξησις τῶν τιμῶν ἐπάγεται πολὺ ἐνωρίτερον αὔξησιν τῶν κλοπῶν, αἵτινες τελοῦνται ὑπὸ ἀνηλίκων ἀτόμων, ἢ τῶν κλοπῶν τῶν τελουμένων ὑπὸ ἐνηλίκων, κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρρώσεως ἐκ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως αἱ κλοπαὶ αἱ τελούμεναι ὑπὸ ἀνηλίκων μειοῦνται πολὺ βραδύτερον τῶν ὑπὸ τῶν ἐνηλίκων· αἱ οἰκονομικαὶ ἀνάγκαι τῶν ἀνηλίκων εἶναι

(1) «Si ad naturam vives, nunquam eris pauper; / si ad desiderium, nunquam dives. (Seneca, Epist. XVI).

(2) Πολλαὶ τῶν κλεπταποδοχῶν τελοῦνται ὑπὸ κλεπταποδόχων κατ' ἐπάγγελμα, οἵτινες εἶναι ἐκμεταλλευταί, ὥστε ἡ ἕνδεια δὲν εἶναι προϋπόθεσις τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν (βλ. Sauer, ἔ.ἀ. σ. 201. Fröleke, Hehlerei 1939).

(3) Κατὰ τὴν αὐστριακὴν στατιστικὴν (1899) ἐκ τῶν ἐπὶ ἀπάτῃ καταδικαζομένων 24 % εἶχον μικρὰν περιουσίαν καὶ 1,6 % ἦσαν εὔποροι (Bonger σ. 493).

(4) Aschaffenburg σ. 125 ἑ. Höppler, Arch. Krim. τ. 76 σ. 81 ἑ. τ. 87 σ. 15 ἑ. Ὡς ὁ Ἡρόδοτος (VII, 102) «τῇ Ἑλλάδι πενίη αἰεὶ σύντροφός ἐστι... ἀρετῇ διαχρεομένη τὴν πενίην ἀπαμύνεται». Κατὰ τὸν Πλάτωνα, Νόμ. Θ' 870 Α «τὸ μὲν δὴ μέγιστον ἐπιθυμία κρατοῦσα ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων· τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα ἐνταῦθα, οὗ πλεῖστός τε καὶ ἰσχυρότατος ἵμερος ὢν τυγχάνει τοῖς πολλοῖς, ἡ τῶν χρημάτων τῆς ἀπλήστου καὶ ἀπείρου κτήσεως ἔρωτας μυρίους ἐντίκτουσα δύναμις διὰ φύσιν τε καὶ ἀπαιδευσίαν τὴν κακήν· τῆς δὲ ἀπαιδευσίας ἡ τοῦ κακῶς ἐπαινεῖσθαι πλοῦτον αἰτία φήμη πρὸς τῶν Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων».

πολὺ ὀλιγώτεραι ἢ αἱ τῶν πρεσβυτέρων ἀτόμων, τῶν οἰκογενειαρχῶν· ἀλλ' οἱ ἀνήλικοι δὲν ἔχουσιν ἔτι διαπλάσει ἰσχυρούς χαρακτῆρας καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δυσπραγίας δυσχερέστερον ἐγκαταλείπουσι τὰς ἀπολαύσεις (Aschaffenburg σ. 127). Ἄλλως τε αἱ ἐγκληματολογικαὶ στατιστικαὶ δεικνύουσιν ὅτι ἡ οἰκονομικὴ εὐπορία τῆς κοινωνίας αὐξάνει τὰ ἐγκλήματα τῆς βίας (σωματικὰς βλάβας, ἐξυβρίσεις, ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς), ἐγκλήματά τινα τῶν ἠθῶν (προσβολὰς τῆς αἰδοῦς, προαγωγείαν, σωματεμπορίαν, ἑταιρισμόν), ἔτι δὲ τὰς ἐκτρώσεις, τὰς μοιχείας, τὴν ἀπάτην καὶ τὰ τυχηρὰ παίγνια, ἤτοι ἐγκλήματα ἀπαιτοῦντα δύναμιν, δραστηριότητα, ἔφεσιν πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ δράστου ἢ τοῦ θύματος τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ διερεθίζει αὐτὸν (Sauer, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 195).

Τὰ πλεῖστα τῶν κατὰ τῆς περιουσίας ἐγκλημάτων τελοῦνται, ὡς ἐρρήθη, οὐχὶ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς λιμοκτονίας ἢ θανάτου ἐκ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ ἐκ ροπῆς πρὸς ἀπόλαυσιν ἢ ἐπίδειξιν, πλεονεξίας, ματαιοδοξίας, ἢ τοῦ φθόνου πρὸς τοὺς ἔχοντας πλείονα. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν νεαρῶν ἀνδρῶν, οἵτινες κλέπτουσι, καὶ τῶν νεαρῶν γυναικῶν, αἵτινες ἑταιρίζονται, κατολισθαίνουσιν εἰς τὴν κλοπὴν καὶ τὸν ἑταιρισμὸν (ὅρα Ἐγκλημ. κεφ. ιγ' § 7 ἐν τέλει), οὐχὶ διότι δὲν ἔχουσιν ἔνδυμα, ἀλλὰ διότι ἐπιθυμοῦσιν ὡραιότερον ἔνδυμα. Χαρακτηριστικαὶ εἶναι: α) Αἱ ἐνίοτε ὑπὸ γυναικῶν πολλάκις εὐπόρων τελούμεναι κλοπαὶ ἐμπορευμάτων (συνήθως εὐτελεστάτων στολιδίων ἢ ἀθυρμάτων) ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων πρὸς ἐπίδειξιν ἐντὸς καταστημάτων (1). β) Αἱ γενόμεναι ἐν Ἑλλάδι λῃστεῖαι κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ὑπὸ κατ' ἐπάγγελμα λῃστῶν, κτησαμένων πλοῦτον ἐκ τῶν ἐγκλημάτων, ἀξιούντων ἑκάστοτε ὡς λύτρα δεκάδας χιλιάδων χρυσῶν λιρῶν (λῃστεία Δήλεσι 1870), ἀκριβῶς ὡς οἱ νῦν ἐν Η. Π. βορ. Ἀμερικῇ μεγάλης δράσεως κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματίαι (2). γ) Ἐγκλήματα εὐπόρων τελούμενα πρὸς κτῆσιν πλούτου, οἵτινες «σπεύδουσι πλουτεῖν μᾶλλον ἢ χρηστοὶ δοκεῖν εἶναι» (Ἰσοκ. 3, 50), οἷον ἐμπρησμοὶ ἰδίου κτήματος πρὸς εἴσπραξιν μεγάλης ἀποζημιώσεως ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, πλαστογραφίαι διαθηκῶν, ἢ φόνος προσώπου πρὸς κληρονόμησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ (Seelig ἔ.ἀ. σ. 82, 115). Τέλος τὸ ὅτι εἰς τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας συμβάλλει πολλῷ μᾶλλον ἡ πλεονεξία ἢ ἡ ἀπόλυτος βιοτικὴ ἀνάγκη δείκνυται ἐναργῶς ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ἐποχαῖς οἰκονομικῆς κρίσεως αὐξάνονται πολὺ πλειότερον τὰ ἐκ φιλοκερδίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως τελούμενα ἐγκλήματα. Ἐπὶ παραδείγματος ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν μεγίστην οἰκονομικὴν κρίσιν τῷ 1923 ἡ μὲν κλοπὴ ἐτριπλασιάσθη, ἡ δὲ κλεπταποδοχὴ ἑξαπλασιάσθη ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ κατὰ τὸ ἔτος 1912 τελούμενα ἐγκλήματα (Roesner ἔ. ἀ. II 45). Ἕνεκα τῆς μεγάλης ζητήσεως τῶν ἀναγκαίων εἰς τὴν ζωὴν πραγμάτων ἡ κλεπταποδοχὴ κατέστη λίαν προσοδοφόρος. Οἱ κλεπταποδόχοι ἀποκτῶσιν ἐκ τῶν κλεπτῶν δι' ὑψηλῶν τιμῶν πρὸς μεταπώλησιν, ἐπειδὴ ἔχουσιν ὑψηλὰ κέρδη· διὸ δι' ἐπανειλημμένων μεταπωλήσεων τῶν κλοπιμαίων αὐξάνουσι κατὰ τρόπον καταπληκτικὸν πολὺ πλειότερον ἢ οἱ κλέπται κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς λαϊκῆς δυστυχίας.

Ἐπειδὴ ἡ μέση τάξις τῆς κοινωνίας ἔχει μᾶλλον ἐμπέδους τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς διατηρεῖ τὴν ἠθικὴν αὐτῆς ἀσφαλέστερον καὶ εὐχερέστερον, διὸ καὶ ῥέπει ὀλιγώτερον εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἑταιρισμόν. Κατὰ τὴν μετὰ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον περίοδον τῶν ἐτῶν 1918—1923 ἔν τε τῇ Γερμανίᾳ καὶ ταῖς ἄλλαις χώραις ἡ μέση τάξις τῆς κοινωνίας ἐδοκιμάσθη οἰκονομικῶς πολὺ πλειότερον ἢ ἡ κατωτέρα ἡ ἐργατική· διότι ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐργατικὴν εἶχεν οἰκονομικὰς προσόδους πολὺ ὀλιγωτέρας καὶ ἀνάγκας πλειοτέρας· ἔδωκεν ὅμως πολὺ μικρότερον ἀριθμὸν ἀντιπροσώπων ἐκ

(1) Βλ. Ἐγκλημ. κεφ. κγ' § 3δ. Krug, 50 Jahre Frauenkriminalität 1882—1932. (Beiträge z. Statistik Bayerns, H. 124) σ. 107.

(2) Mabel Elliott, Crime in Modern Society. New York 1952 σ. 374.

τῶν ἀρρένων εἰς ἐγκληματίας, ἐκ τῶν θηλέων εἰς πόρνας, ἢ ὅσον ἔδωκεν ἡ κατωτέρα κοινωνικὴ τάξις.

Ἀλλ' εἰ καὶ ἡ προσωπικότης καὶ ἡ δύναμις τῶν ἐμφυτευθεισῶν ἠθικῶν ἀρχῶν κατὰ κανόνα ἀντιδρῶσιν ἀρκούντως κατὰ τῆς οἰκονομικῆς πιέσεως, ἄλλως εἰπεῖν, εἰ καὶ ἡ πενία δὲν ἐξαναγκάζει τὸ ἄτομον, ἵνα τελέσῃ ἔγκλημα, ὅμως καλλιεργεῖ τοὺς ὅρους τούς τε κοινωνικοὺς καὶ τῆς προσωπικότητος, οἵτινες διευχεραίνουσι τὴν τέλεσιν αὐτοῦ. Ἡ πενία δημιουργεῖ ἔδαφος ἐφ' οὗ βλαστάνει καὶ θάλλει τὸ ἔγκλημα. Πολλὰ πρόσωπα στερούμενα ἐπαρκῶν πόρων πρὸς ἐπιθυμητὰς ἀπολαύσεις κλέπτουσιν. (1)

Τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν, ἣν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀσκεῖ ἡ πενία ἐπὶ τὰ ἐγκλήματα δεικνύουσιν εἰδήμονες, ἐπιμελεῖς καὶ πολυετεῖς ἔρευναι τοῦ Sheldon καὶ τῆς Ἐλεανώρας Glueck περὶ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ βίου τῶν ἀπολυθέντων ἐκ τῶν σωφρονιστικῶν καταστημάτων πρὸς διακρίβωσιν πόσοι τούτων ἐξηκολούθησαν τὸν διεφθαρμένον καὶ ἐγκληματικὸν βίον (after conduct studies). Οἱ Glueck συνήγαγον ὅτι ἡ ὑποτροπὴ τῶν ἀπολυθέντων πολὺ ὀλίγον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ σωφρονισμοῦ, εἰς ὃν οἱ κολαζόμενοι ὑπεβλήθησαν ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ, διότι ὁ τρόπος τοῦ σωφρονισμοῦ ἐλαχίστην ἐπίδρασιν ἀσκεῖ ἐπὶ τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτῶν. Πολλῷ μᾶλλον ἡ ὑποτροπὴ τῶν ἀπολυθέντων ἐκ τοῦ σωφρονιστηρίου ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ ἀτόμου, τῆς πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸ σωφρονιστήριον καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀπόλυσιν, δηλαδὴ τῶν κατὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐκ τοῦ σωφρονιστηρίου ἀντιμετωπιζομένων οἰκονομικῶν ὅρων καὶ βαρῶν. (2)

Τέλος παρατηρήσεις δεικνύουσιν ὅτι δυσμενεῖς οἰκονομικοὶ ὅροι προκαλοῦσι μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γάμων, αὔξησιν τῶν νόθων γεννήσεων καὶ τοῦ χωρισμοῦ τῶν συζύγων ἢ τῶν διαζυγίων. (3)

6. Εἰδικώτερον περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀπάτης. Αἱ ἐπὶ ἀπάτῃ καταδίκαι ἐν ταῖς στατιστικαῖς χωρῶν τινων ἀνέρχονται κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ μειοῦνται κατὰ τὸ θέρος, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἀνάγκη αὐξάνει καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦτο. Τοῦτο ἄλλως τε δείκνυται ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὰς περιόδους οἰκονομικῆς κρίσεως αὐξάνονται εἴδη τινὰ ἀπατῶν, ὡς τῶν τελουμένων ὑπὸ ἀτόμων ἀσκούντων αὐτοτελῶς τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα, πρεσβυτέρας δ' ἡλικίας, διότι ἕνεκα τῆς κρίσεως φθίνουσιν οἰκονομικῶς (4). Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς συγκομιδῆς, τελούμενον πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, μειοῦται κατὰ τὰς περιόδους τῆς αὐξήσεως τῶν τιμῶν, αὐξάνεται δὲ κατὰ τὴν πτῶσιν τῶν τιμῶν (5), δηλονότι ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῶν οἰκονομικῶν παραγόντων. Ἀλλ' αἱ ἀπάται, μάλιστα δ' αἱ τῶν μεγάλων ἀπατεώνων, αἱ κατὰ τὰς ἀντιπροσωπείας, τὰς μεσιτείας, τὰ δάνεια, ἰδίᾳ δ' αἱ τελούμεναι ὑπὸ νεαρωτέρων ἀτόμων αὐξάνονται κατὰ τὰς περιόδους τῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας.

Ὁμοίως αὐξάνονται ἐκ τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων κατὰ τῆς περιουσίας ἡ πλαστογραφία, ἐν μικροτέρᾳ δὲ μοίρᾳ καὶ ἡ ὑπεξαίρεσις (6). Τοῦτο

(1) Τοιοῦτος παράγων ἐγκλημάτων φαίνεται οὖσα πλειότερον ἡ σχετικὴ ἢ ἡ μεγάλη πενία ὡς συνήγαγεν ἐκ τῆς ἐρεύνης αὐτοῦ ὁ Cyril Burt (The Young Delinquent, London, 4 ἔκδ. 1945 σ. 66 ἑ., 69.)

(2) Βλ. Glueck ἐν Branham—Kutash, Encyclopedia of Criminology, New York 1949, σ. 169.

(3) Judson Landis, American Sociological Review XI, 1946 σ. 666. Elliott-Merrill, Social Disorganization, New York 1950, σ. 346.

(4) Exner, Kriminalbiologie, 1939 σ. 106.

(5) Βλ. στατιστικὴν Πρωσσίας 1881—1912 ἐν Roesner, Handw Kr. II 1091.

(6) Βλ. Sauer ἔ.ἀ. σ. 200. Dietel, Urkundenfälschung, 1937. Less Unterschlagung, 1936, Struck, Unterschlagung, 1937 (ἐναίσ. διατρ. Münster).

δέ, διότι ἐν τῇ περιπλόκῳ ἐμπορικῇ κινήσει ὑπάρχουσιν εὐχέρειαι, ἵνα τελεσθῇ ἡ ἀπάτη καὶ διαλάθῃ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς. Ἔνθα λοιπὸν θάλλει τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία, ὑπάρχει καὶ συχνοτέρα ἡ εὐκαιρία ἡ δημιουργοῦσα τὸν ἀπατεῶνα καὶ εὐνοοῦσα τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, καὶ ἂν ἔτι ἡ αἰτία αὐτῆς δηλ. ἡ οἰκονομικὴ ἀνάγκη, ἐκλίπῃ (Dorothy Swaine Thomas ἔ. ἀ. σ. 140).

Ὁμοίως ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀπάτη αὐξάνεται κατά τε τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν τῷ 1932 καὶ τὰ μετέπειτα ἔτη οἰκονομικῆς ἀναρρώσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καταδικαζομένων ἐπὶ ἀπάτῃ τῷ 1928 ἀνέρχεται εἰς 364, τῷ δὲ 1932 εἰς 1032 (183 %). Ἐκεῖθεν δὲ πάλιν κατὰ τὸ ἔτος 1935, ὅτε μειοῦνται αἱ κλοπαί, αἱ ἀπάται ἀνέρχονται εἰς 1100 δηλαδὴ πάλιν αὐξάνονται κατὰ 6 %. Ὁμοίως αἱ ὑπεξαιρέσεις: τῷ 1928 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ ὑπεξαιρέσει καταδικαζομένων ἀνέρχεται εἰς 1241, τῷ 1932 εἰς 2836 (αὔξησις κατὰ 128 %), τῷ δὲ 1935 εἰς 3179 (αὐξάνεται ἐκ νέου κατὰ 12 %).

Ὡς ἡ ἀπάτη, ἡ ὑπεξαίρεσις, ἡ πλαστογραφία οὕτω καὶ ἡ προαγωγεία καὶ ἡ σωματεμπορία αὐξάνονται κατά τε τὰς περιόδους τῆς οἰκονομικῆς ἐνδείας (ζήτησις ἐκ τῶν ἑταιριζομένων) καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀκμῆς τῆς κοινωνίας (ζήτησις ἐκ τοῦ κοινοῦ) ὡς δείκνυται ἐν Γερμανίᾳ περὶ ἧς ὑπάρχουσι κατάλληλοι στατιστικαί(1). Τέλος καὶ τὰ τυχηρὰ παίγνια ἐπίσης αὐξάνονται κατά τε τὰς περιόδους οἰκονομικῆς εὐημερίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας τῆς κοινωνίας· κατὰ μὲν τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν ἐπιδίδονται εἰς ταῦτα ἄνεργοι πένητες, ἔχοντες διαθέσιμον χρόνον καὶ ἐπιζητοῦντες νὰ κερδάνωσι ἀκόπως χρῆμα, κατὰ δὲ τὴν οἰκονομικὴν εὐημερίαν τῆς κοινωνίας ἰδίᾳ οἱ ταχέως καὶ ἀκόπως πλουτήσαντες διὰ κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων εὐχερῶς ἀποτολμῶσιν τὴν διὰ τοῦ παιγνίου ἀπώλειαν, μὴ ἐκτιμῶντες ὀρθῶς τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος. (2)

7. Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐγκλημάτων τῆς βιαιότητος. Τὰ ἐγκλήματα τῆς βιαιότητος κατὰ προσώπων οἷον αἱ σωματικαὶ βλάβαι, ἐλαφραί τε καὶ βαρεῖαι αὐξάνονται ἐν ἐποχαῖς οἰκονομικῆς εὐτυχίας, διότι τότε δαπανῶνται πλειότερα εἰς διασκεδάσεις, καθ' ἃς γίνεται ἀφειδὴς χρῆσις οἰνοπνεύματος· κτηθεῖσα ὅμως ἡ ἕξις τοῦ πότου κατὰ τὰς περιόδους τῆς οἰκονομικῆς ἀκμῆς δὲν ἀποβάλλεται κατὰ τοὺς χρόνους τῆς οἰκονομικῆς ἀνάγκης· διὸ κατ' αὐτοὺς δὲν παρατηρεῖται συνήθως μείωσις ἀξιόλογος τῶν τοιούτων ἐγκλημάτων.

Τοῦτο κατεδείχθη παλαιότερον ἤδη ὑπὸ τοῦ Lafargue ἐξετάσαντος στατιστικὰς τῶν ἐτῶν 1840—1886, καὶ τοῦ Enrico Ferri μελετήσαντος τὰς περὶ Γαλλίας παλαιοτέρας στατιστικάς. Ὁμοίως καταφαίνεται ἐν ταῖς στατιστικαῖς τῆς Γερμανίας τῶν πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1914 ἐτῶν καὶ τῶν μετ' αὐτὸν 1923-30(3) ὡς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ(4). Ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὰς πρὸ τοῦ 1914 δεκαετηρίδας τῆς βιομηχανικῆς εὐημερίας καὶ ἀκμῆς, καὶ τῶν παχυλῶν μισθῶν μέγιστος ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ μέθῃ καταδικῶν, ἐπεσκίαζε δὲ τὴν μείωσιν τῶν κλοπῶν καὶ τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐπῆλθεν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας. Κατὰ τὰ ἔτη τοῦ πολέμου (1914—18) ἡ ζήτησις ἐργατικῶν χειρῶν ἐμείωσε τὴν ἀληθείαν· θεσπισθέντων δὲ μέτρων περιορισμοῦ τοῦ οἰνοπνεύματος εὐθὺς ὡς ἤρξατο ὁ πόλεμος καὶ ἡ ὅλη ἐγκληματικότης καὶ τὰ ἐγκλήματα βίας ἐμειώθησαν. (5)

(Συνεχίζεται)

(1) Roesner ἔ.ἀ. II, 1093. Hagemann αὐτόθι II σ. 94.
(2) Müller, Glückspiel 1938 σ. 11, 26. Sauer ἔ.ἀ. 201.
(3) Roesner ἔ.ἀ. II 44, 1108. v. Hentig, Crime, Causes and Conditions, 1947 σ. 221. Sauer σ. 461· ἔτη πενίας ἐν Γερμανίᾳ 1891, 1900, 1907, 1913.
(4) Βλ. Dorothy Thomas ἔ.ἀ. 139, 142.
(5) Ruggles—Brise, The english Prison System, 1921, σ. 160, 226, 230.

Ο ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ 3310|1955 (1)

Ὑπὸ κ. **Ι. Γ. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ**
Διευθυντοῦ Γενικῆς Διευθύνσεως
Ποινικῆς Δικαιοσύνης, Ὑπουργείου
Δικαιοσύνης

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ὁρισμὸς καὶ ἱστορικὴ ἀνασκόπησις τοῦ ἑταιρισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

2.—Διακανονιστικὸν σύστημα συγκεντρώσεως τῶν ἑταιριζομένων γυναικῶν διὰ τὸν ἀστυνομικὸν καὶ ὑγειονομικὸν ἔλεγχον αὐτῶν.

* * *

1. Ὁρισμὸς καὶ ἱστορικὴ ἀνοσκόπησις τοῦ ἑταιρισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

Ὁ ἑταιρισμός, ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἀσκούμενος ὑπὸ διαφόρους μορφάς, ὑπῆρξεν ἀνεκτὸς ὑπὸ τῶν Κρατῶν, ὑπέβαλον ὅμως τοῦτον ὑπὸ ἀστυνομικὸν καὶ ὑγειονομικὸν ἔλεγχον, πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀφροδισίων νόσων καὶ πρὸς περιφρούρησιν, ὡς ἐπιστεύετο, τῆς ἠθικῆς τῆς κοινωνίας. Ὁ νομικὸς ὁρισμὸς τοῦ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἑταιρισμοῦ διετυπώθη ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Γαρδίκα ὡς ἡ εἰς πλείονας ἀνεπιλέκτως γινομένη παράδοσις τοῦ σώματος πρὸς ἀσέλγειαν lucri facienti, κατ' ἐπάγγελμα κύριον ἢ ἐπικουρικὸν (2). Ὁ ἑταιρισμὸς ἀπαντᾶται εἰς πάντας τοὺς λαοὺς καὶ εἴκοσι τουλάχιστον αἰῶνος π.Χ. Οἱ τρόποι τῆς ἐκδηλώσεως παραλλάσσονται κατὰ λαοὺς καὶ χώρας. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτον, τὰς Ἰνδίας, τὴν ἀρχαίαν Βαβυλῶνα, τὴν Φοινίκην, ἐξέχων χαρακτὴρ τῆς πορνείας ἦτο ὁ θρησκευτικός, συνδυαζόμενος μετὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τῆς γονιμότητος. Ἡ πορνεία ἐλάμβανε χώραν κυρίως εἰς Ναοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὴν Ἀφροδίτην, οὗ ἕνεκεν καὶ ἡ ὀνομασία τῶν ἑταιρῶν ὡς ἱεροδούλων, ὀνομασία ἥτις καὶ μέχρι σήμερον διετηρήθη. Ἱεροτελεστίαι συνετήρουν τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα τῆς πορνείας. Ὁ Ἡρόδοτος (βιβλίον Α' Κεφ. 109) ἱστορεῖ ὅτι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Βαβυλῶνι ἡ ἄσκησις τοῦ ἑταιρισμοῦ συνεδέετο πρὸς τὴν λατρείαν τῆς Μυλίτσης, καθῆκον δὲ ὑποχρεωτικὸν πάσης γυναικὸς ἦτο ὅπως ἅπαξ εἰς τὸν βίον της προσφέρῃ τὸ ἑαυτῆς σῶμα ἐπ' ἀνταλλάγματι, μεθ' ὃ εἰσήρχετο εἰς τὴν ἀγνότητα. Ὁ Στράβων (Βιβλίον 17) ἀναφέρει ὅτι αἱ προσφερό-

(1) Ἀνεκοινώθη εἰς τὴν σειρὰν ὁμιλιῶν καὶ Ἀνακοινώσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου τὴν 11 Ἀπριλίου 1956 ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

(2) Βιβλιογραφία. Κ. Γαρδίκας, Ἐγκληματολογία τόμοι Α' καὶ Γ'. Ν. Δρακουλίδης, Ἱστορικὴ καὶ Κοινωνικὴ ἐπισκόπησις τοῦ ἑταιρισμοῦ (Μελέτες 11-12). Σ. Καλιάφας, Χαρακτῆρες ἢ ψυχολογικοὶ τύποι. Δ. Καρανίκας Σωφρονιστικὴ ἐγκληματοπροληπτικὸν δίκαιον. Β. Μαρσέλος, Ἱστορία τοῦ ἑταιρισμοῦ. Γ. Μωραΐτης, Ἡ Πρακτικὴ τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας. Γ. Σακελλαρίου, Ἡ Διάγνωσις τῆς προσωπικότητος, Π. Σταματιάδης, Ὁ Ἑταιρισμός. Π. Φωτεινός, Δύο Διεθνῆ Συνέδρια. Ε. Φωτάκης, Ἡ Ἐγκληματοῦσα γυναῖκα. H. Ellis, La position. C. Lombroso, Ὁ ἐγκληματίας ἄνθρωπος (ἑλληνικὴ μετάφρασις). E. Ferri, Κοινωνιολογία τοῦ ἐγκλήματος (ἑλληνικὴ μετάφρασις. A. Flexner, La prostitution en Europe. H. De varbes traite de droit criminel p. Politz Ἐγκληματολογικὴ ψυχολογία (ἑλληνικὴ μετάφρασις). Kate friedein rer la delin quange juvenille. H.D. Vabres N. Angel, Le prombleme de l' enfence delinquante C. Heuver J. pinatel. L' examen medico psychologique et social des delinquantes. T.E. James, London university prostitution and the law. Dr. Edward Glover Psychothology of prostitution. Bronner, La lutte contre le prostitution, S. Neville rolf biological aspects of prostitution.4

μεναι εἰς τὴν πορνείαν παρθένοι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ καὶ ἐν ταῖς Ἰνδίαις, ἐξελέγοντο μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν. Οἱ Χαλδαῖοι τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας καὶ θυγατέρας προσέφερον ὡς συνεύνους εἰς τοὺς φιλοξενουμένους των. Αἱ εἰς τὴν Συρίαν ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀστάρτης, τῆς Ἑλληνίδος Ἀφροδίτης, ἐλάμβανον χαρακτῆρα πανδήμου ἡδονισμοῦ καὶ θρησκευτικῆς λατρείας.

Ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ ἑταιρισμοῦ, ἡ ἀποκληθεῖσα ὠφελιμιστική, ἄρχεται ὡς ἡ ἐπικοινωνία τῶν λαῶν ἐπυκνώθη καὶ τὰ ταξίδια κατέστησαν εὐχερῆ. Ἡ ἀρχαία Κόρινθος διὰ τῶν ἱερειῶν τοῦ Ναοῦ της, διήνοιξε τὴν ὁδὸν τῆς «ἀγορᾶς». Οἱ πλούσιοι ναυτικοὶ καὶ οἱ πολυτάλαντοι ταξιδιῶται ἐκόμιζον δῶρα εἰς αὐτὰς καὶ ὅσον πλειότερα καὶ γεναιόδωρα ἦσαν τὰ δῶρα ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡ προσφορὰ τῶν ὡραιοτέρων ἱερειῶν. Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας εἰσάγεται ἡ λατρεία τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης, ἱερὸν τῆς ὁποίας ὠκοδομήθη ἐκ τῶν ἐσόδων τοῦ πρώτου οἴκου ἀνοχῆς, ὃν ἵδρυσεν ὁ Σόλων. Ὁ Σόλων ἦλθη εἰς τὴν ἵδρυσιν τούτου. κληθέντος «δεικτήριον», ἀντιμετωπίζων τὴν ὡς ἡμέραι προϊοῦσαν ἔκκλυσιν τῶν ἠθῶν, ἅτινα δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἡ αὐστηρὰ νομοθεσία τοῦ Δράκοντος, καὶ τὸν ὡς ἐκ τούτου κίνδυνον τῆς οἰκογενείας, νομοθετήσας συγχρόνως περὶ τῆς πατρότητος καὶ τοῦ ποινικοῦ κολασμοῦ τῆς μοιχείας, ὡς καὶ τῆς προαγωγείας. Διέκρινε τρεῖς τάξεις ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων, τὰς χαμαιτύπας, τὰς αὐλητρίδας καὶ τὰς ἑταίρας καὶ συνεκρότησεν ἴδιον σῶμα ἀστυνομίας, τοὺς γυναικονόμους, διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν γυναικῶν τούτων καὶ τὴν εὐκοσμίαν τῶν συναθροίσεων εἰς ἃς ἐκαλοῦντο αὐλητρίδες. Καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Σπάρτης, ἱδρύθησαν οἶκοι ἀνοχῆς, ὑποκείμενοι εἰς φορολογίαν, ἧς τὰ ἔσοδα ἐκάλυπτον σημαντικὸν μέρος τῶν ἐσόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν πόλεων. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, μάλιστα δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα κατ' ἐξοχὴν διεμορφώθη τὸ ἰδανικὸν τῆς ὡραιότητος καὶ ἐλατρεύθη τὸ κάλλος ὡς θεῖον δώρημα, ταχέως ἡ πρώτη τάξις ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων, αἱ ἑταῖραι, συνδυάζουσαι εὐρεῖαν μόρφωσιν καὶ ἔκπαγλον κάλλος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατωτέραν τάξιν τῶν χαμαιτυπῶν, αἵτινες προήρχοντο κυρίως ἐκ δούλων καὶ ξένων, ἀνεδείχθησαν εἰς προσωπικότητας καὶ κατέστησαν τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἑταίρας περικλεές. Συνέπεια τούτου ὑπῆρξεν ὅτι αἱ ἑταῖραι ἐπηρρέαζον τόν τε δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, συντελοῦντος δὲ καὶ τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατέλαβον θέσιν περίοπτον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κοινωνίᾳ. Ὁ Δημοσθένης εἰς τὸν κατὰ Νεαίρας λόγον του λέγει «τὰς μὲν »ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκεν ἔχομεν τὰς δὲ παλλακὰς τῆς »καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος, τὰς δὲ γυναῖκας »τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἔνδον φύλακα »πιστὴν ἔχειν». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχαία Κόρινθος δὲν ὑπελείφθη τῶν Ἀθηνῶν. Κατέστη περιφημοτέρα καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πολυαρίθμου τῶν ἑταιρῶν καὶ τῆς πολυτελοῦς διαβιώσεώς των, ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινῶς γνωστὸν «οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς». Ἡ φήμη τῶν ἑταιρῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κορίνθου, ὡς τῆς Ἀσπασίας, τῆς Γλυκέρας, τῆς Λαΐδος, τῆς Σινώπης, τῆς Μνησικράτης, τῆς ἀποκληθείσης Φρύνης, ἦχθη καὶ πέραν τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην μετὰ τὴν θρησκευτικὴν μορφήν του, ὁ ἑταιρισμὸς διεμορφώθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 160 περίπου ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, εἰς ἐπάγγελμα ἐλεγχόμενον ὑπὸ τοῦ Κράτους, τῶν ἑταιρῶν ὑποχρεουμένων νὰ ἐγγραφῶσιν προηγουμένως εἰς τὰς δέλτους τῶν ἀγορανόμων, ἐξ ὧν κατηρτίσθη τὸ μητρῷον τῶν πορνῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐπεβάλλετο καὶ εἰσεπράττετο τὸ πορνικὸν τέλος. Τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἑταίρας εἰς τὴν Ρώμην ὑπεστηρίχθη καὶ ὑπὸ διανοουμένων ἀνδρῶν, ὡς τοῦ Κάτωνος καὶ τοῦ Κικέρωνος, ἐκκινούντων ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι οὕτω προστατεύουσι τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν. Γνωστὸν εἶναι τὸ ἱστορικὸν ἀνέκδοτον καθ' ὃ

Κάτων ἰδὼν νέον ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ πορνείου, ηὐχαριστήθη, διότι, εἶπεν, ὅτι ἄλλως ὁ νέος οὗτος θὰ ἐκοιμᾶτο μετὰ τῆς συζύγου τοῦ γείτονός του. Ἀλλ' ἡ ἔκτασις τῆς πορνείας εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην ὑπῆρξε μεγίστη, συνδυαζομένη πρὸς τὸν ἔκκλυτον καὶ ὀργιώδη βίον τῶν πλουσίων Ρωμαίων, τῶν αὐτοκρατόρων, τῆς φαυλότητος τοῦ λαοῦ, τῆς ὠργανωμένης εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν σωματεμπορίας καὶ τῶν πολυαρίθμων οἴκων ἀνοχῆς. Οὗτοι εἶναι γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Lupinaria» φωτιζόμενοι δὲ δι' ἐρυθροῦ φωτὸς μετὰ παραστάσεως τοῦ φαλλοῦ, συνέπηξαν ὁλοκλήρους συνοικίας, κατακλυζομένας ἐκ γυναικῶν ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Καὶ εἰδικὰς ἀγορὰς ἐν Ρώμῃ διὰ τὸ ἐμπόριον τῶν ἑταιρῶν καθίδρυσαν καὶ εἰδικὰς παραστάσεις διὰ τὴν διαφήμησιν αὐτῶν καὶ τῆς τιμῆς των. Ἀλλ' ὁ τύπος τῆς Ἀθηναΐδος ἑταίρας δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ρώμην. Πλούσιαι μὲν ἑταῖραι ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν «bone milieros» ὑπῆρξαν, ὡς ἡ Φλώρα. ἥτις ἐδώρησεν ὅλην τὴν περιουσίαν της εἰς τὸ Κράτος ὑπὸ τὸν ὅρον τὰ τελῶνται ἑκάστην ἄνοιξιν ἀγῶνες μεταξὺ γυμνῶν ἐφήβων καὶ γυμνῶν νεανίδων, ἀλλ' ἑταῖραι τῆς προσωπικότητος τῶν Ἀθηναίων δὲν ὑπῆρξαν. Διότι κυρίως αὗται προήρχοντο ἀπὸ δούλας ἀπελευθερωθείσας, ἀπὸ ξένας καὶ αἰχμαλώτους τῶν πειρατῶν, πᾶσαι δὲ ἦσαν κατωτάτου πνευματικοῦ ἐπιπέδου. Ἀλλὰ συνέβαινε τοῦτο τὸ ἀντίνομον. Ἐνῷ ἡ Ρώμη ἦτο ἡ πόλις τῆς ὠργανωμένης πορνείας, καὶ οἱ Βασιλεῖς. ὡς ὁ αὐτοκράτωρ Σιγισμοῦνδος, μετέβαινον ἐν πομπῇ καὶ ἐν πανηγυρικῇ φωταψίᾳ τῆς πόλεως εἰς τοὺς οἴκους ἀνοχῆς, οἱ δὲ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ταξιδεύοντες δι' ὑπηρεσιακοὺς λόγους ἐδικαιολόγουν εἰς τὰ ὁδοιπορικά των δαπάνας δι' ἔξοδα πορνείου, ἐξ ἀντιθέτου, αἱ πλέον αὐστηραὶ διώξεις καὶ οἱ πλέον βαρύτατοι ἐξευτελισμοὶ ἐπεβάλλοντο κατὰ τῶν ἑταιρῶν, ὑποχρεωμένων νὰ ἐνδύωνται ἰδιοτύπως ὥστε ὁπωσδήποτε νὰ διακρίνωνται τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἐκηρύσσοντο δὲ ὑπὸ τῆς νομοθεσίας ἐκτὸς τιμῆς καὶ ἐστεροῦντο κληρονομικοῦ δικαιώματος.

Ὁ ἐπαγγελματικὸς ἑταιρισμὸς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἀνεγνωρίζετο καὶ ἠλέγχετο ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων λαῶν πρῶτοι οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἄραβες ἐστιγμάτισαν τὸν ἑταιρισμὸν καὶ ἀνεγνώρισαν ἔκπαλαι τὴν παρθενίαν ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὸν γάμον.

Ἑτέρα ἐκδήλωσις ἐκτροπῆς τοῦ ἑταιρισμοῦ ἀπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος πρὸς ὠφελιμιστικὴν ἰδιότυπον κατεύθυνσιν, ὑπῆρξεν ἡ τὸ πρῶτον ἐν Ἰνδίαις ἐμφανισθεῖσα, τουτέστιν ἡ πορνεία πρὸς ἀπόκτησιν προικός, διαδοθεῖσα ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀβησσυνίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἡ μορφὴ αὕτη τοῦ ἑταιρισμοῦ, ἡ πλέον ἴσως ἐπαίσχυντος, ὑπῆρξε καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος.

Ἀλλὰ τὸ ἐκλεπτυσμένον Ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν ἠνέχθη τὴν ἀργυρώνυτον ἡδονὴν καὶ οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι κατεῖδον ὅτι ὁ πολιτισμὸς δὲν προάγεται ἄνευ χαλιναγωγήσεως τοῦ γενετησίου ἐνστίκτου. Τὰ ἔργα τῆς τέχνης ἄτινα διεσώθησαν καὶ θαυμάζονται καὶ σήμερον ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ σῶμα ἀπεικονίσθη ὡς ἔκφρασις τῆς τελειότητος, μὴ κατέχοντος οὐδενὸς ἡδονιστικοῦ ὀργασμοῦ. Ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ «Πολιτικὰ» καὶ ὁ Πλάτων εἰς τοὺς «Νόμους», τονίζουν τὴν ἀνάγκην τῆς αὐστηρᾶς ρυθμίσεως τῶν ἀφροδισίων καὶ τῶν ἐρωτικῶν.

Ἡ εἰς τὴν τρίτην φάσιν τοῦ ἑταιρισμοῦ εἴσοδος προκαλεῖται διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἥτις ἐπέφερε τὴν ἠθικὴν καταδίκην τῆς πορνείας, ἐθεμελίωσε τὴν μονογαμικὴν μορφὴν τῆς οἰκογενείας καὶ ἐξύψωσε τὴν θέσιν τῆς γυναικός. Οὕτω ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Βυζαντινῶν Χριστιανῶν αὐτοκρατόρων ἤρξατο ἡ συστηματικὴ δίωξις τοῦ ὁμαδικοῦ ἑταιρισμοῦ. Διὰ διατάξεως τῶν Βασιλικῶν «ο ὐ »μόνον ἡ ποιοῦσα καὶ ἡ ποιησαμένη πόρον ἐκ τοῦ οἰ»κείου σώματος, κἂν ἐπαύσατο ἀτομᾶται οὐ γὰρ ἀπα-

»λείφεται ἡ αἰσχρότης καὶ οὔ συγγιγνώσκεται ἡ δι' »ἀπορίαν αἰσχρῶς ζήσασα, λέγουσα ὅτι δι' ἀπορίαν ἐπόρ- »νευον». Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς νεαρᾶς 91 τοῦ Λέοντος κατηργήθη ἡ ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ ἀναγνωριζομένη παλλακεία. Ἐπιπροσθέτως αὐστηρὰ μέτρα λαμβάνονται κατὰ τῆς σωματεμπορίας, τῆς πορνοβοσκῆς ὡς ἐκαλεῖτο, πρὸς προάσπισιν δὲ τῆς οἰκογενείας, τὰ ἐκ πόρνης προερχόμενα τέκνα, νομοθετικῶς, ἐστερροῦντο καὶ αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς διατροφῆς, δὲν ἠδύναντο νὰ νομιμοποιηθῶσιν, οὐδ' ἀνεγνωρίζετο αὐτοῖς ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια. Ὁ στιγματισμὸς ὅμως τῆς πορνείας δὲν ἤρκεσεν εἰς τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς καὶ ἂν εἰς τὰς μικρὰς πόλεις ἐξέλιπεν, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ὡς τὴν Κων/πολιν, τὴν Θεσ/νίκην, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Βυρηττόν, ἐξηκολούθει ν' ἀνθῇ καὶ νὰ εἶναι ἀνεκτὸς ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ νὰ φορολογῆται ὑπ' αὐτοῦ βαρύτατα ὑπὲρ τῶν Μονῶν. Ἡγεμόνες τινές, ὡς ὁ Θεοδόσιος ὁ Β', ὁ Ἰουστινιανὸς, ὁ Καρλομάγνος, ὁ Βαρβαρόσσας, ἐκηρύχθησαν ἀμείλικτοι πολέμιοι τῆς πορνείας. Ἀλλὰ τὰ μέτρα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἄλλο συνετέλεσαν εἰ μὴ εἰς τὴν ἐξαγρείωσιν τῶν ἠθῶν. Ἐν Γαλλίᾳ ὁτὲ μὲν διωκομένη ἀγρίως, ὁτὲ δὲ ἀφιεμένη ἐλευθέρα, ἀνεγνωρίσθη τελικῶς. Ὁ Flexner ὑποστηρίζει ὅτι ἐξωμοιώθη ὡς πρὸς τὴν μεταχείρισίν της πρὸς τὰς λοιπὰς σωματειακὰς ἑνώσεις.

Ἀλλ' ἡ εἰσβολὴ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 15ου αἰῶνος τῆς συφιλίδος μετέβαλε τὴν κατὰ τῶν ἠθῶν ἐπικινδυνότητα τῆς πορνείας εἰς καθολικὸν κίνδυνον κατὰ τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ὑγείας. Ὁ κίνδυνος οὗτος ἐπετάθη ὀλίγας δεκατετηρίδας βραδύτερον διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς γονορροίας. Ἡ σύφιλις προυκάλεσεν εἰς τὴν Εὐρώπην καταστροφὰς μὴ δυναμένας νὰ συγκριθῶσι μὲ οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιδημικὴν νόσον, οὐδὲ μὲ αὐτὴν τὴν πανώλην, ἥτις τὸν 14ον αἰῶνα εἶχεν 25.000.000 θύματα. Ἐπὶ πέντε αἰῶνας ἡ σύφιλις ἐγέννα μανιακούς, σχιζοφρενικούς, κωφούς, τυφλούς, παραλυτικούς, παραμορφωμένους. Θῦμα αὐτῆς ὑπῆρξε καὶ ὁ μελῳδικότερος ποιητὴς τοῦ περασμένου αἰῶνος ὁ Ἑρρῖκος Χάϊνε. Ἡ χρησιμοποίησις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος τοῦ ἀρσενικοῦ διὰ τὴν θεραπείαν τῆς συφίλιδος ἀπέφερε τὴν ἀνάσχαισιν τοῦ κακοῦ. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις θύματος συφίλιδος ἐν Ἑλλάδι σημειοῦται ἐν ἔτει 1496.

Διαρκούσης τῆς πενταιώνου ἀκμῆς τῆς συφίλιδος ἐν Εὐρώπῃ τὰ κατὰ τῶν ἐπαγγελματιῶν πορνῶν μέτρα ὑπῆρξαν πλέον ἢ βάρβαρα. Ὁ πυρακτωμένος σίδηρος, ὁ ρινοκοπισμός, ὁ ὠτοκοπισμός, ὁ πνιγμός καὶ τὰ παρόμοια ἐφηρμόζοντο ἀνοικτιρμόνως καὶ ὁμαδικῶς, ἐπὶ δὲ Μαρίας-Θηρεσίας τῆς Αὐστριακῆς διὰ διαταγῆς της πυρπολήθησαν ὅλοι οἱ οἶκοι ἀνοχῆς.

2. Διακανονιστικὸν σύστημα συγκεντρώσεως τῶν ἑταιριζομένων γυναικῶν διὰ τὸν ἀστυνομικὸν καὶ ὑγειονομικὸν ἔλεγχον αὐτῶν.

Ἀρχομένου τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Mantevill, ἐμελετήθη ἡ ἐφαρμογὴ ἑνὸς συστήματος ὅπερ θὰ ἐπέτρεπε τὸ μὲν τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἑταιριζομένων γυναικῶν ὥστε νὰ εἶναι εὐχερὴς ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ὁ ὑγειονομικὸς ἔλεγχος ἐπ' αὐτῶν, τὸ δὲ θὰ διησφάλιζε τὴν κοινωνικὴν ὑγείαν καὶ ἠθικήν. Τὸ σύστημα τοῦτο ὅπερ ἐμελετήθη εἰς τὰ Διεθνῆ Συνέδρια τῶν Παρισίων 1867 καὶ τῆς Φλωρεντίας 1869 ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Μ. Ναπολέοντος καὶ εἶναι τὸ λεγόμενον διακανονιστικὸν (raglamantation) ὅπερ ἴσχυε εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ παρ' ἡμῖν μέχρι τέλους τοῦ παρελθόντος ἔτους. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα τῆς πόρνης εἶναι ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνεκτόν, ὑποχρεουμένης ταύτης νὰ καταγραφῇ εἰς δελτίον ἀστυνομικόν. Ἐπιτρέπει ὁμαδικὴν ἐκμετάλλευσιν ἐντὸς οἴκων δι' οὓς χορηγεῖ ἀδείας συστάσεως ἢ ἀνακαλεῖ ταύτας, ὑποβάλλει κατὰ τακτὰς ἡμέρας εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν τὰς ἀσκούσας τὸ ἐπάγγελμα καὶ εἰς ἀναγκαστὴν θεραπείαν ἐν νοσοκομείοις τὰς νοσούσας ἐξ ἀφροδισίων.

Ἐν τῇ Χώρᾳ ἡμῶν τὸ πρῶτον νομοθετικὸν μέτρον ἐλήφθη διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1836 «περὶ ἐμποδισμοῦ τῆς μεταδόσεως κωλυτικῶν ἀρρωστειῶν». Τὸ Διάταγμα τοῦτο ἀνεφέρετο καὶ εἰς ἄλλας νόσους ἐπιδημικάς, ἀλλὰ προέβλεπε καὶ περὶ τῶν ἀφροδισιακῶν. Τὸ ζήτημα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἑταιρισμοῦ καὶ τὰ συναφῆ ἐρυθμίζοντο δι' ἀστυνομικῶν διατάξεων τῶν κατὰ τόπους Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες ἐξεδίδοντο κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ ἀπὸ 13-12-1836 Β. Διατάγματος «περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας». Διὰ τῶν διατάξεων τούτων ἀπηγορεύετο νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς αἱ κοιναὶ γυναῖκες, ἐπετάσσετο δὲ ἡ ἀστυνομία νὰ ἀνέχεται ταύτας καὶ τὰ χαμαιτυπεῖα μόνον ἐφ' ὅσον τηροῦνται αἱ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδόμεναι διατάξεις. Ἡ ἀστυνομία εἶχε τὸ δικαίωμα γυναῖκας ἃς ἐθεώρει ὑπόπτους νὰ ὑποβάλῃ εἰς ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν καὶ νὰ χαρακτηρίζῃ ταύτας ὡς κοινάς. Ὅπου δὲν ὑπῆρχε διοικητικὴ ἀστυνομία προκειμένου περὶ χαρακτηρισμοῦ τινὸς ὡς κοινῆς, ἔδει προηγουμένως νὰ συνείνῃ ἐγγράφως πρὸς τοῦτο καὶ ὁ οἰκεῖος Δήμαρχος. Σχετικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1836 ὁμοία «περὶ οἴκων ἀσωτείας». Ἐν συνεχείᾳ ἐξεδόθη ἡ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1894 διάταξις τῆς Ὑγειονομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς «περὶ κοινῶν γυναικῶν καὶ οἴκων ἀνοχῆς». Ἀλλὰ διὰ τῶν μέτρων τούτων τὸ μὲν ὑπεθάλποντο αὐθαιρεσίαι καὶ ἐκβιασμοὶ κατὰ τιμίων γυναικῶν, τὸ δὲ ἀφίετο ἐλεύθερον τὸ πεδίον πρὸς δρᾶσιν τῶν σωματεμπόρων. Ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης διηγέρθη ἡ κοινὴ γνώμη καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ὑπεχρεώθη νὰ ἐκδώσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 9443 ἀπὸ 31 Μαρτίου 1911 ἐγκύκλιόν του «περὶ τρόπου χαρακτηρισμοῦ τῶν κοινῶν γυναικῶν», διὰ τῆς ὁποίας ἐτέθησαν περιορισμοὶ εἰς τὸ ἀκώλυτον μέχρι τοῦδε δικαίωμα τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν περὶ χαρακτηρισμοῦ γυναικῶν ὡς κοινῶν ὅπερ εἰς τὸ ἐφεξῆς ἀνατίθετο εἰς ἐπιτροπὴν προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ Νομάρχου. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν μέτρων τούτων τὸ θέμα δὲν εἰσήρχετο εἰς μίαν συστηματικὴν ρύθμισιν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐν ἔτει 1914 συνεκρότησεν Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην τοῦ ὅλου ζητήματος, ἧς ὅμως τὰ πορίσματα δὲν ἀνεφάνησαν δημοσίως. Νέα Ἐπιτροπὴ συνεστήθη ἐν ἔτει 1920 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀειμνήστου Ρακτιβάν, ἥτις καὶ κατέληξεν εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἐν ἔτει 1920 ἡ ὑπ' ἀριθ. 21967 ἐγκύκλιος. Ἀλλ' αἱ διατάξεις τῆς ἐγκυκλίου ἐκείνης ἐνωρίτατα ἠτόνισαν, καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ ἰδίᾳ ἐκ τῆς εἰσροῆς τῶν προσφύγων ἐκ Μ. Ἀσίας καὶ ἡ ἐκ τούτου προκληθεῖσα γενικωτέρα κοινωνικὴ διαταραχὴ ἐδημιούργησαν ἐν προκειμένῳ μίαν οἰκτρὰν καὶ θλιβερὰν κατάστασιν ἥτις καὶ ἀντικείμενον συζητήσεως ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ τμήματος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐγένετο. Ἐνεφανίζετο οὕτω ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς διὰ νομοθετικοῦ μέτρου ἀντιμετωπίσεως τοῦ ζητήματος καὶ ὅπερ ἐν τέλει εἰσήχθη εἰς τὴν τρίτην Ἐθνικὴν συνέλευσιν καὶ ἐψηφίσθη ὡς νόμος τοῦ Κράτους, ὑπ' ἀριθ. 3022 τῆς 12/25-8-1922 «περὶ μέτρων πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων ὡς καὶ περὶ ἀσέμνων γυναικῶν». Ἐν συνεχείᾳ ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 19-4-23 ἐκτελεστικὸν τοῦ νόμου Διάταγμα. Ὁ προρρηθεὶς νόμος ἴσχυσε κατ' ἀρχὴν εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Χώρας, ἀπὸ δὲ τοῦ 1929 ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ καθ' ἅπαν τὸ Κράτος. Διὰ τοῦ νομοθετήματος τούτου εἰσήγετο καὶ παρ' ἡμῖν τὸ διακανονιστικὸν σύστημα, αἱ δὲ διατάξεις του ἐρείδοντο ἐπὶ τῆς παραδεδεγμένης νομικῆς ἐννοίας τοῦ ἑταιρισμοῦ, ἣν ἐν ἀρχῇ διετύπωσα καὶ τὴν ὁποίαν ἔχουσιν υἱοθετήσει οἱ συγγραφεῖς, Ἕλληνες καὶ ξένοι ὡς Dufour, Achaffebourg καὶ ἄλλοι. Τριμελὴς ἐπιτροπὴ προβλέπεται δι' ἕκαστον νομόν, ἁρμοδία ἐπὶ παντὸς ζητήματος ἀναφερομένου εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀφροδισίων νόσων καὶ ἐν γένει ρύθμισιν τοῦ ἑταιρισμοῦ, ἐν δὲ τῇ πρωτευούσῃ προβλέπεται πενταμελὴς Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ αὐτὰς καί τινας ἐπὶ πλέον ἁρμοδιότητας. Αἱ ἐπιτροπαὶ χαρακτηρίζουσι τὰς κατ' ἐπάγγελμα ἐκδιδομένας γυναῖκας ὡς ἀσέμνους καὶ κατατάσσουν αὐτὰς εἰς δύο κα-

τηγορίας, κοινὰς καὶ ἐλευθερίας δύνανται δὲ καὶ νὰ αἴρωσι τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτῶν ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις καὶ νὰ παρέχουσιν ἀδείας πρὸς σύστασιν οἴκων ἀνοχῆς καὶ ἀποφαίνονται περὶ καταργήσεων αὐτῶν. 'Εκ τῶν ἀσέμνων γυναικῶν αἱ μὲν κοιναὶ ἐνδιαιτῶνται ἐν οἴκοις ἀνοχῆς καὶ ἀσκοῦσι τὴν πορνείαν ἐντὸς αὐτῶν ὡς κύριον καὶ ἀποκλειστικὸν ἐπάγγελμα, αἱ δὲ ἐλευθέριαι δὲν ἐνδιαιτῶνται ὑποχρεωτικῶς ἐν οἴκοις ἀνοχῆς ἀλλ' ἐκδίδονται κατ' ἐπάγγελμα ἐπικουρικὸν εἴτ' ἐν ἰδίᾳ εἴτ' ἀλλοτρίᾳ κατοικίᾳ ἢ καὶ ἐν οἴκῳ ἀνοχῆς. Ἅπασαι, καταγράφονται εἰς εἰδικὰ βιβλία τῆς ἀστυνομίας, ὑποβάλλονται εἰς τακτικὴν ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν, αἱ δὲ ἐξ αὐτῶν πάσχουσαι ἐξ ἀφροδισίας νόσου μετ' ἐκδηλώσεως, ὑποβάλλονται εἰς ἀναγκαστὴν θεραπείαν. Αἱ αὐταὶ ἐπιτροπαὶ ἐπιφορτίζονται νὰ μεριμνῶσι διὰ τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν γυναικῶν εὑρισκομένων ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ, παραπέμπουσαι αὐτάς, δαπάναις τοῦ Κράτους, εἰς τοὺς γονεῖς ἢ ἐπιτρόπους αὐτῶν ἢ εἰς τοὺς Δήμους ἢ Κοινότητας καταγωγῆς ἢ τελευταίας διαμονῆς, αἵτινες ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐξεύρωσιν εἰς αὐτὰς ἐργασίαν ἢ ἄλλον πόρον ζωῆς. Εἰσηγοῦνται, πρὸς τούτοις, πρὸς τὰ οἰκεῖα 'Υπουργεῖα καὶ τὰς κατὰ νόμον ἁρμοδίας ἀρχάς, ἐπὶ παντὸς μέτρου δυναμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς σωματεμπορίας, τοῦ κρυφίου ἑταιρισμοῦ καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀφροδισίων νόσων. Πᾶσαι αἱ ἄσεμνοι γυναῖκες, κοιναὶ καὶ ἐλευθέριαι, ἐφοδιάζονται δι' ἀδείας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ βιβλιαρίου ὑγείας. 'Ο ὑπὸ τῆς 'Επιτροπῆς χαρακτηρισμὸς γυναικὸς ὡς ἀσέμνου ἐνεργεῖται ἢ κατόπιν αἰτήσεως ταύτης τῆς γυναικὸς ἢ ὑποχρεωτικῶς ὅταν ἡ ἀστυνομία προσαγάγῃ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν στοιχεῖα, πείθοντα ὅτι ἡ γυνὴ ἐκδίδεται κατ' ἐπάγγελμα εἰς πλείονας ἄνδρας. 'Η χαρακτηρισθεῖσα ὡς ἄσεμνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς διὰ προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Πλημ/κείου τῆς ἕδρας τῆς 'Επιτροπῆς, αἱ δ' ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Νομοῦ 'Αττικῆς καὶ Βοιωτίας ἐνώπιον τοῦ 'Εφετείου 'Αθηνῶν δικάζοντος ἀνεκκλήτως. Διὰ τῶν ὑπολοίπων διατάξεων τοῦ νομοθετήματος καθορίζονται αἱ διατυπώσεις τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς θεραπείας τῶν προσβληθεισῶν ἐξ ἀφροδισίου νοσήματος καὶ αἱ ποιναὶ κυρώσεις αἱ ἀπειλούμεναι κατὰ τῶν διευθυντριῶν οἴκων ἀνοχῆς, τῶν ἀσέμνων γυναικῶν καὶ τῶν συνεργῶν αὐτῶν διὰ παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, τοῦ ὁποίου εἰσηγητὴς ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος Κλ. Γεωργιάδης Διευθυντὴς τῆς 'Υπηρεσίας 'Αστυνομίας παρὰ τῷ 'Υπουργείῳ 'Εσωτερικῶν καὶ προφανῶς ἀπετέλεσε μίαν πρόοδον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. 'Ιδιαιτέρας σημασίας εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Νόμος ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τὸ δικαίωμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ γυναικὸς ὡς ἀσέμνου, δικαίωμα ὅπερ ὡδήγησε κατὰ τὸ παρελθὸν εἰς αὐθαιρεσίας καὶ ἐκβιασμοὺς καὶ ἀνέθεσε τοῦτο εἰς διοικητικὴν ἐπιτροπὴν πρὸς παροχὴν μειζόνων ἐγγυήσεων κατ' ἀδίκων καὶ ἀδικαιολογήτων χαρακτηρισμῶν. (1)

(Συνεχίζεται)

(1) Κατὰ τὸ ἔτος 1935 εἶχον χαρακτηρισθῆ ἐν 'Ελλάδι 550 ἄσεμνοι γυναῖκες. Τὴν 30-12-50 ἐλειτούργουν καθ' ὅλην τὴν χώραν 117 οἶκοι ἀνοχῆς, ἐξ ὧν 12 εἰς 'Αθήνας καὶ 6 εἰς τὸν Πειραιᾶ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν αἱ ἄσεμνοι γυναῖκες ἀνήρχοντο εἰς 762, ἐνῷ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1955 ἐλειτούργουν 50 οἶκοι ἀνοχῆς, ἐξ ὧν ἐννέα εἰς 'Αθήνας καὶ τρεῖς εἰς τὸν Πειραιᾶ, κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἡμερομηνίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσέμνων χαρακτηρισθεισῶν γυναικῶν ἦτο 552. 'Εν τούτοις κατὰ τὰ ὑποστηριζόμενα ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ νέου Νομοθετήματος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσέμνων γυναικῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ λήξαντος ἔτους ἀνήρχετο εἰς 1.300. Κατὰ τὴν τετραετίαν τῆς ἐαμικῆς κατοχῆς, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προαναφερθέντος νόμου χαρακτηρισθεισῶν ὡς ἀσέμνων γυναικῶν, ἕνεκεν τῆς οἰκονομικῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς γενικῆς δυστυχίας, καὶ ἄλλαι γυναῖκες ἐξεδίδοντο εἰς πλείονας ἄνδρας. 'Η ἀστυνομία τὰς συλλαμβανομένας κατ' ἐπανάληψιν ἀπέφευγε νὰ ὁδηγῇ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς χαρακτηρισμόν, ὀρθῶς ποιοῦσα, ἀλλ' ὑπεχρέωνεν εἰς ἑβδομαδιαίαν ἰατρικὴν ἐξέτασιν, ἐφωδίαζε δὲ ταύτας διὰ βιβλιαρίου μέλανος. Εἰς τὰς 'Αθήνας ἐχορηγήθησαν 2.000 μέλανα βιβλιάρια. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν ἀνεκτῶν οἰκονομικῶν ὅρων πάντα τὰ μέλανα βιβλιάρια ἐξέλιπον.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ Ἢ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΙΙ. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΡΧΗΓΟΥ Ἢ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ

7. Ἐνεργητικότης.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ λαμβάνῃς ἀποφάσεις. Πρέπει καὶ νὰ μετουσιώνωνται αὗται εἰς πράξεις. Ἡ ἐνεργητικότης εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ ἀρχηγοῦ, ὄχι ὅμως ἡ ἀλόγιστος, ἀλλὰ ἡ λελογισμένη. Πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως θὰ προηγηθῇ βαθεῖα, ἀμερόληπτος καὶ μεθοδικὴ ἀνάλυσις. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρξουν δυσχέρειαι καὶ ἐμπόδια κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ προκαλῇ τὴν ἔκπληξιν, οὔτε καὶ τὴν ματαίωσιν τῆς δράσεως. Τὰ ἐμπόδια εἶναι πολλαπλᾶ. Δυνατὸν νὰ προέλθουν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀρχηγόν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του καὶ τὸν χαρακτῆρά του, (πάθη, σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, ἔλλειψις αὐτοκυριαρχίας, κλπ.) ἀπὸ τοὺς συνεργάτας καὶ τοὺς ὑφισταμένους του, ἀπὸ τὰς περιστάσεις, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων.

Ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἄκαμπτον θέλησιν, παρὰ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τῆς συλλήψεως μιᾶς ἰδέας ἢ τῆς λήψεως μιᾶς μελετημένης ἀποφάσεως.

Χωρὶς κίνδυνον δὲν ὑπάρχει ἐπιτυχία. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν διακινδυνεύει τίποτε, οὔτε καὶ ἐπιτυγχάνει τίποτε. Ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς θὰ ὑπολογίσῃ τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν μετριάσῃ, νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ.

Καὶ τὸ παραμικρότερον ἀποτέλεσμα προϋποθέτει ἐνέργειαν θελήσεως, μεγάλην ἢ μικρὰν προσπάθειαν καὶ ἄκαμπτον ἐπιμονήν. Ἐκεῖνος ποὺ ἐπιδιώκει ν' ἀποφύγῃ τὴν προσπάθειαν, ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε τὸ ἀξιόλογον.

Ὑπάρχουν ἀπομιμήσεις τῆς ἐνεργητικότητος. Μία ἐκ τούτων εἶναι καὶ ὁ «βερμπαλισμός». Μερικοὶ ἀρκοῦνται εἰς αὐτόν. Ὅταν ἀποτύχουν, φωνάζουν, θορυβοῦν, διαμαρτύρονται, ἐπικαλοῦνται τὸ Σύμπαν ὡς μάρτυρα τῆς ἀτυχίας των καὶ κατόπιν ὅλων τούτων ἐφησυχάζουν καὶ παραμένουν ἀδρανεῖς.

Ἄλλοι πάλιν περιορίζονται εἰς τὸ νὰ λαμβάνουν συνταρακτικὰς ἀποφάσεις καὶ νὰ διακηρύττουν ὅτι θὰ κάμουν αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ κατόρθωμα, παρ' ὅλην ὅμως τὴν πομπώδη διαφήμισίν των τελικῶς ἀναβάλλουν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεών των δι' εὐθετωτέρον χρόνον...

Οἱ τρόποι ὅμως οὗτοι τῆς ἀρνητικῆς ἐνεργητικότητος ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀσφαλῆ ἀποτυχίαν καὶ τὴν γελοιοποίησιν. Ἡ ἐπιτυχία προϋποθέτει μεθοδικὴν ὀργάνωσιν, ἀποφασιστικότητα, τόλμην, ἐνεργητικότητα, ἐπιμονήν. Ἡ δὲ ἐνεργητικότης δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος προσπάθεια προσαρμογῆς τοῦ ἐγὼ καὶ τῆς ζωῆς πρὸς ἕνα προδιαγεγραμμένον σκοπόν.

8. Προβλεπτικότης.

Τὸ διοικεῖν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ προβλέπειν, λέγει ἓν παλαιὸν καὶ πάντοτε ἐπίκαιρον ἀξίωμα. Ἐκεῖνο ποὺ συνήθως φαίνεται ὡς «τυχαῖον», ἀποτελεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν καρπὸν μακρᾶς προπαρασκευῆς καὶ λεπτολόγου προβλεπτικότητος.

Ὁ Ναπολέων ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο πάντοτε ἕτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ γεγονότα, ἐπειδὴ πρὶν ἐπιχειρήσῃ κάτι τὸ ἐσκέπτετο ἐπὶ μακρόν, τὸ ἐζοῦσεν

ἐκ τῶν προτέρων καὶ εἶχε προβλέψει κάθε τι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.. Ἡ ἰδιότης τῆς προβλεπτικότητος, τοῦ νὰ βλέπῃ τις δηλαδὴ διὰ μέσου τῶν γεγονότων τῆς σήμερον τὰ μελλοντικὰ των ἀποτελέσματα, ἀποτελεῖ μεγάλην ἀρετὴν τοῦ ἀρχηγοῦ. Ὅσον ἀκριβεστέρα εἶναι ἡ εἰκὼν ποὺ θὰ σχηματίσῃς διὰ τὸ μέλλον, τόσον καὶ περισσοτέρας ἐλπίδας ἔχεις νὰ πραγματοποιήσῃς τὸν σκοπὸν ποὺ ἐπιδιώκεις ν' ἀντιμετωπίσῃς ἀποτελεσματικώτερον τὰ ἐνδεχόμενα.

Ὅταν ἔχῃ προηγηθῇ ἐμπεριστατωμένη σκέψις καὶ ἔρευνα, εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιμετωπίσῃς κάθε ἀπρόοπτον. Τουναντίον δὲ ἂν διστάζῃς νὰ λάβῃς ἀποφάσεις κι' ἐπαφίεσαι εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς, διατρέχεις τότε ἄμεσον κίνδυνον ἀποτυχίας.

9. Σεβασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῇ ὁ ἀρχηγὸς ὅτι οἱ ὑφιστάμενοί του εἶναι ἀνθρώπινα ὄντα, μὲ πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχήν, καὶ ὅτι παραλλήλως πρὸς τὰ ὑπηρεσιακά των καθήκοντα ἔχουν καὶ ἐκεῖνοι τὰ αἰσθήματά των, τὰς ἀνάγκας των, τὰς φροντίδας των, τὰ συμφέροντά των.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ὅπως,ὁ ἀρχηγὸς λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ὑλικὰς καὶ ψυχικὰς καὶ νὰ συμπεριφέρηται πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του ὡς πρὸς ὄντα λογικὰ καὶ ἐλευθέρας ὑπάρξεις, καὶ ὄχι ὡς πρὸς αὐτόματα ἢ ἀνδράποδα.

Ἀναμφισβητήτως διὰ νὰ λειτουργήσῃ καλῶς μία οἱαδήποτε ὑπηρεσία καὶ νὰ διοικηθῇ καλῶς μία οἱαδήποτε ὁμὰς προσώπων συνεργαζομένων πρὸς ἕνα κοινὸν σκοπόν, ἐπιβάλλεται νὰ ὑπάρχῃ πειθαρχία καὶ τάξις. Ἀλλ' ἡ πειθαρχία εἶναι ἁπλῶς τὸ μέσον καὶ ὄχι ὁ σκοπός. Ἡ πειθαρχία δὲν πρέπει νὰ καταλήγῃ εἰς τὴν ἐκμηδένισιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς προσωπικότητος. Εἰς τί θὰ ὠφελοῦσεν ἡ καταβολὴ οἱασδήποτε προσπαθείας καὶ ἡ ἐκτέλεσις οἱουδήποτε ἔργου, ἔστω γενικωτέρας σημασίας ἐὰν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συμβάλλουν διὰ τὴν πραγματοποίησίν του καταλήγουν νὰ χάσουν τὴν προσωπικότητά των καὶ νὰ μεταβληθοῦν εἰς αὐτόματα ἢ ἀνδράποδα;

Ὁ Θεάνθρωπος ἐδίδαξε τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος μὲ τὴν διακήρυξίν του ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴν ἀθάνατον καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ ἐπομένως ἀδελφοὶ μεταξύ των.

Ἀσχέτως μὲ τὴν θέσιν ποὺ ἔχει ἕκαστος ἄνθρωπος εἰς τὴν ἱεραρχικὴν κλίμακα καὶ τὸ ἔργον ποὺ ἐκτελεῖ, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν προσωπικότητά του ἀποτελεῖ θείαν ἐπιταγήν.

Ὅσον δὲ ἀνώτερον ἀξίωμα κατέχει ὁ προϊστάμενος, τόσον καὶ περισσότερον προσεκτικὸς ὀφείλει νὰ εἶναι εἰς τὴν συμπεριφοράν του καὶ τὰς ἐκφράσεις του πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του. Μία ἄστοχος λέξις, μία φράσις σκληρὰ ἢ προσβλητικὴ εἶναι δυνατὸν νὰ πληγώσῃ βαθύτατα καὶ νὰ προκαλέσῃ μῖσος καὶ ἐκδίκησιν.

Ἐκφράσεις ὑβριστικὰς δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν εἰς τὸ στόμα οἱουδήποτε, πολὺ δὲ περισσότερον ἐκείνου ποὺ διοικεῖ ἀνθρώπους. Δύναται νὰ εἶναι αὐστηρός, ποτὲ ὅμως ὑβριστής.

Μόνον ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος δύναται νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἀποδοτικῆς συνεργασίας.

10. Καλωσύνη.

Ὁ Montaigne λέγει : «Κάθε ἄλλη ἐπιστήμη εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς ἐκεῖνον ποὺ δὲν γνωρίζει τὴν ἐπιστήμην τῆς καλωσύνης. Ἀκόμη καὶ ὅταν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω νὰ μὲ φοβοῦνται, πάλιν θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὲ ἀγαποῦν».

Ἡ καλωσύνη δημιουργεῖ γύρω της μίαν ἀτμόσφαιραν φωτεινὴν ἐντὸς τῆς ὁποίας αἱ ψυχαὶ λούονται μὲ τὴν αὐτὴν οὐσίαν, ὅπως καὶ ἐκείνη.

Ὁ Lacordaire λέγει, ὅτι «δὲν ἠμπορεῖς νὰ κυβερνᾷς τοὺς ἀνθρώπους, εἰμὴ ὅταν βασιλεύῃς στὰς καρδίας των». Μόνον μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν καλωσύνην δύνασαι νὰ ἑλκύῃς τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων καὶ νὰ τὰς κατακτήσῃς. Ἐὰν θελήσῃς νὰ ἐπιβάλῃς τὴν θέλησίν σου μὲ μόνην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς ἐξουσίας, θὰ ἠμπορέσῃς ἀναμφιβόλως νὰ ἐπιτύχῃς πρὸς στιγμὴν τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ὡρισμένης πράξεως, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτύχῃς τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἐκείνην συγκατάθεσιν τῆς θελήσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία εἰς τὸν ἀρχηγὸν διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποστολήν του. Αὐτὴν τὴν συγκατάθεσιν θὰ τὴν ἐπιτύχῃ μόνον ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ ὑφιστάμενοι ἔχουν πεῖραν τῆς ἀγάπης του καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος δι' αὐτούς. Τότε δύναται νὰ τοὺς ζητήσῃ κάθε θυσίαν ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου καὶ ἀσφαλῶς θὰ τοῦ τὴν παράσχουν μὲ ὅλην των τὴν καρδίαν.

Τὸ μεγαλύτερον μυστικὸν τῶν πραγματικῶν ἀρχηγῶν εἶναι νὰ διοικοῦν μὲ τὴν καλωσύνην καὶ ὄχι μὲ τὴν σκληρότητα.

«Ὅσον περισσότερον ἀνέρχεταί τις εἰς τὴν ἱεραρχίαν τόσον περισσοτέραν καλωσύνην πρέπει νὰ ἐπιδεικνύῃ», λέγει ὁ Στρατάρχης Foch.

Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον τοῦ ἀρχηγοῦ ἔγκειται εἰς τὸ νὰ εἶναι πρᾶος, μεγάθυμος, προσηνής, δίκαιος.

Ὁμιλῶν διὰ κάποιον ἀξιωματοῦχον ὁ Στρατάρχης Lyautey, ἔλεγεν: «εἶναι πολὺ ἔξυπνος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ κάμῃ τίποτε τὸ ἀξιόλογον, διότι τοῦ λείπει ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀγάπη, χωρὶς τὰς ὁποίας τίποτε τὸ μεγάλο δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ».

Ἴσως νὰ νομισθῇ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς διὰ ν' ἀποκτήσῃ καλὴν φήμην θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προσποιῆται τὸν καλὸν καὶ ἀξιαγάπητον ὥστε νὰ δημιουργήσῃ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ὑφισταμένους του. Ἀλλὰ τοιαύτη σκέψις εἶναι τελείως ἐσφαλμένη καὶ ἄγει εἰς ἐντελῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Οἱ ὑφιστάμενοι γνωρίζουν κάλλιστα νὰ διακρίνουν ποῖος τοὺς ἀγαπᾷ πραγματικῶς καὶ ποῖος προσποιεῖται. Πιθανὸν δι' ὀλίγον χρόνον νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς δημιουργηθῇ ἡ αὐταπάτη αὐτή, ἀλλὰ μόλις ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια—καὶ εἶναι ἀδύνατον τελικῶς νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ—θὰ προκαλέσῃ τότε τοιαύτην ἐξοργιστικὴν ἐξέγερσιν ἐκ μέρους των ὥστε νὰ διακινδυνεύῃ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ κῦρος τοῦ ἀρχηγοῦ.

11. Ὑπομονητικότης.

Δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς μικροτέρας σημασίας ἀρετὰς ἡ ὑπομονητικότης. Τουναντίον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ἰδιότητας ἑνὸς καλοῦ προϊσταμένου.

Ὁ André Maurois εἰς τὸ βιβλίον του «ἡ τέχνη τοῦ ζῆν» γράφει ὅτι ἡ ἠλιθιότης εἶναι ἕνας σπουδαῖος παράγων εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις.

Ὁ καλὸς προϊστάμενος ὀφείλει νὰ περιμένῃ πάντοτε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον του τὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν ἀνοησίαν ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφάς της καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὰς ὑποφέρῃ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀνεκτικότητα. Ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅτι αἱ διαταγαί του πιθανὸν νὰ παραμορφωθοῦν, αἱ ὁδηγίαι του νὰ παρερμηνευθοῦν, ὅτι τὰ σχέδιά του θὰ ἐκτελεσθοῦν κακῶς, ὅτι θὰ γίνουν μικρὰ ἢ καὶ σοβαρὰ λάθη, εἴτε ἀπὸ ἀβελτηρίαν, εἴτε καὶ ἐσκεμμένως. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του ὅλας αὐτὰς τὰς δυσμενεῖς προϋποθέσεις καὶ ἀντὶ νὰ ζητῇ συνεργάτας χωρὶς κανένα ἐλάττωμα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν, ὀφείλει μὲ συγκατάβασιν καὶ ὑπομονὴν νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καλλίτερον μὲ τὸ ὑπάρχον ὑλικόν. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ φροντίζῃ διαρκῶς νὰ καταρτίζῃ καὶ νὰ διαμορφώνῃ τὸ ἐπιτελεῖό του καὶ τοὺς συνεργάτας του, ὥστε τὰ λάθη νὰ εἶναι κατὰ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα..

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ

Ὁ βράχος ποὺ συμβολίζει ἐπικειμένην... ἀσθένειαν.-Ὁ μελλοθάνατος ποὺ μαλλώνει μὲ τὸν νεκροθάπτην του. Πῶς διὰ τῆς διοράσεως ἀνακαλύπτεται ἀρχαῖος τάφος. Ἡ κυρία Φιλαδελφέως προλαμβάνει διὰ τῆς διοράσεως... ἠλεκτροπληξίαν.

Ὑπὸ κ. ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑ
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Τὰ φαινόμενα τῶν ζωντανῶν ἀκτίνων Ραϊντγκεν, ἤτοι τῆς Διοράσεως, εἶναι πολὺ σπανιώτερα τῆς Τηλεπαθείας. Ἐν τούτοις ἡ «Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» ἐξακρίβωσε μερικὰ περιεργότατα, τὰ ὁποῖα διασαφηνίζουν πολλὰ φαινομενικῶς μυστηριώδη γεγονότα.

Ὁ γνωστὸς καφέμπορος Καΐρου Κ. Θεώνης πάντοτε 24 ὥρας πρὶν ἀσθενήσῃ, βλέπει κάθε φορὰν τὸ ἴδιον ὄνειρον, δηλαδὴ ἕναν ἄμορφον βράχον ποὺ μεγαλώνει καὶ μικραίνει. Ταυτοχρόνως αἰσθάνεται καὶ βάρος εἰς τὸ στῆθός του.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ εἶναι ἐκ τῶν ἀποδεικτικωτέρων. Ὁ Κ. Θεώνης, ὅπως καὶ ἐξ ἄλλων φαινομένων ἀποδεικνύεται, εἶναι μέντιουμ καὶ κάθε φορὰν ποὺ πρόκειται νὰ ἀσθενήσῃ ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ μεταβάλλεται ἀπὸ τὴν φαντασίαν εἰς εἰκόνα βράχου, ποὺ μεγαλώνει ἢ μικραίνει ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ νοσήματος, βλέπει δηλαδὴ ἕνα βράχον, ποὺ μεγαλώνει ἢ μικραίνει ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ νοσήματος, συγχρόνως δὲ αἰσθάνεται καὶ βάρος εἰς τὸ στῆθος

Ὅπως εἴπομεν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», ὑπάρχουν καὶ μέντιουμ τὰ ὁποῖα ἀντιλαμβάνονται διὰ Δ ι ο ρ ά σ ε ω ς τὰ νοσήματα ἄλλων ἀνθρώπων. Ἔγιναν πράγματι πολλάκις διαγνώσεις καταπληκτικαί, αἱ ὁποῖαι ἀποδίδονται ἀπὸ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησίν των εἰς πνεύματα, δηλαδὴ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ νεκρούς.

Ὁ διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἐφημερίδος «Κῆρυξ» τοῦ Βόλου Δημοσθένης Κούρτοβικ, κατοικῶν εἰς Ἀθήνας, ἦτο κλινήρης ἀπὸ μηνῶν. Ἀλλὰ μολονότι ὑφίστατο ἐπανειλημμένας κρίσεις, διέφευγε πάντοτε τὸν θάνατον.

Τὴν 4ην Ἀπριλίου 1930 καὶ περὶ τὴν 6-6.30′ ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία εἶχε ἀποσυρθῆ πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὸν κοιτῶνα του ὅταν τὸν ἄφησε ἐν ἡμιεγρηγόρσει, ὅταν ἐπανῆλθε τὸν εὗρε νὰ κάθεται ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἕτοιμον νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτήν. Ταυτοχρόνως τὸν ἤκουσε νὰ τῆς λέγῃ ἐπιτακτικῶς :

— Φέρε μου γρήγορα τὰ ροῦχα μου νὰ ντυθῶ...Θὰ βγῶ ἔξω...Ἐπέρασε ὁ Γιάννης ὁ Τσαγκάρης καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μὲ περιμένει ἐπειγόντως εἰς τὸ γραφεῖον του. Εἶπε νὰ μὴν ἀργήσω !

— Μὰ νομίζω, ἀπήντησε ἡ σύζυγός του, ὅτι μὲ τὸν Σπῦρο τὸν Τσαγκάρη ἔχεις σχέσεις καὶ ὄχι μὲ τὸν Γιάννη.

—Ναί !...μὰ ὁ Γιάννης ἐπέρασε αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μὲ περιμένει...

Ἡ σύζυγός του τὸν καθησύχασε καὶ τὸν ἐξήπλωσε πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Τὴν πρωΐαν ὅμως τῆς ἑπομένης ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν ἐπληροφορήθη, πρὶν ἀκόμη ἀναγνώσῃ ἐφημερίδα, ὅτι καθ' ἣν ὥραν διημείβετο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της ὁ ἀνωτέρω διάλογος, ὁ Ἰωάννης Τσαγκάρης ἐδολοφονεῖτο ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας καὶ ἀκριβῶς τὴν 8ην πρὸς τὴν 9ην Ἀπριλίου, ὁ Δημοσθένης Κούρτοβικ ἀπέθνησκεν ἥσυχα, χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμιὰ κρίσις ἀπὸ τὰς συνήθεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νοσηλείας του.

Ταῦτα μᾶς ἀφηγήθη ἡ σύζυγος τοῦ ἀποθανόντος Πηνελόπη Δ. Κούρτοβικ.

Ἡ αὐτὴ ἐπίσης κατὰ πάντας ἀξιόπιστος κυρία μοῦ ἀφηγήθη, ὅτι ἡμέρας πολλὰς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἐνῷ εὑρίσκετο παραπλεύρως τοῦ κοιτῶνός του, τὸν ἤκουσε νὰ διαπληκτίζεται πρὸς κάποιον κραυγάζων :

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ ! Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη ! Φύγε.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά του, δὲν εὗρε κανένα. Ὅταν δὲ τὸν ἠρώτησε, μὲ ποῖον ἐμάλωνε ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν :

— Μὲ τὸ νεκροθάφτη...Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς καὶ τὸν ἔδιωξα...

Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἔχομεν τρία φαινόμενα. Πρῶτον : Τ η λ ε π ά θ ε ι α ν μεταξὺ τοῦ θνήσκοντος καὶ τῶν γνωριζόντων τὴν δολοφονίαν τοῦ Τσαγκάρη. Δεύτερον : Ἔ ν τ ο ν ο ν α ὐ θ υ π ο β ο λ ὴ ν τοῦ ἰδίου, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὸν θάνατον, πιθανώτατα διὰ παραλύσεως τῆς καρδίας. Τρίτον, τέλος : Δ ι ό ρ α σ ι ν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ συναισθανθῇ τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασίν του.

Παραθέτομεν ἀκόμη μερικὰς περιπτώσεις :

«Ὁ παπποῦς τοῦ Γ. Πιτυκάκη κατήγετο ἐκ Θραψανοῦ—Ἡρακλείου καὶ εἶχε μεταβῇ εἰς Ἀποκόρωνα, ὅπου κατεσκεύαζε πίθους, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ ἐπάγγελμά του.

Τὸ χῶμα διὰ τὴν κατασκευὴν πίθων ἐξάγεται ἀπὸ ὑπογείους στοάς, τὰς ὁποίας κατασκευάζουν καὶ αἱ ὁποῖαι πολλάκις φθάνουν εἰς βάθος 15 καὶ 20 μέτρων. Κάποιο λοιπὸν καλοκαιρινὸ μεσημέρι ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ βάθος μιᾶς ὑπογείου τοιαύτης στοᾶς, λόγῳ τῆς δροσιᾶς ποὺ ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Εἰς κάποιαν στιγμὴν καὶ ἐνῷ πάντοτε ἐκοιμᾶτο, ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς μητέρας του νὰ τοῦ φωνάζῃ ἐπιτακτικά :

— Γιάννη ! (τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ παπποῦ του) μπρὲ σὺ Γιάννη σήκω ἀπ' αὐτοῦ κι' ἔβγα ἔξω.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ μητέρα του εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ἐκεῖνος ξύπνησε, ἀλλὰ νομίσας ὅτι ἦτο συνηθισμένον ὄνειρον ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ νὰ ξανακοιμηθῇ. Ἀλλά, προτοῦ τὸν πάρῃ ἀκόμα ὁ ὕπνος καὶ ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς μίαν κατάστασιν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως ἀκούει καὶ πάλιν τὴν φωνὴν τῆς μητέρας του νὰ τοῦ φωνάζῃ πιὸ ἔντονα τώρα.

— Δὲν σοῦ εἶπα, Γιάννη, νὰ σηκωθῇς ἀπ' αὐτοῦ καὶ νὰ βγῇς ἔξω ;...Σήκω, μὰ γρήγορα καὶ νὰ βγῇς ἔξω...

Τότε πλέον φοβηθεὶς ἐσηκώθη κάνοντας τὸ σταυρό του καὶ κατατρομαγμένος ἐβγῆκεν ἔξω. Δὲν εἶχε ὅμως ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἔξοδον οὔτε 20 βήματα, ὁπότε ἀκούει ὄπισθέν του ἕνα φοβερὸν γδοῦπον. Ἐγύρισε καὶ βλέπει ὅτι εἶχε πέσει ἕνας τεράστιος ὄγκος χώματος καὶ εἶχε γεμίσει τὴν στοάν. Ἂν εὑρίσκετο μέσα, βεβαιότατα θὰ ἐφονεύετο. Σημειωτέον ἀκόμη ὅτι ὁ παπποῦς του, παρὰ τὸ ἐπάγγελμά του ὡς πιθοποιός, ἦτο ἀρκετὰ μορφωμένος καὶ μὲ μυαλὸ θετικό, χωρὶς προλήψεις καὶ φαντασίας, ὥστε νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ἀφήγησίν του τὴν ἐλαχίστην ὑπερβολήν.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ σκάπτοντος διῃσθάνθη τὸ ρῆγμα ποὺ θὰ προξενοῦσε τὴν κατακρήμνισιν καὶ ἡ φαντασία του ἐσυμβόλισε τὴν ἐντύπωσιν μὲ τὴν φωνὴν τῆς ἀποθανούσης μητρός.

Περαίνοντες μὲ τὸ φαινόμενον αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τῆς Δ ι ο ρ ά σ ε ω ς, ἔχομεν ὡς συμπέρασμα μετὰ τὴν Τηλεπάθειαν ἄλλην μιὰν ὑπεράνθρωπον ἰδιότητα τοῦ ζωϊκοῦ ψυχοδυναμισμοῦ (ψυχῆς).

Τὸ συμπέρασμα ὅμως αὐτὸ ἔχει καὶ ἄλλην ἀκόμη μεγαλειτέραν σημασίαν. Διότι ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ψυχικὴ ἐκπομπὴ ποὺ διατρυπᾷ τὴν ὕλην, ἐνεργεῖ σὰν νὰ ἦτο χωριστὴ ὑπόστασις λογικὴ καὶ ἐνσυνείδητος.

Πράγματι μιὰ τυφλὴ ἀκτινικὴ ἐκπομπή, ὅπως ἔξαφνα αἱ ἀκτῖνες Ραῖντγκεν, περιορίζεται ἁπλῶς νὰ διατρυπήσῃ τὴν ὕλην καὶ ἀφήνει εἰς τὴν ὅρασίν μας νὰ ἰδῇ τὴν σχηματιζομένην εἰκόνα. Ἀλλ' εἰς τὴν Διόρασιν δὲν ἀντιλαμβάνεται τὰ φαινόμενα καμμιὰ ἐκ τῶν γνωστῶν αἰσθήσεων.

Ἡ ψυχικὴ ἐκπομπὴ ἐπιστρέφει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἰς τὸ μυστηριῶδες ἄδυτον ὅπου ἐδρεύει ἡ ἀντίληψις γιὰ νὰ τὴν πληροφορήσῃ περὶ ὅσων εἶδε, σὰν νὰ ἦτο ὅπως εἴπομεν ἕνας λογικὸς ὑπηρέτης ἐπιστρέφων νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του.

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τεκμήρια τῆς ψυχικῆς ἐρεύνης διὰ τὴν τὴν ἀπόδειξιν ὑπάρξεως ψυχῆς.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Η ΕΠΙΒΡΑΔΥΝΟΜΕΝΗ ΉΤΟΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΣΑ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄
κ. **Γ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Ἡ ἔμμεσος ἢ παραμένουσα ραδιενέργεια ἐκ μιᾶς ἀτομικῆς ἢ πυρηνικῆς ἐκρήξεως εἰς τὸν ἀέρα.

2. Ἡ ἐπιβραδυνομένη ἢ παραμένουσα ραδιενέργεια ἐξ ὁμοίας ἐκρήξεως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

3. Καθορισμὸς τῆς ἐκτάσεως ἡ ὁποία προσεβλήθη ἀπὸ ραδιενέργειαν.

***

1. Ἡ ἔμμεσος ἢ παραμένουσα ραδιενέργεια ἐκ μιᾶς ἀτομικῆς ἢ πυρηνικῆς ἐκρήξεως εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐναέριον ἔκρηξιν, μιᾶς ἀτομικῆς ἢ ὑδρογονικῆς βόμβας ἔχομεν ὅταν ἡ κατὰ τὴν ἔκρηξιν σχηματιζομένη πυρίνη σφαῖρα δὲν ἐφάπτεται τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ παραμένουσα ραδιενέργεια θὰ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἐξαρτήματα τῆς βόμβας, τὸ περίβλημα αὐτῆς καὶ τὸ μὴ σχασθὲν ὑλικόν, τὰ ὁποῖα καθιστάμενα ραδιενεργά, πίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκπέμπουν ἐπικίνδυνον ραδιενέργειαν.

Ἡ κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς βόμβας ἐκλυομένη ραδιενέργεια θὰ προσβάλῃ ἐπίσης καὶ τὰ εἰς τὸν ἀέρα αἰωρούμενα πολὺ μικρὰ μόρια κόνεως ἢ θ' ἀναμιχθῇ μετὰ τῶν ἀτμῶν τοὺς ὁποίους θὰ προκαλέσῃ ἡ βόμβα, σχηματιζομένων οὕτω σωματιδίων ἐλαχίστου ὄγκου.

Τὰ σωματίδια αὐτά, πίπτουν, μὲ μικρὰν ταχύτητα, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἔκτασιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἄμμεσος ἢ παραμένουσα ραδιενέργεια μεταφέρεται εἰς σχετικῶς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως τῆς πυρηνικῆς βόμβας. Εὐτυχῶς ὅτι τὰ ραδιενεργὰ αὐτὰ σωματίδια χάνουν τὸ μέγιστον μέρος τῆς ραδιενεργείας των μέχρις ὅτου φθάσουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ συνεπῶς ὁ ἐκ τούτων κίνδυνος μετριάζεται.

2. Ἡ ἐπιβραδυνομένη ἢ παραμένουσα ραδιενέργεια ἐξ ὁμοίας ἐκρήξεως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μία ἔκρηξις ἀτομικῆς ἢ ὑδρογονικῆς βόμβας λέγεται χαμηλή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προηγουμένην περίπτωσιν, ὅπου ἔχομεν ὑψηλὴν ἔκρηξιν, ὅταν αὕτη ἐκραγῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ πλησίον αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἡ πυρίνη σφαῖρα νὰ ἐγγίζῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θ' ἀπορροφηθοῦν μεγάλαι ποσότητες κόνεως καὶ παντοειδῶν ὑλικῶν, ἐκ τοῦ ἐδάφους, τὰ ὁποῖα θ' ἀναμιχθοῦν μὲ τὸ ραδιενεργὸν νέφος, καθιστάμενα οὕτω ραδιενεργά. Μετ' ὀλίγον, τὰ ἐκ τούτων βαρύτερα σωματίδια θ' ἀρχίσουν νὰ καταπίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ θὰ ἐκπέμπουν μεγάλην ποσότητα ἐπικινδύνου ραδιενεργείας, μὲ συνέπειαν τὴν μόλυνσιν μιᾶς ἐκτεταμένης περιοχῆς.

Ἡ ἐκ τῆς ἐκρήξεως μιᾶς ἀτομικῆς ἢ ὑδρογονικῆς βόμβας μολυνθησομένη ἔκτασις, ἐκ τῆς πτώσεως ραδιενεργῶν σωματιδίων, θὰ εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκείνην ἡ ὁποία θὰ ὑποστῇ ζημίας ἐκ τῆς δράσεως τοῦ θερμικοῦ καὶ ὠστικοῦ κύματος.

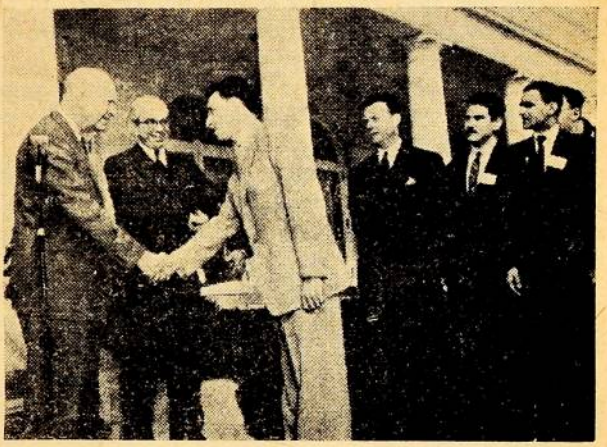
Τὸ ἐκ μιᾶς θερμοπυρηνικῆς ἐκρήξεως σχηματιζόμενον ραδιενεργὸν νέφος, ἀνέρχεται μὲ μεγάλην ταχύτητα εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ καταλαμβάνει ἔκτασιν πολλῶν τατραγωνικῶν μιλίων, κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν ἔκρηξιν ὥρας.

3. Καθορισμὸς τῆς ἐκτάσεως ἡ ὁποία προσεβλήθη ἀπὸ ραδιενέργειαν.

Ἡ ζώνη ἡ ὁποία θὰ ὑποστῇ ραδιενεργὸν μόλυνσιν, ἐκ τῶν τοιούτων σωματιδίων, θὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν ραδιενεργῶν σωματιδίων, τῆς φορᾶς τῶν ἀνέμων καὶ τῆς κατευθύνσεως τούτων, καθὼς καὶ ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους εἰς τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἡ ἔκρηξις τῆς βόμβας.

Κατὰ συνέπειαν τούτων, εἶναι ἀδύνατον νὰ καθορισθῇ, ἐκ τῶν προτέρων, ἡ περιοχὴ ἡ ὁποία θὰ προσβληθῇ ἐκ τῆς πτώσεως ραδιενεργῶν σωματιδίων.

Πάντως κατὰ προσέγγισιν, ἐκ τῶν παρατηρήσεων αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τὴν νῆσον Μπικίνι, ἡ περιοχὴ ἡ ὁποία θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς ἐπιβραδυνομένης ραδιενεργείας, ἐκ μιᾶς θερμοπυρηνικῆς ἐκρήξεως, ἔχει ἐπιμήκη μορφήν, σχήματος πούρου, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Τὸ μῆκος τούτου εἶναι 220 μίλια περίπου καὶ τὸ πλάτος του περὶ τὰ 40 μίλια. Θὰ μολυνθῇ ἐπίσης ἔκτασις 20 μιλίων πρὸς τὴν ἀντίθετον ἐκ τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου κατεύθυνσιν. Ὁ καθορισμὸς τοῦ σχήματος τῆς ἐπιφανείας, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ καταπέσουν ραδιενεργὰ σωματίδια, βασίζεται ἐν μέρει μόνον ἐπὶ τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἔχουν συγκεντρωθῇ βάσει πραγματικῶν καταμετρήσεων. Τὰ λοιπὰ στοιχεῖα ἔχουν συναχθῇ διὰ μαθηματικῆς παρεμβολῆς γνωστῶν δεδομένων, τὰ ὁποῖα ἀπεκτήθησαν κατὰ τὰς προηγηθείσας δοκιμὰς μικροτέρων ἀτομικῶν βομβῶν.

Ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ὑποδέχεται εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον, ἐπιστήμονας ἀπὸ διαφόρους χώρας, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν μαθήματα ἀτομικῆς ἐνεργείας εἰς τὸ Ἀτομικὸν Ἐργαστήριον τῆς Ἀργκόν. Πλησίον τοῦ Προέδρου διακρίνεται ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας Ναύαρχος Στράους.

Τὰ μέχρι σήμερον συγκεντρωθέντα στοιχεῖα, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων μιᾶς κατωκημένης περιοχῆς ἡ ὁποία θὰ ὑποστῇ ραδιενέργειαν. Ὁ ὑπολογισμὸς αὐτὸς ἔγινε βάσει τῶν κάτωθι ὑποθέσεων:

1. Ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς ἀγνοεῖ καὶ τὰ πλέον στοιχειώδη μέτρα προφυλάξεως.

2. Ὅτι ὁ πληθυσμὸς δὲν θὰ κλεισθῇ εἰς καταφύγια, ἀλλὰ θὰ παραμείνῃ εἰς τὸ ὕπαιθρον, τελείως ἐκτεθειμένος, ἐπὶ διάστημα 36 ὡρῶν.

3. Ὅτι ὁ πληθυσμὸς θὰ εὑρεθῇ ἐκτεθειμένος ἐπὶ μεγαλείτερον ἴσως δυνατὸν διάστημα καὶ ὑπὸ τοὺς πλέον δυσμενεῖς ὅρους.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἔχουν συλλέξει μέχρι τώρα οἱ εἰδικοὶ καὶ τῶν ἐν λόγῳ προϋποθέσεων, ὑπελογίσθη ὅτι ἡ θερμοπυρηνικὴ ἔκρηξις τῆς 1ης Μαρτίου 1954, ἐξέπεμψε ραδιενέργειαν ἐπικίνδυνον, διὰ τὴν ζωὴν ὅλων σχεδὸν τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκοντο ἐντὸς ζώνης 140 μιλίων μήκους, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου καὶ διαφόρου πλάτους μέχρις 20 μιλίων καὶ δὲν θὰ εἶχον λάβει τὰ κατάλληλα μέτρα προφυλάξεως.

Εἰς τὴν λιμνοθάλασσαν τοῦ Μπικίνι καὶ εἰς σημεῖον εὑρισκόμενον 10 μίλια

ἀπὸ τοῦ πεδίου δοκιμῶν τῆς ἐκρήξεως, ὑπελογίσθη ὅτι τὸ ποσοστὸν ραδιενεργείας ἀνήρχετο εἰς 5000 μονάδας Ραϊντγκεν περίπου, κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον, μετὰ τὴν κατάπτωσιν τῶν ραδιενεργῶν σωματιδίων.

Ὁ μεγαλύτερος βαθμὸς ραδιενεργείας, ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μπικίνι, ἐσημειώθη εἰς τὸ βορειοδυτικὸν τμῆμα τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Ρόγκελαπ, εἰς σημεῖον ἀπέχον 100 μίλια περίπου ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, αἱ σχετικαὶ καταμετρήσεις ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξιν ραδιενεργείας 2300 μονάδων Ραϊντγκεν, κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐσημειώθησαν 2000 μονάδες Ραϊντγκεν εἰς ἀπόστασιν 110 μιλίων καὶ 100 μονάδων εἰς ἀπόστασιν 125 μιλίων.

Ὑπελογίσθη ἐπίσης ὅτι, πλησίον τῆς ἐξωτερικῆς περιμέτρου, τῆς ἐχούσης σχῆμα πούρου περιοχῆς, καὶ εἰς ἀπόστασιν 190 περίπου μιλίων, ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, τὸ ποσοστὸν ραδιενεργείας, θὰ εἶναι 300 περίπου μονάδες Ραϊντγκεν, κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον. Τὸ ποσοστὸν αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν ὥστε ν' ἀπειλήσῃ τὴν ζωὴν τῶν 5—10 $^0/_0$ τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελεν εὑρεθῇ ἐκτεθειμένος, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα.

Οἱ ὑπολογισμοὶ τοὺς ὁποίους ἀνεφέραμεν δὲν εἶναι οἱ αὐτοὶ δι' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἡ ὁποία θὰ πληγῇ ὑπὸ τῆς ραδιενεργείας.

Ἡ ἔκτασις τῆς ραδιενεργείας, καί κατὰ συνέπειαν τὸ ποσοστὸν ἀπωλειῶν μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ, ποικίλλει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς σημείου εἰς τὸ ἄλλον, λόγῳ πολλῶν καὶ διαφόρων ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν, οἷον ρευμάτων ἀέρος, βροχῆς, χιόνων κλπ. καὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἐδάφους.

Ἐκτὸς τούτων, σπουδαῖον ἐπίσης ρόλον θὰ παίξουν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν νεκρῶν, καὶ τὰ ληφθησόμενα κατάλληλα μέσα προφυλάξεως ἐφ' ὅσον τὸ κοινὸν ἤθελεν εἰδοποιηθῇ ἐγκαίρως.

Ἡ ἀραίωσις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ προστασία τούτου εἰς καταφύγια, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν σοβαρὰν μείωσιν τοῦ ποσοστοῦ ἀπωλειῶν, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἐκ τῶν προαναφερθέντων ὑπερβολικῶν ὑπολογισμῶν.

Εἰς τὸ προσεχές : Πῶς θὰ προστατευθῶμεν εἰς περίπτωσιν ἀτομικῆς ἐπιθέσεως.

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΟΞΑ

Στῆς Κύπρου τῶν ἡρώων δῆτε
τὸ μνῆμα ἡ νιότη ὅπου κεῖται,
κορούλα μιὰ στέκει καὶ γράφει
—μιλοῦν λὲς μαζί της κι' οἱ τάφοι—
σκυφτὴ καθὼς κάθεται κεῖ
καὶ στὴν Ἱστορία χρυσώνει
τὴ δύναμι μὰ καὶ τὴν ὁρμή,
π' ἡ Ἐλευθερία φουντώνει.

Σ. Χανδρῆς

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6.—Ἡ ἱπταμένη Ὁμάς.
7.—Τὸ lawing.
8.—Ἡ Ἀστυνομία καὶ τὸ κοινόν.
9.—Ἡ δημιουργία καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς παραδόσεως.

***

6. Ἡ ἱπταμένη Ὁμάς.

Λίγο μετὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο, διὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν περιπτώσεις συνεχῶς μετακινουμένων κακοποιῶν, ἀπεφασίσθη ἡ συγκρότησις τῆς γνωστῆς Ἱπταμένης Ὁμάδος «(Feying Squad). Σήμερα ἡ Ὁμάδα αὐτή, ποὺ εἶναι μιὰ Ὑπηρεσία χωρὶς καθωρισμένη περιοχή, ἔχει δύναμιν ὀγδόντα ντέτεκτιβ, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος «ἐλευθέρων σκοπευτῶν» εἰς ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καί, ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας, εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἐκλέγονται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ θεωροῦνται ἡ «ἀφρόκρεμμα» τῶν ντέτεκτιβ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀποστέλλονται εἰς τὰς περιφερειακὰς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας (Παραρτήματα), διὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἕνα χρονικὸ διάστημα ἐκεῖ (ἕνα χρόνο) καὶ νὰ μεταβιβάσουν ἔτσι τὰς γνώσεις των εἰς τοὺς ὑπολοίπους συναδέλφους των, ὡς καί, τὸ σπουδαιότερον, διὰ ν' ἀποκτήσουν πεῖραν καὶ αὐτοπεποίθησιν περὶ τῆς ἱκανότητος ἐπιβολῆς των, ποὺ θὰ τοὺς χρειασθῇ ὅταν μετέπειτα εἰς τὴν σταδιοδρομίαν των προαχθοῦν.

Εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀπ' αὐτοὺς παραχωρεῖται αὐτοκίνητο, μὲ δικαίωμα νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν των «κατὰ βούλησιν». Τὰ ὄργανα τῆς Ὁμάδος αὐτῆς δροῦν κυρίως μεμονωμένως καὶ ὄχι ὡς ὁμάδα. Οἱ ντέτεκτιβ αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἴσως τὸ πιὸ «κινητὸ» (Mobile—Σ. Μ. : ἔχων εὐχέρεια μετακινήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στατικό, τὸ συνδεδεμένο δηλαδὴ μὲ ὡρισμένη περιοχὴ) καὶ τὸ πιὸ ἔμπειρο σῶμα ἀστυνομικῶν ἀσφαλείας τοῦ κόσμου.

Τὰ μέλη τῆς Ἱπταμένης Ὁμάδος κατατάσσονται εἰς δύο γενικὰς κατηγορίας: τοὺς ἱκανοὺς νὰ συλλαμβάνουν κακοποιοὺς καὶ τοὺς «μαέστρους» εἰς τὴ συλλογὴ πληροφοριῶν. Εἶναι σπάνιο νὰ εὑρεθῇ ἕνας ποὺ νὰ κάνῃ καὶ διὰ τὰς δύο ἐργασίας τῆς Ὁμάδος. Πρέπει ἐδῶ νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ἱπταμένης Ὁμάδος ὀφείλεται εἰς τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ὄργανά της νὰ κρατοῦρ μυστικὴ τὴν ταυτότητά των, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦτο ἀδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ ἂν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διενεργοῦν καὶ συλλήψεις. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ντέτεκτιβ ποὺ παίρνει τὴ πληροφορία νὰ πρέπει νὰ προβῇ καὶ εἰς τὴν σύλληψιν, πλὴν ὅμως τοῦτο ἀποφεύγεται ἂν εἶναι δυνατόν.

7. Τὸ lawing.

Ἡ μυστικότης, ὅμως, ποὺ περιβάλλει τὰ ὄργανα αὐτὰ τῆς Ἱπταμένης Ὁμάδος, ἔχει καὶ μερικὰ μειονεκτήματα. Σ' αὐτὴ βασίζεται ἡ «μοντέρνα» ἀπάτη, ἡ ὁποία «ἀνεκαλύφθη» τυχαίως καὶ ἦτο διαδεδομένη κατὰ τὰ τελευταία χρόνια. Εἰς

τὴν «ἀργκὼ» τοῦ ὑποκόσμου εἶναι γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα ψευτοντέτεκτιβ (λόουϊν—Lawing. Σ. Μ. : Law, εἶναι οὐσιαστικὸν καὶ σημαίνει νόμος, τὸ δὲ Lawing, ὡς μετοχὴ ἐνεστῶτος ἀνυπάρκτου ρήματος καὶ θὰ μποροῦσε ἐλευθέρως ν' ἀποδοθῇ διὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς ἀπάτης «μέθοδος τοῦ ψευτοαστυνομικοῦ»). Δυὸ λιποτάκται ἐνῷ ἐβάδιζαν κάποια μέρα σ' ἕνα δρόμο εἰς τὴν συνοικία τοῦ Τότενχαμ (Tottenham Court Road), εἶδαν ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο γεμᾶτο τσιγάρα, χωρὶς ὁδηγὸ καὶ μὲ τὴ μηχανὴ «ἀναμμένη». Ἡ εὐκαιρία ποὺς τοὺς παρουσιάσθη ἦτο μοναδική. Ἔτσι μπῆκαν μέσα καὶ ἀμέσως ξεκίνησαν διὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα.

Ὅταν εὑρέθησαν μακρυὰ καὶ νόμισαν ὅτι ἦσαν ἀσφαλεῖς, ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται πῶς θὰ πωλήσουν τὸ «πρᾶγμα», ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζαν κανένα κλεπταποδόχο τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Δὲν εὑρῆκαν ἄλλη λύσι καὶ ἔτσι σταμάτησαν σ' ἕνα μικρὸ καπνοπωλεῖο εἰς τὸ Κάμπεν Τάουν (Camben Town). Εἶπαν εἰς τὸν καπνοπώλην ὅτι τὰ τσιγάρα ἦσαν κλεμμένα καὶ ὅτι τοῦ τ' ἄφηναν εἰς τὸ ἕνα τρίτο τῆς κανονικῆς των τιμῆς. Ὁ καπνοπώλης μετὰ ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, ποὺ ἐξουδετερώθησαν ἀπὸ τὸ μεγάλο πειρασμό, ἐδέχθη. Μετὰ ἀπ' αὐτό, οἱ δύο κακοποιοὶ τὸν ἐβοήθησαν νὰ τὰ τακτοποιήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καταστήματος, πῆραν τὰ χρήματα καὶ ἐξηφανίσθησαν μὲ τ' αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ εἰς τὸ δρόμο τοὺς κατέβηκε μιὰ ἰδέα. Ἐσκέφθησαν ὅτι εἶχαν τὸν καπνοπώλη «στὸ χέρι» καὶ ὅτι αὐτὸ μποροῦσαν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν. Ἔτσι κατέστρωσαν τὸ σχέδιό των. Ἐκάλεσαν δυὸ φίλους, τοὺς εἶπαν μὲ λεπτομέρειες τὸ συμβὰν καὶ τοὺς ἀνέλυσαν τὸ σχέδιο. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα οἱ δυὸ φίλοι των πῆγαν εἰς τὸ μικρὸ καπνοπωλεῖο καὶ μὲ «ὕφος σκληροτράχηλου ντέτεκτιβ» μπῆκαν μέσα, ἔτσι ποὺ ὁ ἔνοχος καπνοπώλης τ' ἄχασε. Ἔβαλαν ἀμέσως, ἀπὸ τὴ τσέπη των δυὸ λευκὰ ἐπισκεπτήρια, τὰ «κόλλησαν» στὸ πρόσωπο τοῦ τρομοκρατημένου καταστηματάρχου καὶ τοῦ ἐδήλωσαν ὅτι εἶναι ἀστυνομικοί. «Ξέρεις ὅτι ἐδῶ ἔχει κάτι κλεμμένα τσιγάρα», τοῦ εἶπεν ὁ ἕνας. Ὁ καπνοπώλης τρέμοντας ἠρνήθη τὸ γεγονός.

«Θὰ σὲ πείραζε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά»;

Ὁ καπνοπώλης ἔκανε νόημα μὲ τὸ κεφάλι ὅτι δὲν εἶχεν ἀντίρρησι.

Γνωρίζοντας ἀπὸ πρὶν τὸ μέρος ποὺ ἦσαν τὰ κλεμμένα τσιγάρα οἱ δυὸ ἀπατεῶνες, τὰ «ἀνεκάλυψαν» σχεδὸν ἀμέσως, τὰ πῆραν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ «μπάγκο» τοῦ καπνοπωλείου. Ἡ ὥρα ἦτο τέτοια ποὺ κανεὶς δὲν τοὺς ἐνώχλησε.

«Τρία χρονάκια φυλακὴ μπορεῖ νὰ φᾷς ἀπ' αὐτό», εἶπε ὁ δεύτερος εἰς τὸν καπνοπώλη. «Ἕνα τσὲκ τῶν 200 λιρῶν (Σ. Μ. 16.000 δραχ.) σὲ ἀπαλλάσσει ἀπ' ὅλους τοὺς μπελλάδες».

Ὁ καπνοπώλης σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν τολμοῦσε νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς περιοχῆς του διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν αὐτοὶ ἦσαν πραγματικοὶ ἀστυνομικοὶ—καὶ ἂν ἀκόμα τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό του τέτοια ἰδέα—διότι αὐτὸς ἦτο κλεπταποδόχος κλεμμένων πραγμάτων. Συμπλήρωσε ἕνα τσέκ, τὸ ὑπέγραψε χωρὶς διαμαρτυρία καὶ τὸ ἔδωσε εἰς τοὺς ψευτοντέτεκτιβ, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ πῆραν μαζί των καὶ τὰ τσιγάρα ἐξηφανίσθησαν. Τὸ ἴδιο βράδυ καὶ οἱ τέσσαρες ἑόρταζαν τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου των. Ἐπανέλαβαν τὸ «κόλπο» κατὰ καιροὺς καὶ μὲ ἐπιτυχία κατὰ τοὺς ἑπομένους μῆνας, ὄχι ὅμως μὲ τσιγάρα, ἀλλὰ μὲ κουπόνια ἱματισμοῦ ποὺ δὲν εἶχαν τὴ φασαρία μεταφορᾶς καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ἐνοχοποιοῦσαν σοβαρώτερον τὰ θύματά των.

Σὲ λίγο καιρὸ δυὸ ἀκόμα συμμορίαι ἀνεκάλυψαν τὸ «κόλπο» καὶ διὰ κοινῆς συμφωνίας τὸ Λονδῖνον ἐχωρίσθη εἰς «τρεῖς ζώνας ἐπιχειρήσεων».

Ψ'ίθυροι ἄρχισαν νὰ φθάνουν εἰς τ' αὐτιὰ τῶν ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν τῆς Ἱπταμένης Ὁμάδος, ὅτι τὰ ὀργανά των ἐδωροδοκοῦντο. Ἦτο, βεβαίως, δύσκολον νὰ πιστέψῃ κανεὶς κάτι τέτοιο, διότι οἱ ἄνδρες τῆς Ὁμάδος ἦσαν προσεκτικὰ διαλεγμένοι, ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ εἶχαν περισσοτέρας εὐκαιρίας ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ

χρηματισθοῦν, λόγῳ τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἔχουν. Μιὰ ἢ δυὸ ἀπόπειραι παγιδεύσεως μερικῶν ἀπ' αὐτοὺς ἀπέτυχαν. Ἔτσι οἱ προϊστάμενοί των ἐπείσθησαν ὅτι οἱ ψίθυροι ἦσαν ἀβάσιμοι, ἀλλὰ ἔβλεπαν ὅτι κάτι τὸ ἀσυνήθιστο σονέβαινε. Ἐδόθησαν ὁδηγίαι εἰς ὅλους τοὺς ντέτεκτιβ τῆς Ὁμάδος νὰ ἔχουν τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά των «τέσσερα» μήπως μάθουν τίποτε. Μετὰ ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα περίπου τὸ μυστήριο ἐλύθη, ἀλλὰ τότε ἄρχισαν αἱ πραγματικαὶ δυσκολίαι. Κανένα ἀπὸ τὰ θύματα τῆς ἀπάτης δὲν ἦτο πρόθυμον νὰ δώσῃ κατάθεσιν, ἐπειδὴ ὑπῆρχε καὶ δική του ἐνοχὴ καὶ ἐφοβεῖτο τὴν ἐκδίκησιν τῶν συμμοριῶν. Εὐτυχῶς συνέβη ἕνα ἐπεισόδιο ὅταν ἕνα μέλος τῆς μιᾶς συμμορίας ἐμπῆκε «γιὰ δουλειὰ» εἰς τὴν περιοχὴ τῆς ἄλλης. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀφορμὴ ν' ἀρχίσῃ ἕνα ἀπόγευμα μιὰ ἄγρια συμπλοκὴ μεταξύ των, ποὺ ἔδωσε νομικὴ βάσι εἰς τὴν Ἀστυνομία νὰ τοὺς συλλάβῃ «ἐπὶ διαταράξει τῆς τάξεως» καὶ μὲ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἐστάλησαν εἰς τὰς φυλακάς. Κατὰ τὴν διάρκειαν, ὅμως, τῆς φυλακίσεως, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔπεισαν μερικὰ θύματα καὶ κατέθεσαν διὰ τὴν ἀπάτην εἰς βάρος των.

Μὲ τὰ νέα αὐτὰ στοιχεῖα συνέλαβαν καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μὴ συλληφθέντας καὶ ἐστήριξαν κατηγορίαν ἐπὶ λόουϊν (Lawing) εἰς βάρος των, διὰ τὴν ὁποίαν κατεδικάσθησαν εἰς πολυετῆ φυλάκισιν. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἄδοξο τέλος τῶν κακοποιῶν μὲ τὴ νέα ἐφεύρεσι. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, μετὰ ἀπ' αὐτό, ἀνεκοίνωσε εἰς τοὺς Λονδρέζους τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ μὲ τὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν τοῦ 1948, ὥστε εἶναι ἀδύνατο πλέον νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ «κόλπο».

8. Ἡ Ἀστυνομία καὶ τὸ κοινόν.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου πολὺ λίγα γνωρίζουν ἀπ' ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν πόλι των. Ἔχουν τὴν ἀξίωσι, ποὺ τὴ βασίζουν εἰς ἀποκτημένα δικαιώματα, νὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἀσφαλεῖς εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου τὴ νύκτα ἀπ' ὅ,τι θὰ ἦσαν εἰς οἱανδήποτε ἄλλη πόλι τοῦ κόσμου. Ἐλάχιστοι σκέπτονται καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν εὐσυνείδητο καὶ συνεχῆ προσπάθεια ποὺ τοὺς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὴν ἀσφάλειά τους αὐτή. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐξασφάλισι τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ τῆς ἀσφαλείας καὶ διὰ νὰ καταστῇ τὸ Λονδῖνο ὅπως εἶναι σήμερα, ἡσυχο καὶ ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε κακὸ δαίμονα ποὺ τὸ μάστιζε, ἐχρειάσθη τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἑκατονταετίας ποὺ πέρασε, παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας, τὰ ἐμπόδια καὶ τὰς ποικιλομόρφους ἀντιξόους προϋποθέσεις ποὺ ὁ κοινὸς πολίτης ἀγνοεῖ ἢ δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ

Ἡ ἀστυνόμευσις τοῦ Λονδίνου ἀνέκαθεν ἦτο ἔργον δύσκολον. Εἰς τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια ἔχει γίνει ἀκόμα πιὸ δυσκολώτερο ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ ἀνεπάρκεια τῆς Ἀστυνομικῆς δυνάμεως. Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία, ὅταν ἐγράφη τὸ παρὸν (1950), εἶχε ἔλλειμμα δυνάμεως 4.000 ἀστυνομικούς, ἀπὸ τὴν προβλεπομένη. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάθε ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ ἐργασθῇ πιὸ πολλὰς ὥρας καὶ ὑπὸ δυσκόλους συνθήκας. Αἱ ἄδειαι εἶναι βραχεῖαι καὶ τὸ φορτίον εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀξιωματικῶν ἐξαιρετικῶς βαρύ. Ἐπὶ πλέον ἡ εἰσροὴ μεγάλου ἀριθμοῦ μεταναστῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι δὲν εἶναι φύλακες ἄγγελοι ἀλλὰ ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας τῆς Χώρας, ποὺ ἄφησαν ἢ κατάγονται, δημιουργεῖ σοβαρώτατα ἀστυνομικὰ προβλήματα καὶ τοῦτο διότι αὐτοί, ἐνῶ προσαρμόζωνται εἰς τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον ζωῆς, ἐμμένουν εἰς τὸ νὰ μὴ βοηθοῦν τὴν ἀστυνομίαν εἰς τὴν ἀστυνόμευσιν τῶν συνοικιῶν των, (Σ. Μ. παρόμοια προβλήματα, παρατηροῦνται καὶ εἰς ὡρισμένους συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν). Ἐπὶ πλέον, ἡ συμπεριφορὰ τῶν λίγων αὐτῶν ἀνθρώπων ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀσκῇ κακὴ καὶ ἐπικίνδυνη ἐπίδρασι καὶ εἰς τοὺς γείτονάς τους. Πολυάνθρωποι συμπλοκαὶ μεταξὺ διαφόρων πολιτικῶν ὁμάδων εἰς τὰς συνοικίας αὐτὰς εἶναι συχνὰ μπελάδες διὰ τὴν Ἀστυνομία, τῆς ὁποίας ἡ παρέμβασις, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμα ἀποβλέπῃ ἁπλῶς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, εἶναι ἂν μὴ ἀντιπαθὴς ὄχι εὐπρόσδεκτος πάντως. Κακόβουλοι καὶ δυσφημιστικαὶ ἱστορίαι καί, ὄχι σπανίως, ὑβριστικαὶ ἐκφράσεις διαδίδονται καὶ γίνονται πιστευταὶ ἀπὸ ὡρισμένους δη-

μοσιογράφους καὶ πολιτικούς, ποὺ δὲν σκοτίζονται νὰ ἐξετάσουν καὶ νὰ διαπιστώσουν τὰ γεγονότα.

9. Ἡ δημιουργία καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς παραδόσεως.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως ὄψι τοῦ νομίσματος ὑπάρχουν πάμπολλαι ἱστορίαι ἀγάπης καὶ ἐγκαρδιότητος ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Λονδρέζου ἀστυφύλακος καὶ τῶν πολιτῶν ποὺ ὑπηρετεῖ. Ἡ χαρακτηριστικὴ εὐκολία καὶ τὸ κέφι, μὲ τὰ ὁποῖα κατευθύνει καὶ καθοδηγεῖ τὸ κοινόν, τὸ ζηλεύουν καὶ τὸ θαυμάζουν οἱ ξένοι ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν πόλιν αὐτήν. Ἡ ἀστήρευτος πηγὴ εὐγενείας καὶ ἀνθρωπισμοῦ ποὺ συναντᾷ κανεὶς στὸ Λονδρέζο Μπόμπυ (Σ. Μ. Χαϊδευτικὸ καὶ ὄχι ὑβριστικὸ ὄνομα διὰ τοὺς ἀστυφύλακας) ἔχει γίνει παροιμιώδης. Μιὰ ἀπὸ τὴ σωρεία τῶν ἱστοριῶν ποὺ κυκλοφοροῦν εἶναι ἀδύνατον νὰ παραλειφθῇ. Συνέβη πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἀλλὰ πιστεύεται, εἰς τὸ κύριά της σημεῖα τοὐλάχιστον, ὅτι εἶναι ἀληθινή.

Δυὸ κακοποιοὶ ἔκαναν μιὰ λῃστεία μιὰ «μέρα—μεσημέρι» εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυσύχναστα μέρη τοῦ Λονδίνου. Ἔσπασαν τὴ βιτρίνα ἑνὸς κοσμηματοπωλείου καὶ ἅρπαξαν ἕνα δίσκο μὲ δακτυλίδια. Ἡ Ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ προσδιορίσῃ τὸν ἕνα κακοποιό, ἀπὸ πληροφορίας ποὺ ἔδωσαν οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὑπελόγιζε ὅτι ἦτο ἕνας γνωστὸς εἰς αὐτὴν μὲ μιὰ καταδίκη ἐπὶ μικροκλοπῇ. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε νὰ μάθῃ διὰ τὸν ἄλλον ἦτο ὅτι ἦτο ψηλός, ἀδύνατος καὶ «κοκκινομάλης». Ὁ ντέτεκτιβ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ὑπόθεσις, ἔμαθε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του τὴ διεύθυνσι τῆς κατοικίας τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μάθῃ τὸ παραμικρὸ διὰ τὸν ἄλλον. Ἔτσι, ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ καὶ νὰ μὴ προβῇ εἰς σύλληψιν τοῦ γνωστοῦ, μέχρις ὅτου αὐτὸς τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν δεύτερον.

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ γνωστὸς ἀπὸ τοὺς δύο «ἀνθρώπους του» ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ τοὺς γάμους του σὲ μιὰ ἐκκλησία τῆς συνοικίας του καὶ κατέληξε εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι καὶ ὁ «κοκκινομάλης» ἔπρεπε νὰ παραστῇ ἐκεῖ. «Τράβηξε» λοιπόν, πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἔφθασε λίγο πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου. Ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ ἄλλος θὰ ἦτο ὁπωσδήποτε ὁ «κουμπάρος». Πράγματι ὅταν μπῆκε εἰς τὸ ναό, εἶδε καὶ τοὺς δύο «ἀνθρώπους του» ντυμένους ἐπίσημα, ὅπως ἡ στιγμὴ ἀπαιτοῦσε, ἀνάμεσα εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Τοὺς ἐκάλεσε παράμερα, ἐδήλωσε τὴν ἰδιότητά του καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε ὅτι τοὺς συνελάμβανε «ἐπὶ κλοπῇ». Τὸν ἠρώτησε ὅμως ἂν ἤθελαν νὰ συλληφθοῦν πρὸ τοῦ μυστηρίου ἢ μετὰ ἀπ' αὐτό, διὰ νὰ μὴ τοὺς περιμένῃ ἡ νύφη μέχρις ὅτου ἐξέλθουν ἀπὸ τὴ φυλακή. Ἐπηκολούθησε μιὰ μικρὴ «σύσκεψις» ἑνὸς-δύο λεπτῶν μεταξὺ γαμπροῦ καὶ νύφης. Μετὰ ἀπ' αὐτὴν ἡ τελευταία ἐδήλωσε ὅτι «ἐπῆγε ἐκεῖ νὰ παντρευτῇ καὶ ὅτι δὲν ἐνδιαφέρει τί ἔχει κάνει ὁ μνηστῆρας της».

Ὁ ντέτεκτιβ περίμενε μέχρις ὅτου ἡ σύντομη γαμήλιος τελετὴ ἐτελείωσε καὶ τότε, ἀφοῦ συνεχάρη τοὺς νεονύμφους ἐκάλεσε αὐτούς, τὸν κουμπάρο καὶ τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ Τμῆμα. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἕνας φίλος τους ἐπῆγε καὶ ἔφερε ἀρκετὴ σαμπάνια, ἀπαραίτητη «γιὰ τὸ γοῦρι» εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς καὶ ἡ γαμήλιος δεξίωσις ἔγινε εἰς τὸ Τμῆμα, χωρὶς νὰ ὑστερήσῃ τὸ παραμικρὸ ἀπ' ὅ,τι ἂν ἐγίνετο ἀλλοῦ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ ἑπόμενο πρωῒ ὁ γαμπρὸς ἐστάλη εἰς τὸ δικαστήριο, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε ὡρισμένα ἐλαφρυντικὰ καὶ τοὺς ἐπέβαλε ἐλαφρὰ ποινή.

Λέγεται, καὶ πολὺ σωστά, ὅτι κάθε λαὸς διοικεῖται ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι ποὺ τοῦ ἀξίζει. Εἶναι ἐξ ἴσου ἀλήθεια ὅτι καὶ κάθε πόλι ἔχει τὴν Ἀστυνομία ποὺ τῆς ἀξίζει. Τὸ Λονδῖνο ἔχει μιὰ ἀπὸ τὰς καλυτέρας ἂν ὄχι τὴν καλύτερη Ἀστυνομία ποὺ ὑπάρχει. Καὶ τοῦτο διότι οὐδέποτε ἐπιτρέπει τὸ τσαλάκωμα» τῆς ὡραίας παραδόσεως ποὺ ἔχει δημιουργήσει καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέρα της βάσι. Τὸ τί κινδύνους περικλείει ἡ ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς καὶ ἡ παραγνώρισι τῆς παραδόσεως, καταδεικνύεται ἀπὸ τὴν «κατάντια» τῆς Ἀστυνομίας ὡρισμένων ἄλλων χωρῶν.

(Συνεχίζεται)

ΚΛΟΠΗ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΕΚ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Αὐτὴ τὴ φορὰ στάθηκα τυχερός. Βρῆκα τὸ Συνεργάτη μας Ἀστυνόμο «Χ» στὶς καλές του. Μόλις μὲ εἶδε ἄνοιξε ἡ... καρδιά του ! Μοῦ πρόσεφερε καφέ, ἀρωματικὰ τσιγάρα καὶ...πολυθρόνα !

«Κάθησε» μοῦ εἶπε, «ἦρθες πάνω στὴν ὥρα, ἔχω μιὰ ἐνδιαφέρουσα ὑπόθεσι γιὰ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά». Ἐπὶ πλέον θὰ ἰδῇς καὶ μιὰ καινούργια μέθοδο ἐξιχνιάσεως ἀδικημάτων τὴν ὁποίαν ἀρχίζω νὰ ἐφαρμόζω». Κάθησα. Παράγγειλε τοὺς καφέδες, κάθησε καὶ αὐτὸς ἀπέναντι καὶ συνέχισε: «Ξέρεις;» μοῦ λέει «Ὑπάρχουν ἀστυνομικοὶ ποὺ ἐξιχνιάζουν ἀκόμη καὶ τὶς πλέον σοβαρὲς ὑποθέσεις χωρὶς νὰ τὸ κουνήσουν ροῦπι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τους, χωρὶς νὰ ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς παθόντες τοὺς μάρτυρες, ἢ τοὺς ὑπόπτους καὶ χωρὶς νὰ ἐνεργήσουν αὐτοψία. Αὐτοὶ καλοῦνται «Θρονιασμένοι» ἀστυνομικοί. Βέβαια, τέτοιες περιπτώσεις τὶς συναντᾷ κανεὶς μόνον στὰ Ἀστυνομικὰ Μυθιστορήματα, γιατὶ στὴν πρᾶξι εἶναι κάπως δύσκολο. Πάντως ἐγὼ ἐφαρμόζω ποὺ καὶ ποὺ αὐτὴ τὴ μέθοδο. Σήμερα π.χ. ἔχω μιὰ ὑπόθεσι κλοπῆς τὴν ὁποίαν θὰ προσπαθήσω νὰ «βγάλω» μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χωρὶς ν' ἀφήσω τὴν καρέκλα τοῦ γραφείου μου καὶ χωρὶς νὰ ἰδῶ κανέναν ἀπὸ τοὺς «ἐνδιαφερομένους» ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καταθέσεις των.

Κείνη τὴν ὥρα ἦρθαν οἱ καφέδες, ἀνάψαμε καὶ δύο τσιγάρα καὶ ἐξακολούθησε : «Ἀρχίζω ὅπως στὰ Μυθιστορήματα :

Ἦταν μιὰ κρύα βροχερὴ νύκτα τοῦ Μαρτίου. Τὸ ἀδίκημα ἔλαβε χώραν χθὲς ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλὰ νομίζω θὰ ἦταν προτιμότερο ν' ἀκούσωμε τὶς καταθέσεις, ὅπως τὶς πῆρε ὁ ἐπιληφθεὶς τῆς ὑποθέσεως Ἀξιωματικός».

Κτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ σὲ λίγο ἦλθε ὁ Ὑπαστυνόμος μὲ τὸ φάκελλο τῆς κλοπῆς ὁ ὁποῖος κάθησε κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μιὰ-μιὰ τὶς καταθέσεις, κάνοντας ἀρχὴ ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ τοῦ ἀστυφύλακος :

« Ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν 2ας σκοπιᾶς, κατὰ τὸ τετράωρον 18-22 τῆς ... καὶ » διερχόμενος τὴν ὁδὸν Σωκράτους, μὲ συνήντησε, περὶ ὥραν 20.50' ὁ Παυλόπουλος » Γ. τοῦ... ἐτῶν 60 κάτοικος ... Δ/ντὴς Ἑταιρείας Ἐξωτερικοῦ Ἐμπορίου «ΛΟΥΞ», » ὁ ὁποῖος μοῦ ἀνέφερεν ὅτι, ὡς τὸν ἐπληροφόρησεν πρὸ ὀλίγης ὥρας ὁ συνοδεύων » αὐτὸν νεαρὸς ὑπάλληλός του, κάτι σοβαρὸν συνέβη ἐντὸς τῶν γραφείων τῆς Ἑται- » ρείας, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς ἰδίας ὁδοῦ ἀριθ. 215, πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα » ἔλαβε χώραν ἡ συνάντησις, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω μέχρις ἐκεῖ. » Μετέβημεν καὶ οἱ τρεῖς στὰ γραφεῖα. Ὁ διάδρομος ἦτο σκοτεινὸς καὶ ἀπόλυτος » ἡσυχία ἐπεκράτει.

« Ὁ Παυλόπουλος ἄνοιξε τὴν πόρτα ἑνὸς γραφείου καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Τότε » εἴδαμε μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα σκυμένη πάνω στὸ γραφεῖο της.

« Κυρία Σοφία, τί σᾶς συμβαίνει ;» φώναξε ὁ Παυλόπουλος, πλὴν ἡ γυναίκα » ἦτο ἀναίσθητος. Στὸ πάτωμα, πλησίον τοῦ δεξιοῦ της χεριοῦ ποὺ ἐκρέματο, εὑρί- » σκετο ἕνα μικρὸ μπουάλι. Τὸ ἔπιασα προσεκτικὰ μὲ τὸ μαντήλι μου διὰ νὰ μὴ κατα-

» στραφοῦν τυχὸν ἀποτυπώματα, τὸ ξεβούλωσα καὶ εἶδα ὅτι μύριζε αἰθέρα καθὼς καὶ » ὅλο τὸ δωμάτιο. Ξαπλώσαμε τὴ γυναίκα στὸ ντιβάνι, ἄνοιξα τὸ παράθυρο καὶ προσ- » παθούσαμε νὰ τὴν κάμωμε νὰ συνέλθῃ 'Ο Παυλόπουλος μοῦ εἶπε ὅτι ἡ κυρία ἦτο » τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τῆς 'Εταιρείας. 'Ακολούθως παρετήρησα ὅτι ἡ πόρτα » ἑνὸς μικροῦ χρηματοκιβωτίου ποὺ εὑρίσκετο στὸν τοῖχο ἦτο ἀνοικτή. Μετὰ πάρο- » δον ὀλίγης ὥρας ἄρχισε νὰ συνέρχεται ἡ γυναίκα ἡ ὁποία, ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια » της, καὶ μᾶς εἶδε ὅλους γύρω της παραξενεύτηκε. "Οταν ὅμως συνῆλθε ἐντελῶς » πήδησε ἀπὸ τὸν καναπὲ καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν στὸ χρηματοκιβώτιο. 'Αφοῦ τὸ » ἠρεύνησε γρήγορα-γρήγορα μᾶς εἶπε ὅτι ἕνα μεγάλο ποσὸ χρημάτων εἶχε κλαπῇ » Πόσα ἀκριβῶς δὲν μποροῦσε νὰ καθορίσῃ κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.»

Αὐτὰ ἀνέφερε ὁ ἀστυφύλαξ Δ'. 180. 'Ακολούθησε ἡ κατάθεσις τοῦ Παυλοπούλου:

«"Αφησα τὸ γραφεῖο μου στὰς 20.10'. Αὐτὸ τὸ θυμᾶμαι καλὰ γιατὶ ἔβαλα τὸ » ρολόϊ μου μὲ τὸ ρολόϊ τῆς γωνίας τοῦ δρόμου. Πρὶν ἀναχωρήσω ἤμουν στὸ γραφεῖο » τῆς Κας Σοφίας, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε ὅτι θὰ παρέμενεν ἀκόμη λίγο νὰ ἐργαστῇ. Βγαί- » νοντας εἶδα ὅτι στὸ παραπλεύρως γραφεῖο εἰργάζετο ἀκόμη ὁ ὑπάλληλος Α. πρᾶγμα » ὄχι ἀσύνηθες. Τὸ σπίτι μου βρίσκεται εἰς ἀπόστασι 20' λεπτῶν ἀπὸ τὰ γραφεῖα. » "Οταν ἔφτασα ἐκεῖ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. "Ηταν ὁ ἀνωτέρω ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος » μοῦ εἶπε νὰ πάω ἀμέσως στὸ γραφεῖο γιατὶ κάτι σοβαρὸ συνέβη στὴν Κα Σοφία. » "Εφυγα ἀμέσως. 'Ο ὑπάλληλος μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα. Νόμισα ὅτι θὰ » ἔπρεπε νὰ πάρω μαζί μου ἕναν ἀστυφύλακα ».

Καὶ τώρα ἡ κατάθεσις τοῦ ὑπαλλήλου :

«Βρισκόμουν μόνος μετὰ τῆς Κας Σοφίας στὰ γραφεῖα τῆς 'Εταιρείας, τὴν » ὁποίαν ἄκουγα νὰ βηματίζῃ πάνω-κάτω ἐντὸς τοῦ γραφείου της. 'Η πόρτα ἦταν » κλειστή. "Ενα περίπου τέταρτο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κ. Παυλοπούλου, τέ- » λειωσα τὴν ἐργασία μου καὶ φεύγοντας πέρασα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς Κας Σοφίας » στὸ ὁποῖο ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτος ἡσυχία. Φοβούμενος μὴ τὴν τρομάξω μισάνοιξα » ἀθόρυβα τὴν πόρτα ὁπότε τὴν εἶδα νὰ κάθεται μπρὸς στὸ γραφεῖο της, μ' ἕνα » μπουκάλι στὸ χέρι καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ «σωριάζεται» πάνω στὸ γραφεῖο. Τὸ μπου- » κάλι ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι της στὸ πάτωμα. Πλησίασα καὶ εἶδα ὅτι ἀνέπνεε μὲ » δυσκολία. "Εκλεισα τὴν πόρτα καὶ τηλ/σα ἀμέσως στὸν κ. Παυλόπουλο. Εἶχα » τόση ἀνυπομονησία ποὺ βγῆκα νὰ τὸν περιμένω ἔξω στὸ πεζοδρόμιο».

'Ιδοὺ καὶ ἡ κατάθεσις τῆς Κας Σοφίας :

«Καθόμουνα στὸ γραφεῖο μου καὶ ἔκανα διαφόρους λογαριασμούς, ὁπότε ξα- » φνικὰ ἔνοιωσα ἕνα πανὶ χονδρό, νὰ μοῦ πιέζῃ τὸ πρόσωπον σὰν φίμωτρο, καὶ μιὰ » μυρωδιὰ τόσο βαρειὰ ποὺ σχεδὸν μ' ἔπνιξε κι' ἀμέσως ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. » "Οταν συνῆλθα εἶδα τὸν ἀστυφύλακα καὶ τὸν κ. Παυλόπουλο δίπλα μου».

Καὶ τέλος ἡ ἔκθεσις τῆς Σημάνσεως :

«Εἰς τὸ μπουκάλι εὑρέθησαν ἀποτυπώματα ἀντίχειρος, δείκτου καὶ μεσαίου » δακτύλου δεξιᾶς χειρός, τὰ ὁποῖα παραβληθέντα εὑρέθησαν ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν » Καν Σοφίαν».

«Λαμπρὰ» φώναξε ὁ Συνεργάτης μας 'Αστυνόμος «Χ» «καὶ τώρα θέλω ν' » ἀκούσω τὶς ἐνέργειές σας σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Προέβητε σὲ καμμιὰ σύλληψι;».

«Μὰ... κύριε Διοικητὰ πῶς νὰ ἐνεργήσω σύλληψιν; μὲ τί στοιχεῖα; δὲν ἔχουμε » ἀποδείξεις» ἀπάντησε ὁ 'Υπαστυνόμος.

«"Ωστε δὲν βλέπετε τίποτα μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ποὺ διαβάσατε, ποὺ νὰ ἀποδει- » κνύῃ τὴν ἐνοχὴ τοῦ δράστου; 'Εγὼ βλέπω, ὄχι ἕνα ἀλλὰ δύο, τέτοια «σημεῖα», » καὶ ἀπευθυνόμενος σὲ μένα : «ἐσεῖς τί λέτε;»..... Προτίμησα νὰ σωπάσω! Τί » νἄλεγα ἀφοῦ δὲν ἔβλεπα τίποτε ; » (1)

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυ- νομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης 'Οκτωβρίου ἐ. ἔ., τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημο- σιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

Ραδιοφωνικές εκπομπές Ἀστυνομίας Πόλεων

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

Σεπτέμβριος 1956

—Φαίνεται ὅτι τὸ προηγούμενο σημείωμά μας, σχετικὰ μὲ τὴν ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, συζητήθηκε καὶ σχολιάστηκε ἀρκετά, ἀνάμεσα στοὺς φίλους ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ ἔκαναν καὶ τὶς ἀπορίες ποὺ διετύπωσαν.

Δὲν μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φανταστῆτε πόσο μᾶς ἐνθουσίασε ἐτούτη ἡ περιέργειά τους...

Πάντα ἀρέσκεται κανείς, ὅταν πιστεύῃ στὶς προσπάθειές του, νὰ κουβεντιάζῃ τὶς ἰδέες του, νὰ ἐλέγχεται, καὶ νὰ δίνῃ ἐξηγήσεις πάνω στὰ κείμενά του καὶ τὶς ἐνέργειές του.

Γι' αὐτό, πρὶν συνεχίσουμε τὸ ρεπορτάζ, γύρω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνηση τῆς Σχολῆς, ἀνοίγουμε ἀπόψε μιὰ μικρούτσικη παρένθεση, γιὰ χάρη τῶν ἀναγνωστῶν μας αὐτῶν...

Ἀπ' ὅ,τι καταλάβαμε οἱ περισσότεροι δὲν ἔχουν νοιώσει καλὰ πόσο δύσκολο, κοπιαστικὸ καὶ πολύμορφο εἶναι τὸ ἔργο τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας, καὶ μέσα σὲ ποιὲς συνθῆκες γίνεται... Ὄχι γιατὶ τάχα ὑποτιμοῦν τὴν ἀξία τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἀλλὰ γιατὶ δὲν γνωρίζουν λεπτομέρειες...

Ἔτσι, κάποιος ζήτησε νὰ μάθῃ σὲ ποιὸ πολυόροφο οἴκημα στεγάζεται ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ μὲ τὴν ὀργάνωση ποὺ ἀναφέραμε... Ἕνας ἄλλος ἔκανε ἀριθμητικὲς πράξεις γιὰ νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἀστρονομικὸ ἀριθμὸ τῶν ὑπαλλήλων της... κι' ἕνας τρίτος ἀγωνίσθηκε ἐπὶ πολλὲς ὧρες γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπο τῆς δουλειᾶς της...

Σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς κατηγορίες ἀναγνωστῶν μας ἀπαντοῦμε στὴ συνέχεια...

***

Ἡ Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας, δὲν ἔχει δικό της οἴκημα, οὔτε κἂν γραφεῖο... Στεγάζεται στὸ μικρὸ γραφειάκι τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, χωρὶς νὰ διαθέτῃ ἀπολύτως κανένα ἄλλο χῶρο... Μονάχα ἕνα Ἀρχεῖο ἔχει, τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα ντουλάπι, χωρισμένο σὲ ράφια καὶ θυρίδες...

Οἱ ὑπάλληλοί της δὲ εἶναι μόνον δύο, ἕνας ἀρχιφύλακας καὶ ἕνας ἀστυφύλακας...

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως, καὶ νὰ ὑπογραμμισθῇ μάλιστα, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ὑπάλληλοι τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας, δὲν ἀπασχολοῦνται εἰδικὰ καὶ μόνον σ' αὐτὴν τὴν ὑπηρεσία.

Ἀνήκουν καὶ ἐργάζονται καὶ στὴν Ὑπηρεσία Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Σχολῆς, δηλαδὴ στὸ περιοδικό, καὶ εἶναι γραφεῖς τῆς Σχολῆς. Ἂν ἀνοίξετε τὸ βιβλίο Κινήσεως τῆς Σχολῆς θὰ διαβάσετε, δίπλα στὰ ὀνόματά τους: 7—14 καὶ 17—21.30'. Αὐτὲς εἶναι οἱ ὧρες ποὺ ἐργάζονται στὴ Σχολή. Καὶ τὶς ἄλλες, τὶς ἐλεύθερες, τὶς διαθέτουν γιὰ τὸ ραδιόφωνο.

Δὲν ξέρουμε βέβαια ἂν ὑπάρχῃ ἄλλη ὅμοια ὑπηρεσία ποὺ νὰ διεξάγηται ὑπὸ αὐ-

τοὺς τοὺς ὅρους, ξέρουμε ὅμως ὅτι μιὰ τέτοια ὑπηρεσία ἀπαιτεῖ πολλὰ πρόσωπα καὶ ἄφθονα μέσα...

***

Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ ἔργο τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἴσως καταπληκτικό...

Ἡ ἀστυνομικὴ ἐκπομπὴ εἶναι ὁ διαφημιστὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος... Κάνει τὸν κόσμο νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τῶν Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν, καὶ τοὺς ἀνεβάζει στὴ συνείδηση τῶν ἀκροατῶν της σὲ ἠθικὰ ὕψη, ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀνεβάσῃ... Κάθε μέρα αὐξάνει τοὺς φίλους τῆς Ἀστυνομίας, ἐλαττώνει τοὺς ἐχθρούς της, ξερριζώνει προκαταλήψεις καὶ πάθη καὶ ἑνώνει τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ γύρω ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα...

Ταυτόχρονα καθοδηγεῖ τὸ κοινό... ἀναπτύσσει ἀστυνομικὰ θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος... ὑποδεικνύει τοὺς κοινωνικοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὸν κάθε πολίτη... καὶ φτειάχνει συνεργάτες καὶ βοηθοὺς τῶν ἀστυνομικῶν ἐπιδιώξεων καὶ καθηκόντων...

Ἀλλὰ δὲν διδάσκει, καὶ δὲν προπαγανδίζει μόνον... Ψυχαγωγεῖ μαζί... Καὶ διασκεδάζει... Καὶ φέρνει τὸ κέφι... καὶ καλλιεργεῖ τὴν ψυχή...

Πᾶνε πολλοὶ μῆνες τώρα ποὺ ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας πῆρε θέση ὁδηγοῦ, μέσα στὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τοῦ τόπου μας...

Γιατὶ ἔχει ἕνα δικό της ἁπαλὸ καὶ ζωντανὸ παλμό... ἔχει χρῶμα γαλάζιο... ἔχει βελούδινη ὑπόσταση... Κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ τὴν περιβάλλει μοιάζει μὲ φανατισμένη πίστη ὀπαδῶν μιᾶς θρησκείας...

***

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, πιὸ σοβαρό, ποὺ κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει σὲ τοῦτο τὸ ρεπορτὰζ ποὺ κάνουμε.

Εἶναι τὰ καθαρῶς καλλιτεχνικὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς...

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας δὲν συνεργάζεται μὲ κανέναν στὸ γράψιμο, στὴν ἐπιμέλεια καὶ στὴν παρουσίαση τῶν προγραμμάτων της.

Κι' εἶναι ἡ μόνη ἐκπομπὴ ποὺ δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμιὰ δέσμευση...

Αὐτὸ ξέρετε τί σημαίνει;

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ ἀστυνομικὰ προγράμματα εἶναι καθαρῶς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἀστυνομικά. Δηλαδὴ ἀπὸ ἀστυνομικοὺς γράφονται, ἀπὸ ἀστυνομικοὺς ἐπιμελοῦνται καὶ ἀπὸ ἀστυνομικοὺς παρουσιάζονται.

Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδή, ἡ Ἀστυνομία ἔχει νὰ παρουσιάσῃ, ἀνάμεσα στοὺς ἐπαγγελματίες καλλιτέχνες, καὶ ἀστυνομικοὺς συγγραφεῖς, καὶ ἀστυνομικοὺς μηχανικούς, καὶ ἀστυνομικοὺς ραδιοσκηνοθέτας, καὶ ἀστυνομικοὺς κομφερασιέ. Ἔτσι τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας κατέχει μιὰ ζηλευτὴ καλλιτεχνικὴ θέση μέσα στὸ ραδιόφωνο, γιατὶ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ δικούς της ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶναι καὶ ἐξαίρετοι καλλιτέχνες.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ αὐτὴ (μέσα στὰ 30 χρόνια τῆς ζωῆς της) ποὺ ἡ Ἀστυνομία ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τέτοιο πλούσιο καλλιτεχνικὸ ὑλικό...

Ἂς ἀντιπαρέλθουμε τὶς λεπτομέρειες (οἱ ὁποῖες θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν σὲ προσεχῆ μας σημειώματα) καὶ ἂς ἀναφέρουμε μιὰ μονάχα περίπτωση, ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὄχι μονάχα ἔχει καλλιτέχνες ἡ Ἀστυνομία, ἀλλὰ ὅτι αὐτοί, καίτοι ἐρασιτέχνες, ξεπέρασαν τοὺς ἐπαγγελματίες καὶ ἄνοιξαν καινούργιους καλλιτεχνικοὺς ὁρίζοντες.

Θὰ σᾶς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ραδιοσκηνοθεσία...

***

Ραδιοσκηνοθέτες ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἐλάχιστους...Καὶ αὐτοὶ ἀνήκουν σὲ δυὸ κατηγορίες...

Σὲ κείνους ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν παληά, τὴν κλασσικὴ μέθοδο ραδιοσκηνοθεσίας, ποὺ εἶναι συνηθέστερη καὶ ἐπικρατέστερη, καὶ σ' ἐκείνους ποὺ δημιουργοῦν μιὰ καινούργια ραδιοσκηνοθεσία, ἐπαναστατικὴ καὶ μοντέρνα, ποὺ εἶναι σπάνια καὶ ἔχει ἐλάχιστα βήματα σημειώσει...

Ἡ κλασσικὴ ραδιοσκηνοθεσία εἶναι ἐκείνη ποὺ τείνει νὰ συστηματοποιήσῃ καὶ νὰ ἀποσπάσῃ ὡρισμένο εἶδος μουσικῆς, κατάλληλο μόνο γιὰ τὰ κείμενα... Χρησιμοποιεῖ γιὰ μουσικὴ ὑπόκρουση ὡρισμένο εἶδος μουσικῆς... ἐνῷ ἡ ἄλλη, ἡ μοντέρνα, δὲν ἀρνιέται καμμιὰ μουσικὴ καὶ μεταχειρίζεται ὁποιοδήποτε ρυθμὸ γιὰ τὴν ὑπόκρουσή της...

Δίνετε δηλαδὴ σὲ δυὸ ραδιοσκηνοθέτες τὸ κείμενό σας... Ὁ πρῶτος βγάζει τὸ μολύβι καὶ σημειώνει ἐπάνω δίσκους, ποὺ καὶ ἄλλοτε χρησιμοποίησε στὸ παρελθὸν γιὰ παρόμοια κείμενα... Ὁ ἄλλος ὅμως δὲν ἀκολουθεῖ ἐτούτη τὴν «πεπατημένη»... Διαβάζει καὶ ξαναδιαβάζει τὸ κείμενο, τὸ ἐντυπώνεται, μπαίνει στὸ νόημά του, κι' ὕστερα, δοκιμάζει ἀλληλοδιαδόχως πολλοὺς δίσκους, χωρὶς νὰ ἔχῃ προκατάληψη ἀπέναντι κανενός...

Νά! ὅπως τὸ Φὶλμ «Στέλλα»... Ὁλόκληρη ἡ ἐπιτυχία του στὸ ἐξωτερικὸ ἦταν, νομίζω, ἡ μουσικὴ ὑπόκρουση τῶν λαϊκῶν ὀργάνων, ποὺ ἔφερε ἐπανάσταση στὴν κινηματογραφικὴ σκηνοθεσία.

Στὸν τομέα λοιπὸν αὐτόν, ἡ Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἐπέτυχε μιὰ καλλιτεχνικὴ ὁλοκλήρωση, σημειώνοντας ἕνα βῆμα στὴν ἐξέλιξη τῆς Ἑλληνικῆς ραδιοσκηνοθεσίας...

Ἐγκαταλείποντας τὴν κλασσική, ἔθεσε στὴν ὑπηρεσία της τὴν μοντέρνα, ὄχι ὅμως ὅπως ἦταν ἀσχημάτιστη καὶ δίχως παλμό... Πρῶτα τὴν ἐτελειοποίησε...

Κι' ἔκανε πολλοὺς ραδιοφωνικοὺς κύκλους νὰ ἀπορήσουν. Πᾶρτε γιὰ παράδειγμα τὸ γνωστὸ σκέτς, τοῦ Διευθυντοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτη, ποὺ σημείωσε τεραστία ἐπιτυχία, «Τὴν περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς τῆς Ρόδου».

Ἐκεῖ λοιπὸν χρησιμοποιήθηκαν οἱ πιὸ ἀνόμοιοι ρυθμοί... Κι' ὅμως, ἀπετέλεσαν μιὰ θαυμαστὴ ἁρμονία... Χρησιμοποιήθηκαν δίσκοι κλασσικῆς μουσικῆς, ὅπως τὸ «Ἀλληλούϊα» καὶ τὸ «Ναμποῦκο», δίσκοι γρήγοροι ὅπως ἡ «Σάμπα τοῦ γάμου», καὶ ἀπαλοὶ ὅπως ἡ «Κουμπαρσίτα», καὶ κανσονέττες ὅπως τὸ «Χλωμὸ Φεγγάρι» μὲ τὸν Λουτσιάνο Ταγιόλη, καὶ Ἑλληνικοὶ ρυθμοί, ὅπως τὸ «Ἄστα τὰ μαλλάκια σου», καὶ χορευτικοὶ ἀκόμα σκοποί...

Ὑπῆρξαν πολλοὶ τότε ποὺ ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἐκείνης τῆς ἐκπομπῆς, ἀπὸ ραδιοσκηνοθετικῆς πλευρᾶς. Κι' ὅμως ἡ ἐπιτυχία της ἦταν μοναδική... καὶ ἐθεωρήθηκε σὰν ἡ καλύτερη ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας

Ἔ! Λοιπόν! Αὐτὴ ἡ Ραδιοσκηνοθεσία ἦταν ἀποκλειστικὰ ἔργο τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας... Καὶ ἀπέδειξε ποιὰ ραδιοφωνικὴ πεῖρα διακρίνει τὴν ὑπηρεσία αὐτή...

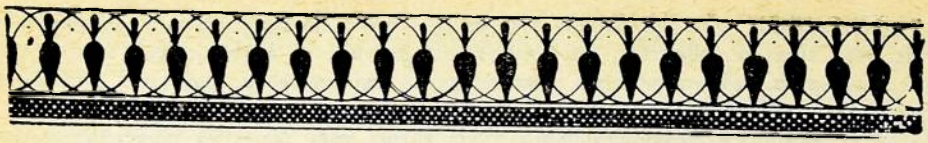
Τὰ ἐπιτεύγματά της στὰ ραδιοφωνικὰ πλαίσια ὑπῆρξαν ἀληθινὰ καταπληκτικά...

***

Τώρα θὰ θέλατε νὰ σᾶς περιγράψουμε πῶς γίνεται μιὰ ἐκπομπή, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ συλλαμβάνεται ὡς ἰδέα, μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ μεταδίδεται...

Δυστυχῶς ὅμως ἐξαντλήσαμε τὸ χῶρο...

Γι' αὐτὸ θὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμία σας στὸ ἄλλο μας σημείωμα...

Ἀπὸ τὶς ὧρες τῆς μελέτης

Δέκα ἔξη τραπέζια ἀγκομαχοῦν κάτω ἀπὸ ἀσήκωτο βάρος... Αὐτοὶ ποῦναι σκυμένοι πάνω τους, στίβονται σταθερά. Στίβονται δίχως ἔλεος, χωρὶς παράλειψη. Ἰδρώτας, ἰδρώτας, ἰδρώτας. Μέσα κι' ἔξω ἀπ' τὴν τάξη. Λαῦρα. Σιγοψήσιμο στὰ κάρβουνα τοῦ Ἰουλίου. Ἀνελέητο.

Ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε μέρες. Ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε μέρες, ὁ ἀέρας καὶ τὰ ροῦχα μας θὰ κουβαλᾶνε ἑκατὸ κιλὰ ζωή!...

Μοιάζει ψέμμα, μὰ δὲν εἶναι. Ἑκατὸ κιλὰ ὁλάκερη ζωή... Κι' αὐτὸ θὰ περάσῃ. Τὸ καλοκαῖρι ἂς γυρίζῃ ἀνέμελα τὴ φοβερή του σούβλα. Ἔτσι ποὺ νὰ βλέπῃς κρῦες βρῦσες στὸν ὕπνο σου καὶ στὸ ξύπνιο, ἔτσι ποὺ νὰ θυμᾶσαι τὴν αὔρα ποὺ θρασσομανοῦσε ἀνάμεσα στὰ ἔλατα, νὰ σὲ πιάνῃ ἡ ἀκατάλυτη διάθεση τῆς φυγῆς. Ἀλλὰ νά, ὁ ἥλιος κάθεται μεγαλόπρεπα στὸ θρόνο του. Πέρασε ἀκόμα μιὰ μέρα. Ἀκόμα ἕνας κρίκος στὴν ἁλυσσίδα τῆς αἰωνιότητας. Οἱ τελευταῖες ἡλιακτῖδες μᾶς κρυφοκυττοῦν ἀπ' τὰ παράθυρα κι' εἶναι τόσο ἐνοχλητικὸ τὸ κύτταγμά τους! Τόσο ποὺ φεύγοντας, ἡ παρουσία τους μένει ἀνάμεσά μας. Πιεστική, ἀνυπόφορη... Εἶναι νὰ γελᾷς! Λέω γιὰ τὶς βεντάλιες μας! Σὲ κάθε τραπέζι ἕξη χέρια κινοῦνται ρυθμικά, κωμικά! Κι' ἡ ὥρα καρφώνεται στὸ δίσκο τοῦ ρολογιοῦ, ὅσο γιὰ τὰ καθίσματα εἶναι σίγουρο πὼς μουσκεύουν! Ἔτσι ποὺ νὰ σοῦρχωνται στὸ νοῦ λογιῶν-λογιῶν παροιμίες γιὰ τὸ διάβασμα καὶ τὰ λοιπὰ περὶ προόδου!.. Τούτη τὴ φορὰ πᾶνε στ' ἀλήθεια ἄδοξα!

—Βεβαίωσις ὑγειονομικῶν παραβάσεων—«Αἱ παραβάσεις τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων...» Ἐκεῖνα τὰ θεόρατα πλατάνια στὸ χωριὸ πανάθεμα ποιὸς τὰ χαίρεται; Κι' ἡ βρύση μὲ τὸ παγωμένο της νερὸ ἐκεῖ στὸ ἔμπα τοῦ χωριοῦ... Τούτη τὴν ὥρα, τούτη τὴν ὥρα ἡ βρύση μας σκορπίζει γύρω της τοῦ κόσμου τὶς χαρές, τὶς ὁμορφιές. «Νεράϊδες μαρμαρόστηθες καὶ μαρμαροτραχῆλες...» πίνουν τὸ δροσερὸ νερό της. Χέρια κουρασμένα ἀπ' τὸ θέρισμα καὶ τ' ἀλώνια ἀκουμπᾶνε στὸ «γουρνί» της καὶ πρόσωπα μαυριδερὰ κι' ἀξύριστα πίνουν δροσιά, ζωή...

«...Βεβαιοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρήσαντος τὸ κατάστημα...» Θἄναι καλὰ νὰ πάῃ κανεὶς γιὰ λίγες μέρες στὸ χωριό! «Ἔχουμε ἕνα σωρὸ φροῦτα—γράφει ὁ πατέρας—καὶ δροσιές, ἅμα θέλῃς ἔλα!» Ἂν θέλω λέει;... «Ἀστυϊάτρου δι' ἐκθέσεώς του,...» Νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ σήμερα εἶναι μοναχὰ Δευτέρα, ὡς τὸ Σάββατο ποὺ θὰ πᾶμε στὴ θάλασσα πέντε μέρες. Ἡ θάλασσα! Ἄ! Ἡ θάλασσα. Εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία τούτη. Κάθε Σάββατο ἡ θάλασσα ἀγκαλιάζει ἑκατὸν Τρίτωνες(!) μεθυσμένους ἀπ' τὸν ἥλιο, μ' ἕνα σύριγμα! Συμμαχία θὰ πῇς, ναὶ δὲ λέω μά, καλὴ συμμαχία. Κι' ἕνα περιπολικό!

—Κόκκινη κλωστὴ δεμένη στὴν ἀνέμη τυλιγμένη!... Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἕνας συνάδελφός σας πνίγηκε ἐκεῖ ποὺ ὁ ψαρὰς μας ταΐζει τὰ ψάρια κάθε Σάββατο μὲ τυρί!... Ποὺ λέτε... Ναὶ τὸ περιπολικό... Καὶ γύρω... ἄ, γύρω. Καλλίτερα νὰ μὴ τὰ λέω. Αὔριο ὁ μήνας ἔχει 24. Δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνα θερμόμετρο νὰ συμβουλευτοῦμε! Ἡ θερμοκρασία ἂς εἶναι ὅσο θέλει ὑπὸ σκιάν... «ἄνευ συμπράξεως γραμματέως ἢ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου» .....

Μάνδαλος Ἰωάννης
Δοκ. ἀστυφύλαξ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ : Ὑπαρχιφύλαξ Στάμος Παναγ. καὶ ἀστ/κες Κουτσογιαννόπουλος Ἀντών., Κονδύλης Χρ., Κοκτιάδης Κιμ., Διδασκάλου Θεοφ. καὶ Ἀθανασούλης Ἰωάν.

—Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ ἀστ/κες : Κουράκος Ἠλίας, ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, καὶ Νασιόπουλος Νικόλ., διὰ λόγους πειθαρχίας.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α΄ τάξεως, οἱ κάτωθι Ἀστυν. Δ/νταὶ Β΄ Τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. Κορωνάκος Διονύσιος, Κουτσουρούμπας Σπυρίδων καὶ Συνοδινὸς Παναγιώτης.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ. Ἀντωνιάδης Σωτήριος.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β΄ τάξεως, οἱ κάτωθι Ἀστυνόμοι Α΄ τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. Αὐγερινὸς Παναγιώτης, Παπακωνσταντίνου Διονύσιος, Γρηγορέας Γεώργιος καὶ Καραμπούλης Παναγιώτης.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. Μάργαρης Δημήτριος, Δραγουμᾶνος Παναγιώτης καὶ Ἀσωνίτης Θεόφιλος.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, οἱ κάτωθι Ἀστυνόμοι Β΄ τάξεως:

α) Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. Γιαννόπουλος Βασίλειος, Τσαλτάκης Νικόλαος, Σακελλαρίου Βασίλειος, Γαλανόπουλος Θεράπων καὶ Βαλσαμίδης Βασίλειος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. Βλαχάκης Ἀθανάσιος καὶ Μπερδούσης Σπυρίδων.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, οἱ κάτωθι Ὑπαστυνόμοι Α΄ τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. Ἀθανασόπουλος Νικόλαος, Λιάσκος Χριστόφορος, Τέλης Παντελῆς καὶ Καραχάλιος Βασίλειος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. Ἀναστασιάδης Ἰωάννης καὶ Κιούσης Γεώργιος.

—Ὁ Ἀστυφύλαξ Μαρτάκος Ἰωάν., εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ Ὑγειον. Ἀξ/κοῦ—Ὑπαστυνόμου Α΄ τάξεως, ὡς κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχ/κος οἱ ἀστυφ/κες: Μπαλωμένος Σωτ. καὶ Καροῦσος Μιχ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Ὑπὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐχορηγήθησαν αἱ ἀκόλουθοι ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κατωτέρω ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους :

α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ καὶ ἔπαινος εἰς τούς : 1) Ὑπαστυν. Α΄ κ. Πυργάκην Παν., 2) ἀρχ/κα Κάσσην Ἠλ. καὶ 3) ἀστυφ. Μῖχον Ἀλέξ., διότι, ὁ πρῶτος, ὡς προϊστάμενος τοῦ ΙΓ΄. Παρ/τος Ἀσφαλείας, κατευθύνας ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν σεσημασμένου κακοποιοῦ καὶ ἐν

συνεχείᾳ τὴν ἐξακρίβωσιν πλείστων διαπραχθεισῶν κλοπῶν, 4) ἀστ/κα Πίσκοπον Διον. καὶ 5) ἀστυφύλακα Σαμαράκον Θωμ., διότι, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα τοῦ πρώτου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπετεύχθη, ὑπὸ τοῦ δευτέρου, ἡ σύλληψις σεσημασμένου καὶ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, 6) Ἀρχ/κα Μποῦτον Σωτ. καὶ 7) Ἀστ/κας : Ἀνδριτσόπουλον Γεώργ., Παυλόπουλον Παν., Ἀγγελόπουλον Βασ., Καραγεωργόπουλον Γ. καὶ Δήμου Ἰωάν., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, μετὰ πολυμήνον καὶ κοπιώδη παρακολούθησιν, ἐπέτυχον, κατόπιν περιπετειώδους καταδιώξεως, τὴν σύλληψιν ἐπικινδύνου κομμουνιστοῦ καὶ 8) εἰς τὸν Ἀστ/κα Λιόκαρην Σταμ., διότι παρέσχεν σημαντικὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν σύλληψιν ἐπικινδύνου κομμουνιστοῦ.

β) Ἔ π α ι ν ο ς εἰς τοὺς: Ἀστυνόμον Β' κ. Ἀθανασόπουλον Νικ., διότι οὗτος, ἐργασθεὶς ἐπὶ τρίμηνον, καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς, διενεργηθείσης λαχειοφόρου ἀγορᾶς, 2) Ἀστυν. Δ/ντὴν Β'. κ. Κορωνάκον Διονύσιον, Δ/ντὴν τῆς Ὑποδ/νσεως Ἀσφαλείας Πειραιῶς, Ἀστυν. Δ/ντὴν Β' κ. Ταβουλάρην Νικ., Ἀστυνόμον Α' κ. Παρίσην Λεων., Ἀστυν. Β' κ. Παπαναστασίου Νικ. καὶ Ὑπαστυν. Α' κ. Μπαρδόπουλον Δημ., διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, δραστηριότητος καὶ ἐπιμονῆς συνετέλεσαν εἰς τὴν σύλληψιν ἐπικινδύνου κομμουνιστοῦ, 3) Ἀνθ/μον κ. Βουγιουκλάκην Ἰωάν., Ἀρχ/κα Τσάκον Ἄγγ. καὶ Ἀστυφύλακας Κανιμανάκην Ἰωάν., καὶ Πολυμενάκον Λάζ., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας κατὰ διενεργηθείσας ἐρεύνας καὶ ἀναζητήσεις, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν κλοπιμαίων σοβαρᾶς κλοπῆς, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ διεκπεραίωσιν τῆς προανακρίσεως καὶ 4) Ἀστυνόμον Β' κ. Γιαννακόπουλον Ἐλευθ., Ὑπαστυν. Α' κ. Καβαλάρην Σπυρ., Ὑπαστυν. Α' κ. Δημακόπουλον Χρ., Ἀνθ/μον κ. Παπουτσῆν Δημ., Ἀρχ/κα Γιατράκον Γεώργ., Ἀρχ/κα Ἀνδρικόπουλον Βασ. καὶ Ἀστυφ/κας: Καλκανδῆν Κων., Εὐριπίδην Ἐμ., Σαβίδην Θωμ., Ταπεινὸν Ἡλ., Μανουσάκον Γεώργ., Σταμουλάραν Ἰωάν., Ζωγογιάννην Γεώργ., Καψάλην Εὐάγ., Καστανάκην Εὐστ., Καραγιάννην Γεώργ., Τζούμαν Νικ., Γεωργαντᾶν Ἰωάν. καὶ Παναγιωτόπουλον Δημ., διότι οὗτοι συνετέλεσαν σπουδαίως εἰς τὴν σύλληψιν ἐπικινδύνου σεσημασμένου κακοποιοῦ.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀφοῦ καθιέρωσε πιὰ στὸ ραδιόφωνο, ἕνα ἰδιαίτερο στύλ, ἀσύγκριτης ὁμορφιᾶς, ἔχει πάρει μιὰ ζηλευτὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῆς Ἑλλάδος, καὶ προχωρεῖ πάντα πρὸς τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἐπιτυχίας της, μὲ ὁλοένα καινούργιες δυνάμεις. Γι' αὐτό, μὲ γοργὸ ρυθμό, οἱ φίλοι της αὐξάνονται καθημερινῶς.

Στὸ δεκαπενθήμερο ποὺ πέρασε ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας πρόσθεσε καινούργιες ἐπιτυχίες της, γιὰ τὶς ὁποῖες τὰ σχόλια τῶν ἀκροατῶν της ὑπῆρξαν ἐνθουσιώδη.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 29-8-56, πλούσιο, κεφᾶτο, διδακτικό, ἄφησε ἐκλεκτὲς ἐντυπώσεις μὲ τὰ θαυμάσια τραγούδια του, παληὰ καὶ μοντέρνα, τὴν ἄμεμπτη μουσική του ὑπόκρουση καὶ τὶς πολλὲς διδακτικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἀστυνομικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος.

Μέρος τοῦ προγράμματος ἦταν ἀφιερωμένο στὸν Πειραιᾶ, μὲ ὄμορφα Πειραιώτικα τραγούδια καὶ περίπατους στοὺς δρόμους του. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ (ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἀργεντίνικα ταγκὼ) μετεδόθη ἐπίσης καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Σ τ α χ τ ο π ο ύ τ η ς» μὲ κινηματογραφική, μουσικὴ ὑπόκρουση.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 5-9-56, ἦταν ἀφιερωμένο στὴν μοντέρνα 'Αθήνα, μὲ νέα τραγούδια καὶ μουσικὴ κάθε ρυθμοῦ. Σ' αὐτὸ μετεδόθηκαν μικρά, χαριτωμένα σκιτσάκια ἀπ' τὴν 'Αθηναϊκὴ ζωή, καὶ χρήσιμες ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ἀστυνομικὰ ζητήματα. 'Επίσης περίπατοι στοὺς δρόμους της, μὲ ἀνάλογα τραγούδια τῆς πρωτευούσης. Τέλος μετεδόθη καὶ μικρὸ ἀστυνομικὸ σκιτσάκι, εἰς μνήμην τοῦ φονευθέντος ἀστυφύλακος Νίκου Κούτρα, μὲ τίτλο «σὰν μνημόσυνο», μὲ ὑπόκρουση κλασσικῆς μουσικῆς.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 12-9-56, ἦταν ἀφιερωμένο ὁλόκληρο στὴν ἀθάνατη 'Ελληνικὴ ὀπερέττα, μὲ τραγούδια τοῦ Σακελλαρίδη, τοῦ Λάσκαρη, τοῦ Χατζηαποστόλου, τοῦ Πόγγη καὶ τοῦ Δραγάτση. Σ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα (στὸ ὁποῖο τραγούδησαν ἡ "Ελσα Λάμπο καὶ ὁ Σπῦρος Κορώνης, μὲ τὴν ὀρχήστρα Ζὰκ 'Ιακωβίδη, μετεδόθηκαν εἰκόνες ἀπὸ τὴν φθινοπωρινὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση, σκίτσα ἀπὸ τὴν παληὰ 'Αθήνα, λογοτεχνικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινόν, καὶ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας, μὲ ἐπιτυχημένη κινηματογραφικὴ μουσικὴ ὑπόκρουση.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, τεχνικὴ ἐπίβλεψις : 'Υπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν 'Αστυνομικῆς Σχολῆς—Τεχνικὴ φροντίδα Γιάννη Πορετσάνου—Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ 'Αρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

*
* *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

'Αστυφύλακα Σπῦρον 'Αντύπαν. Τὸ ποίημά σας: «Πήραμε τὸ Γράμμο» δημοσιεύεται. Τὸ: «Σὰν μνημόσυνο», ἐλλείψει χώρου, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὴ συνεργασία σας. Τὰ τεύχη 66 καὶ 73 σᾶς ἐστάλησαν.

'Αστυφύλακα Χαραλ. Τζιούκραν. Τὸ ἄρθρο σας: «'Επαναπατρισμὸς τῶν 217» εἶναι καλό. Γιὰ τὸ θέμα ὅμως αὐτὸ ὁ τύπος ἀσχολήθηκε ἐκτενέστατα, κι' ἔτσι ἡ ἀναδημοσίευσις στὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» δὲν ἔχει νὰ προσθέσῃ τίποτε. Πάντως εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συνεργασία σας.

Δόκιμον ἀστυφύλακα Μιχ. Γεωργιᾶκον. Τὸ δοκίμιό σας: «Σημειώσεις ἑνὸς δοκίμου ἀστυφύλακος» ἀρκετὰ καλό. Δὲν ἔχει ὅμως ἀκόμη τὴν ὡριμότητα μελέτης ὥστε νὰ μπορῇ νὰ δημοσιευθῇ. Μελετᾶτε συνεχῶς καὶ θὰ ἐπιτύχετε ἀσφαλῶς.

Δόκιμον ἀστυφύλακα 'Αθαν. 'Ορφανίδην. Τὸ: «Συμβουλὴ γιὰ ὅλους» εἶναι πολὺ καλό, ὡς ἰδέα. Καὶ ἡ διατύπωσις ἀρκετὰ καλή. Χρειάζεται ὅμως ἀκόμη λογοτεχνικὴ καλλιέργεια, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἄρτιο γιὰ δημοσίευσι στὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικά».

Δόκιμον ἀστυφύλακα Ε. Γεωργίου. 'Η ἔκθεσί σας: «Οἱ πρῶτες ἡμέρες στὴ Σχολὴ» ἀρκετὰ καλή. Χρειάζεται ὅμως ἀκόμη πολὺ μελέτη, ἀπὸ μέρους σας, λογοτεχνικὴ ἐπεξεργασία, ἀλλὰ καὶ συντομία ἐκφράσεως ἐννοιῶν καὶ αἰσθημάτων, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δημοσιεύσουμε τὶς ἐκθέσεις σας.

Δόκιμον ἀστυφύλακα Κ. Σματλην. Τὸ διήγημά σας: «Τὰ τέλη μιᾶς πλουσίας κόρης» ἔχει καλὴ κεντρικὴ ἰδέα. Χρειάζεται ὅμως πολὺ ἄσκησις γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ φτάσετε στὸ σημεῖο νὰ γράψετε λογοτέχνημα ποὺ θὰ κριθῇ ἄρτιο καὶ νὰ δημοσιευθῇ στὸ περιοδικό μας.

Δόκιμον ἀστυφύλακα Γεώργ. Παπακανέλλην. Τὸ ἀστυνομικό σας πρόβλημα: «Αὐτοκτονία ἢ ἔγκλημα» καλό. Θὰ γίνῃ σχετικὴ ἐπεξεργασία καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.